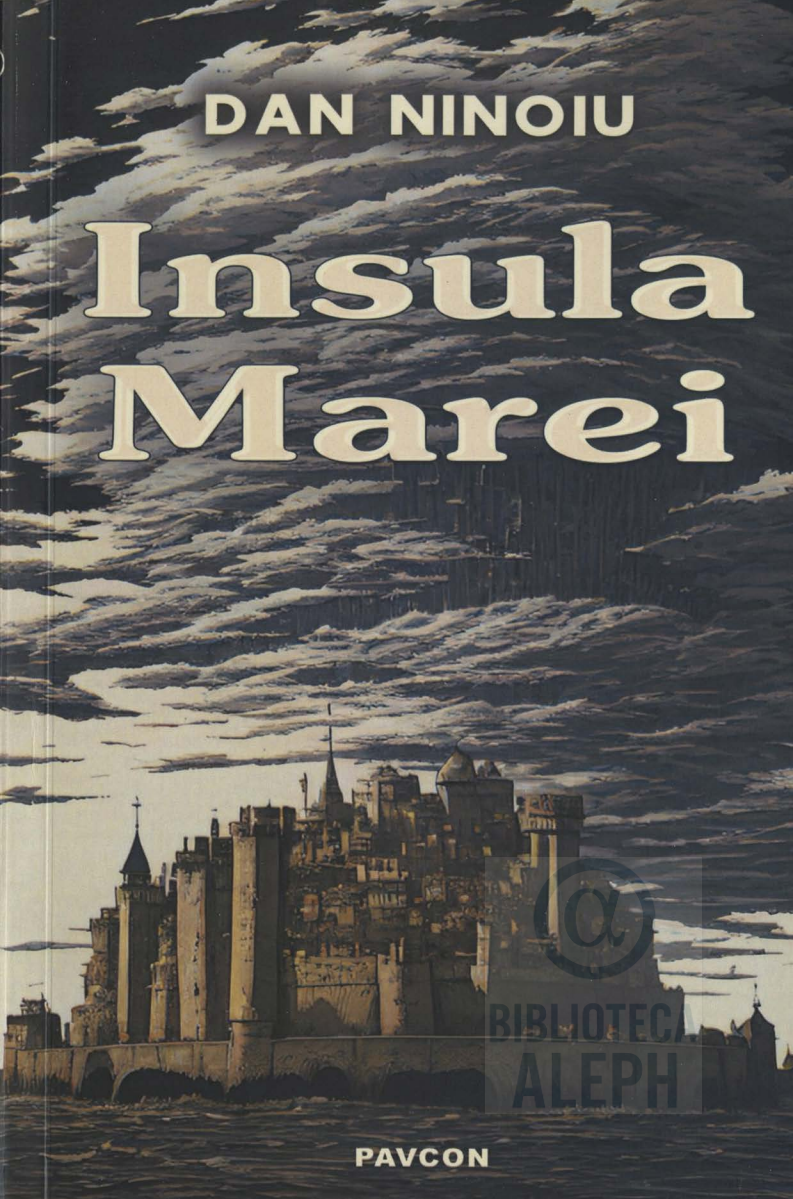

DAN NINOIU

Insula Marei

BIBLIOTECA
ALEPH

PAVCON

INSULA MAREI

C

S

F

224

Daniel Ninoiu
INSULA MAREI
Povestiri

© 2023, Daniel Ninoiu

© 2023, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NINOIU, DANIEL

Insula Marei : povestiri / Daniel Ninoiu. - București:
Pavcon, 2023

ISBN 978-606-9625-83-5

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0727.77.80.06

editura@pavcon.ro

www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: George Ionescu (*asistat de AI*)

Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-9625-83-5

DANIEL NINOIU

Insula Marei

Povestiri

Editura PAVCON
București, România, 2023

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1944 Ein Freak - F. Purluca • 4 nuvele fantastice - I.L. Caragiale • A doua Lună a Pământului - M.L. Goga • Adam - D. Botgros • Alte istorii interzise - O. Petcu • Amintirile unui sefist part-time - V. Bugariu • Antologiile CSF • Apocalipsa după Darwin - G. Lazăr • Apophis - F. Haidamac • Aripile Albastre - A. Borlan • Artefactul - M.L. Goga • Artificial - Cornel Bălan • Aurul beznei - C. Ghidoveanu • Avatarii faraonului Tla - M. Eminescu & A. Cărășel • Blestemul celor patru fantome - F. Purluca • București 2058 - R. Grant • Călărețul, mâna, calul - O. Petcu • Can și Ideea - V. Martin • Casa din altă viață - M. Pospai • Casa fără cărți - R. Bretin • Castelul - A. Antonie • Catedrala lingurilor - P. Tofilescu • Bacteria nemuririi - A. Cărășel • Cârligul spațial - A. Cărășel • Poarta mânturii - A. Cărășel • Cealaltă regină - A. Trușcă • Cetiți-le noaptea - I. Minulescu • Cineanimația SF - B. Mihăilescu • Colivia sufletelor - B. Velimirovici • Colivia umbrelor - B. Velimirovici • Confesiunile Omului-câine - F. Giurcă • Conspirația apei - C. Murgan • Cumulonimbus pe cerul Atlantidei - A. Cărășel • Curtezana onestă și astrologul - V. Bugariu • De ce tac civilizațiile extraterestre - D. Farcaș • De la biți la extraterestri - D. Farcaș • Decadența sufletelor noastre - C. Murgan • Deocamdată... enigme - D. Apostol • Dialogul păsărilor - L. Tarko • Dicționar de enigme și mistere - A. Cărășel • Dincolo de gratiile coliviei - B. Velimirovici • Dinosauria - D. Apostol • Dragonul fără aripi - S. Someșan • Drum mortal spre Tijuana - S. Nină • Efectul Metamorphis - F. Giurcă • Egal cu tine însuși - V. Martin • Elisa - R. Gion • Elogiu muncii de partid - V. Martin • Erezia egumenului Glicherie - D. Ninoiu • Europa BD - D. Niță • Extra-terestrul - C. Pavel • Fantazio blues - F. Giurcă • Fiara - M.L. Goga • Forțe ale Naturii - D. Faur • Glykon - F. Giurcă • Iarna Păscălierului - D. Ninoiu • Imaginarium - A. Cărășel • În anul 4000 sau o călătorie la Venus - V. Anestin • Incidentul Indira - A. Borlan • Incredibila aventură a cuviosului Achim - D. Ninoiu • Insula pescărușilor - M.L. Goga • Întoarcerea vrăjitorului - A.V. Mircea • Între lumi - A.V. Mircea • Întunericul de mâine - R. Gion • Învățătorul - M.L. Goga • Scurtă istorie a viitorului aristotelic - A. Cărășel • Steaua fulgurantă - A. Cărășel • Saurianul de metan - A. Cărășel • Omul cu masca de Cobalt - A. Cărășel • Nova Sol - A. Cărășel • Criza Antropos - A. Cărășel • Lumi întrepătrunse - M. Grecu • Lupi și mere stricate - P. Tofilescu • Magic Drago - A. Cărășel • Manuscrisul episcopului Petronius - D. Ninoiu • Marea Spirală așteaptă - D. Farcaș • Marginea curcubeului - A. Cărășel • Mercenarii - F. Purluca • Metamorfoza - P. Racolța • Minunatele prisme antice - L. Tarko • Minunile Sf. Sisoe - G. Topârceanu & A. Cărășel • Monede de sticlă - V. Martin • Nebunul alb - A. Trușcă • Nerecurgerea la forță... - O. Vitan • Nihil Sine Bacteria! - F. Purluca • Noapte cu vampir și steag - M.L. Goga • Noaptea orașului ilustrat - V. Martin • Noopali - C. Cârstoiu •

Insula Marei

Insula pe care-o vedea în fiecare dimineață atunci când privea pe fereastră se afla destul de aproape de țărmul continental. Orice persoană care ar fi apucat să intre pe străduța îngustă și pietruită care trecea prin spatele casei ei și ar fi urcat dealul care ducea spre cetățuia veche ar fi putut să o admire, de pe culme, în toată splendoarea: era mult mai lată decât putea să vadă de pe țărm, foarte verde și umbrită de mulțimea de arbori care o acopereau, înconjurată de o apă care își schimba culoarea dintr-un albastru azuriu, la prânz, spre un smarald ca-n poveștile cu zânele pădurilor, odată cu venirea după-amiezii; totodată, turistul ar fi putut remarca faptul că partea nordică a muntelui de pe insulă era permanent acoperită de nori groși, ca și când n-ar fi dorit să-și arate continentalilor întreaga-i măreție.

Pe toată perioada vacanței de vară, Mara își instituisese un fel de cartier general în preajma turnului aflat în interiorul cetățuii. Câteodată, privind insula din turn, practic de pe punctul cel mai înalt al cetățuiei, fata se întreba dacă vreodată locuitorii insulei avuseseră curiozitatea să escaladeze muntele până sus, pe pisc; și dacă oamenii de acolo puteau

să facă plajă pe nisipul pe care ea-l vedea, de la depărtarea de la care privea, că era alb, însă de un alb strălucitor, cum nu mai văzuse decât în documentarele de pe *National Geographic*. Probabil că datorită vârstei pe care o avea – anul acesta urma să împlinească doisprezece ani – dar și fiindcă privea în fiecare zi insula – e drept că de la o distanță considerabilă – întrebările pe care și le punea puteau fi considerate mai degrabă o încercare de cunoaștere decât o pură curiozitate personală, mai ales că veneau din partea unui copil care încă nu avea voie să iasă neînsoțit decât până la simigieria de la capătul străzii pe care locuia.

Cu toate că insula nu era departe, fata nu cunoștea nicio altă persoană, fie dintre colegii de la școală, fie dintre vecini, care să vorbească în vreun fel despre insulă, să spună că au fost vreodată acolo, să dea detalii, poate chiar să fi urcat pe crestele acelea înnoirate; nu cunoștea nicio persoană care să-i poată răspunde la întrebările pe care le avea de pus.

Nici măcar prin oraș nu știa dacă dăduse nas în nas cu vreunul dintre locuitorii insulei – pe care, trebuie să spunem aici, că i-ar fi recunoscut fără niciun fel de dificultate, având în vedere că ea-I percepea diferiți față de cei de pe continent. Cum și în ce fel erau aceștia altfel? Mara nu ar fi putut să argumenteze, însă era suficient că EA ȘTIA că EI ERAU diferiți.

Deja plănuise că atunci când va crește, suficient de mare încât să-și poată câștiga banii ei, să aibă permis de condu-

cere, din economiile pe care le va face își va cumpăra o barcă mică, doar cu două locuri și cu o magazie micuță sub pannonul de comandă, pentru bagaje, o bărcuță care să fie doar a ei. Ei bine, atunci va putea străbate marea peste tot unde va pofti, dar prima dată își va dori să pună piciorul pe insula aceea verde, cu muntele ascuns de nori; fiindcă dorea să-i simtă nisipul plajei sub tălpi, să-și spele picioarele în apa de smarald, să hoinărească prin pădurile dese și întunecate până avea să găsească un luminiș însorit.

Apoi plănuia să urce muntele, să treacă printre nori și să ajungă până în vârful lui; dorea să simtă roca dură sub talpa bocancului și să audă foșnetul frunzelor ori al crenguțelor uscate care se rup atunci când calcă pe ele, ori să simtă adierea vântului prin pădurile umbroase de la poale. Și atunci VA ȘTI dacă razele soarelui străbat norii și ajung pe insulă sau nu; dacă pădurile și locuitorii insulei se pot bucura de strălucirea binefăcătoare și caldă și dacă miriadele de stropi ai valurilor care se sparg de țărmul stâncos le reflectă strălucirea.

Pentru o fetiță de doisprezece ani, intra oarecum în sfera normalității înclinația către mistere nedezvăluite, fascinația față de enigmele care frământau oamenii de știință, ori, mai nou, pasiunea pentru toate lucrurile vechi care zăceau uitate în cotloanele vremii și care aveau o poveste de spus. Toate acestea i se păreau lucruri atât de interesante, încât era de așteptat ca și insula verde să i se pară o lume necunoscută, misterioasă, trebuia explorată negreșit. Iar aceste

elemente o atrăgeau și o țineau conectată – mersul pe acea linie subțire de demarcație dintre cunoaștere și imaginație, dintre știință și fantezie, toate fiind generatoare de povești nemaiîntâlnite.

Așa se face că într-o bună după-amiază lăncedă de duminică, pe când căldura zilei de primăvară cotropea orașul și oamenii preferau să picotească la umbra binefăcătoare a măslinilor, Mara și-a procurat din casa Danei – desigur, fără ca aceasta să observe în vreun fel – binoclul *Acela* despre care știa că fusese al bunicii, obiect pe care cei mari îl făcuseră uitat printr-un cufăr aburcat pe undeva pe la mansardă. Era sigură că Dana nu-i va simți lipsa, pentru că nu o văzuse niciodată folosindu-l, iar întovărășirea sa cu acel obiect vechi părea să fie de bun augur pentru ambele părți: Mara îl botezase Lucky (în memoria motanului galben-tigrat, de care se atașase pe când avea numai șase ani și care dispăruse dintr-odată din viața ei, în urmă cu două veri), iar în schimb noul Lucky îi aducea mai aproape lumile din interiorul Insulei Verzi. Deveniseră astfel de nedespărțit, puteai spune că erau chiar prieteni, fiindcă fata se obișnuise să-l care pe Lucky după ea oriunde mergea: la școală, ascuns într-o partiție secretă a ghiozdanului, în dormitor, așezat cu mare atenție sub pernă, în vacanțele scurte pe care le petrecea cu familia pe la munte ori prin alte locuri pitorești. Devenise practic parte a familiei, iar Dana nici nu-și dăduse seama că vechiul Lucky al bunicii își găsisese un nou companion de joacă.

Așa se face că vacanța de vară a reprezentat pentru Mara cel mai frumos și mai așteptat moment al anului. Îndată după ce se trezea și servea un mic dejun frugal, înfulecat rapid, compus dintr-o cană mare de lapte cu cereale și clasică felie de pâine unsă cu unt și cu magiunul primit din partea bunicii, Mara își petrecea pe după gât cureaua subțire de care atârna Lucky, și împreună cu acesta escalada voinicește ruinele unei foste cetăți romane situate pe dealul din apropierea casei lor, locul magic de pe înălțimea căruia se putea supraveghea atât marea, cât și orașul. Deși putea vedea Insula Verde încă de pe străduțele pietruite care duceau către fortificație, trecând pe sub apeductul vechi de secole, privea pe care o avea de la înălțimea turnului de apărare era una inegalabilă. Și de fiecare dată, în adierea brizei care făcea ca zilele călduroase ale verii să fie mai ușor de suportat, Mara rămânea până mai târziu ca să contemple frumusețile pe care, cu ajutorul prietenului Lucky, i se aduceau atât de aproape, încât putea să-și imagineze că simte briza și mirosul de crengi udate de apa mării, ca și când ar fi fost acolo, lângă ele.

De la refugiul ei putea să privească în detaliu copacii umbroși ai insulei, plaja mare cu nisipul sălbatic și alb, presărată cu crengi uscate, doborâte de vreo furtună, ȳalurile de smarald care se spărgeau înspumate de ȳarm și care-i umezeau tălpile picioarelor și îi curăȳau amestecul de bobite fine și de cochilii măcinate mărunt de secolele care trecuseră peste ele.

Și atunci Mara a realizat că nu avea cum să aibă picioarele în apă, decât dacă... și îl îndepărtă pe Lucky de la ochi, iar în fața ei se desfășură, de un alb aproape orbitor, plaja pe care-o privise cu câteva clipe în urmă.

Valurile se spărgeau ușor de țărm, în mișcarea lor domoală și neobosită, cu un clipocit lin. De pe țărm, marea nu mai avea același verde-smarald de mai devreme, ci părea de un albastru profund și intens, oglindit în bătaia soarelui. Iar dincolo de mare, pe o stâncă descărn timer de vegetație, turnul fortăreței din oraș veghea de veacuri, semeț, bărcile, velele și șalupele care își găsiseră adăpost în port, precum și rutele maritime ale feriboturilor.

Intrigată de situație și neștiind cum ajunsese pe insulă, Mara se ridică și privi împrejur. Spre marea ei surprindere, în mâini nu-l mai ținea pe Lucky, ci strângea degetele unui băiețandru cu păr blond, spălăcit, uscățiv și deșirat, care o privea surâzând ușor, amuzat de confuzia ei.

Speriată, dădu drumul mâinii și-l împinse cât colo, îndepărtându-se nedumerită.

— Ei bine, rosti acesta, cum este?

— Rămâi unde ești! Și nu te apropia de mine, că strig! Mai întâi spune-mi unde mă aflu și cine ești tu, strigă Mara la el, speriată, nedumerită de situație și de cum să o abordeze.

Își roti privirea în jur, căutând să înțeleagă unde ajunsese. Plajă, mare, iar peste apă, departe, turnul unde se aflase în urmă cu câteva clipe.

— Și cum se face că sunt aici și cum am ajuns, cât aș clipi, fix de-acolo? mai adăugă și arată cu degetul fortăreața care se zărea, impunător de albă, pe dealul de dincolo de apă. Cum am traversat toată întinderea asta de apă?

— Eu cred că sunt prietenul tău, din moment ce mi-ai pus și un nume, zâmbi cu toată fața băiatul.

— Ți-am pus eu un nume?! Când asta?

— Desigur. M-ai numit prietenul tău, că doar te însoțesc peste tot pe unde mergi: la școală, prin vacanțe, în drumetii. Ba câteodată dormim împreună, iar eu mă cuibăresc sub perna ta.

— Nu cred că ai loc sub perna mea, chicoti fata. E destul de îngust acolo.

— Ba da, am loc, cât ar fi de îngust. Pentru că sunt mult mai mic în realitate.

— Cum să fii mai mic atâta vreme cât te văd că ești cu muuult mai mare decât spui. Ești cu muuult mai mare și decât mine, iar eu nu am loc sub pernă.

— Nu ești deloc atentă, spuse băiatul, și se așeză pe nisip, întinzându-se cât era el de lung, înmuindu-și picioarele în apa mării. Oh, am și uitat ce plăcut e să ai trup din nou... Lasă-mă câteva clipe, vreau să mă bucur de apă, de soare, de nisip, de...

— Nu mă ascuți deloc! se îmbufnă Mara pe bună dreptate. Și nici nu vrei să-mi răspunzi la întrebări, nu vrei să îmi spui cine ești și cum de ai ajuns să dormi la mine sub pernă.

— Am spus că tu dormi, nu eu, râse băiatul. La cât de mult te zvârcolești în pat, cine ar putea să doarmă sub perna ta?

— Aaa, și tu ce faci acum, mă ironizezi?

— Nici prin cap nu-mi trece...

— Atunci fii bărbat și asumă-ți identitatea. Spune-mi cine ești și cum se face că am ajuns aici, alături de tine?

— De mai bine de un an sunt prietenul tău cel mai bun, ți-am mai spus-o și ți-o repet; ar trebui să mă cunoști, că doar mă iei cu tine peste tot.

— Nu iau pe nimeni cu mine pe unde merg, replică în-ciudată Mara, după care începu să enumere: la școală este exclus, pentru că merg singură sau cu Dana, cu părinții merg în vacanțe, prin oraș mă plimb singură... și apropo, te rog să-mi scuzi sinceritatea, dar tu nu pari să fii deloc Dana, și dacă vrei să știi, nici cu părinții mei nu semeni.

— Și atunci?... întrebă zâmbind băiatul.

— Și atunci înseamnă că vrei să mă duci de nas, pufni furioasă fata.

— Ba nu vreau, dar după toate pe care mi le-ai spus rezultă că eu nu contez foarte mult pentru tine; uite, mi-ai frânt inima, se pare că nu suntem chiar așa de buni prieteni cum credeam...

— Măi băiatule, până acum cinci minute am avut impresia că ești un om de înțeles, dar se pare că ești mai rău decât mi-am închipuit și știi ceva, nu mai vreau să vorbesc cu tine! Păcat că nu-l am pe Lucky cu mine, să te bat cu el

în cap până îți vine mintea în el, se supără ea și se ghemui pe nisip, plângând.

— Uite, vezi, ți-ai amintit de mine când ai avut nevoie!

— Ce vrei să spui?

— Că sunt cu tine, de fapt, așa că nu-i nevoie să mă bați... cu mine însumi, chicoti el.

— Mă faci să repet: ce vrei să spui cu asta? E vreo ghicitoare cumva?

— Vreau să-ți spun că eu sunt prietenul tău, cel care te însoțește peste tot, cel pe care tu îl strigi Lucky; și dacă tot mă iei cu tine peste tot, mi-am spus că ar fi frumos să te iau și eu cu mine peste tot pe unde pot eu însumi să ajung, că de-aia suntem buni prieteni. Vreau să-ți arăt și lumea mea, așa cum nu ai mai văzut-o niciunde altundeva.

— Stai puțin, măi copile, că m-ai pierdut pe drum și trebuie să îmi dau seama cine ești și cum am ajuns eu aici, se arată nedumerită Mara. Ai putea să-mi spui cum ai făcut asta?

— Simplu, spuse băiatul, ridicându-se și luându-și o mină serioasă. Eu dormeam în cufărul bunicii tale, în pod, la mansardă. Iar tu ai făcut o magie purtându-mă cu tine peste tot și astfel m-ai readus la viață, întocmai cum a făcut și bunica ta mai demult, atunci când avea vârsta ta.

— Așaa... șiiiiii... ce-i cu asta? Ce treabă are bunica mea cu tine? Ea este bătrână acum și cred că i-ar fi destul greu să urce până la fortăreață. Adică ar putea urca, cugetă cu glas tare Mara, dar cu siguranță că ar fi un drum care-ar obosi-o foarte mult, și sunt convinsă că s-ar lipsi de efort.

— Acum da, dar bunica ta a fost și ea copil cândva.... Atunci când nici tu și nici mama ta nu erați și filele vieții voastre nici nu visau c-au să existe, iar bunica ta avea vârsta pe care o ai tu acum, ei bine, crede-mă pe cuvânt că îi plăcea foarte mult să mă însoțească la tot felul de plimbări prin lumea pe care i-am arătat-o.

— Haide, chiar că nu pot să cred așa ceva! Adică tu vrei să spui că atunci când bunica mea era o fetiță și avea vârsta mea te-a purtat cu dânsa peste tot?

— Desigur. Așa cum bunica ta m-a purtat printr-o mulțime de locuri frumoase din lumea ei, eu, la rândul meu, am înțeles să o răsplătesc astfel, aducându-i mai aproape locurile inaccesibile ei, ca să se poată bucura de ele în toată splendoarea. Așa cum ea mă conducea peste tot pe unde mergea, am decis să o conduc și eu prin lumea mea, ducând-o oriunde-și dorea să ajungă. Și vreau să-ți spun că a mers foarte, foarte aproape de locurile pe care tu îți dorești atât de mult să le vizitezi. A fost chiar și deasupra norilor cândva... eheheee! E mult de-atunci. Aveam înțelegerea ca în fiecare duminică să o smulg pentru câteva minute din lumea ei și să o port prin lumea mea, arătându-i acele locuri fantastice la care nu credea că poate ajunge.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Eh, a venit viața. Bunica ta a crescut și n-a mai avut nevoie de compania mea. Au apărut alte griji: fiorul primului sărut, un băiat care i-a furat pentru totdeauna inima, apoi a venit pe lume mama ta și lumile prin care am pur-

tat-o au devenit doar niște amintiri frumoase, păstrate undeva în inimă.

— Să înțeleg că ai procedat întocmai și cu mine astăzi?

— Întocmai. Am vrut să te ajut să evadezi din lumea ta, așa că te-am purtat aici și ți-am oferit șansa să vezi cu ochii tăi insula la care râvnești de atâta vreme. Te-am adus ca să vezi cum este să fii acolo unde îți dorești, să simți apa și să calci nisipul, să mergi printre copacii umbroși... apoi să te duc până sus, până pe vârful acela de munte – și arată în interiorul insulei, spre muntele al cărui vârf se ascundea în spatele norilor.

— Ai făcut tu asta pentru mine? întrebă Mara, nevinindu-i să creadă.

— Da, am făcut, spuse Lucky.

— Ce frumos! Nimeni n-a făcut așa ceva pentru mine până acum.

— Ba da, în fiecare zi cineva face ceva pentru tine, să nu uiți asta niciodată. Doar că lumea mea nu poate fi văzută decât prin ochii nevinovați de copil. Adulții nu o pot vedea niciodată, ceea ce e bine.... Va fi o lume ascunsă pentru totdeauna de defectele pe care le căpătăm atunci când creștem, și care ne depărtează de copilărie.

— Asta înseamnă că o să mă mai porți și altădată cu tine pe insulă?

— Desigur. Și o să fac lucrul ăsta în fiecare zi în care vei fi copil, îți promit. Te voi aduce oricând în lumea mea, pe insula ta.

Auzind promisiunea, Mara se repezi la el bucuroasă și îl îmbrățișă cu toată puterea, strângându-l la piept, cu ochii în lacrimi.

Briza se înteeți puțin, răsfirându-i părul, în timp ce soarele începea să scapete, coborând spre ascunzișul său din mare. Văzut de pe turnul fortăreței, cu cerul aprins în portocaliu, apusul era unul de vis.

— Mulțumesc, mulțumesc mult, Lucky! șopti fata recunoscătoare, cu obrajii umeziți de lacrimile descoperirii primului său prieten.

Și strânse încă o dată la pieptu-i firav binoclul buniciei.

— Se pare că o să avem amintiri de neuitat împreună, Lucky!

Și începu să coboare pe ulițele pietruite care curgeau dinspre fortăreață spre oraș.

O poveste de toamnă

Cu toții știm că vara este anotimpul dedicat plimbărilor, vacanțelor, petrecerii timpului cât mai mult în aer liber. Dacă adulții prinși în tumultul vieții cotidiene par că au uitat, copiii știu cel mai bine acest lucru. Este motivul pentru care ultimele săptămâni de școală trec atât de greu, încât mi-aș dori ca un deget magic să atingă calendarul pe prima zi de vacanță și brusc, timpul să se comprime și restul zilelor să se topească într-o secundă, ajungând la ziua mult dorită.

Activitatea mea favorită pe parcursul vacanței de vară era să mă instalez în hamacul prins de tata între cei doi copaci pe care-i aveam în grădină și acolo să stau și să citesc cât era ziua de lungă, fără grija de a merge la masă, la piață – atunci când bunica mă solicita, și se întâmpla destul de des – ori chiar la culcare, seara. Pentru că, spre marea mea dezamăgire, cât era ziua de vară de lungă, se termina totuși și într-un final tot la înserare se ajungea.

Nu de puține ori, începând de dimineața, eram trezită de ciripitul vesel al câtorva vrăbiuțe care, fără să bag de seamă, se aciuaseră pe undeva prin apropiere, și cărora le plăcea destul de mult să-și petreacă timpul în nucul care își

arunca umbra-i binecuvântată peste hamac. La început temătoare, păsărelele s-au obișnuit cu hamacul, cu prezența mea acolo, și așa se face că, treptat, au început să lase deoparte orice urmă de sfială și să mă accepte în preajma lor. Așa încât și-au continuat netulburate rutina zilnică, însoțită de ciripitul vesel și neobosit.

Nu puține erau dățile când, cu ochii obosiți de la atâta lectură, lăsam cartea deoparte și le urmăream curioasă întreaga agitație. Iar după o vreme de analizat cu atenție activitatea acestora, desfășurată iremediabil printre frunzele și rămurelele nukului, am ajuns să-mi dau seama că, deși păreau toate la fel, erau diferite una de cealaltă. Ca mărime, colorit al penelor ori comportament față de celelalte vrăbii.

Dintre toate păsărelele care se încetățeniseră la noi în curte, cucerind streșinile și nucul de care-mi agățasem hamacul, cea care mi-a atras atenția a fost o vrăbiuță pitică și extrem de ageră. Am reținut-o datorită semnelor distinctive de pe căpșor, un fel de ciuf din penaj ascuțit, îndreptat rebel în sus, de o culoare roșiatică ce o ajuta să iasă mai ușor în evidență și mulțumită căreia o puteam deosebi de celelalte, acordându-i astfel mai multă atenție. Urmărind-o doar pe ea, după o perioadă în care încercasem să ascult doar trilurile ei, am ajuns să-i deosebesc ciripitul de al suratelor sale. Astfel, pe lângă faptul că o puteam remarca fără niciun efort, de fiecare dată când apărea prin pom, zglobie, sărind din ramură în ramură și descriindu-le suratelor locurile pe care le vizitase, îmi era mult mai ușor acum să o

recunosc după tonalitatea și lungimea sunetelor pe care le scotea.

Profitând că, datorită înfățișării, era mai ușor de privit, dar și pentru că nici suratele ei nu mai erau la fel de sfioase, în fiecare zi, după ce luam micul dejun, strângeam cu grijă de pe masă toate frimiturile; de astă dată nu le mai aruncam la coșul de gunoi, cum fusesem obișnuită să o fac. Ci le strângeam cu grijă, le împachetam într-un șervețel, apoi le aduceam în hamacul de sub nuc, așteptând-o pe Polly – da, desigur că îi alesesem și un nume, îmi închipuiam că astfel legătura cu ea devenea mai strânsă și, în mod inevitabil, comunicarea cu ea devenea accesibilă.

Ei bine, pe zi ce trecea, prietenia mea cu Polly se aprofunda. Am investit multă răbdare în relația pe care o construisem și astfel am reușit să-i câștig încrederea; după care, treptat, Polly a renunțat la teama pe care un om i-o inspira, apropiindu-se atât mai mult de mine, încât ajunsese să-mi ciugulească firimiturile din palmă. Era suficient să închid pumnul pentru a o prinde, însă n-am încercat niciodată să fac asta – nici măcar nu am lăsat cealaltă mână spre ea, să o mângâi pe ciuful acela roșiatic, întrucât simțeam că i-aș fi trădat încrederea în felul acesta, pe de o parte, iar pe de alta, chiar dacă se apropiase de mine, Polly rămăsese totuși destul de sperioasă și de precaută, motiv pentru care tresărea la fiecare foșnet al frunzișului nukului, ori atunci când o boare răcăcită de vânt își făcea simțită prezența printre rămurele.

Și astfel, după mai puțin de două săptămâni de coabitare și apropiere, am simțit că ne-am împrietenit foarte mult. Atât de mult, încât puteam spune că pentru Polly devenisem principala și cea mai importantă sursă de firimituri gustoase, pe care la înfuleca la micul-dejun – mai ales că aveam grijă să amestec printre ele și rămășițele din felia de chec pe care bunica mi-o puneă seara lângă cana cu lapte. Și așa se face că am continuat acest mod de a interacționa până spre sfârșitul verii, când nopțile au început să nu mai fie atât de calde, iar diminețile au pornit să aducă cu ele primele semne de răcoare; bobul de strugure din bolta casei crescuse tot mai mare, iar culoarea lui virase cu hotărâre spre violaceu; din acest motiv am fost nevoită să închid peste noapte geamul dormitorului. Gândurile mele nu mai mergeau la fel de mult în direcția prieteniei cu simpatica vrăbiuță cu ciuful roșcat, ci se îndreptau către evenimentul care urma să aibă loc curând: începerea noului an școlar.

Într-una din diminețile nu atât de răcoroase, dar care promitea că va deveni așa, când natura abia se trezise și soarele încă nu apucase să o încălzească cu razele sale catifelte, aud în fereastră niște bătăi susținute, rapide. Dormeam adânc, dar tot le-am auzit, prin somn. La un moment dat, ritmul lor a devenit atât de susținut, încât am deschis ochii, curioasă, să văd despre ce este vorba.

Era Polly. Bocănea grăbită în geam, ca o ciocănitoare care făcuse confuzie între lemnul pervazului și cel al copacilor. Am deschis geamul, am cercetat rapid împrejurimile

– nu se auzea niciun ciripit, nu era nicio agitație ca cea cu care fusesem obișnuită, niciun fel de forfotă, nimic; faptul acesta m-a intrigat puțin, mai ales că mă obișnuisem ca în fiecare dimineață să mă trezesc în omniprezentul ciripit de vrăbii.

Fără să se mai sfiască de mine, Polly a pătruns în cameră și s-a oprit lângă dulapul în care-mi țineam hainele, continuând să ciocănească în ușă la fel de ritmic; se oprea preț de câteva clipe ca să mă privească, apoi relua bocănitul. Era clar că avea nevoie de mine să-i deschid ușa dulapului, însă m-am întrebat ce anume dorește ea de-acolo? Nu erau decât niște amărâte de haine ale unei fete de 11 ani, ce-i drept, așezate cam în dezordine, dar cam atât.... Am cedat, m-am îndrept spre dulap și i-am făcut pe plac: am deschid ușa, știind că aveam să mă fac de râs pentru lipsa de ordine, însă, ca prin farmec, am observat că de-acolo îmi dispărușeră toate hainele: nu mai era niciun dulap, ci doar un culoar lung și nițel întunecat mai spre capăt, către care Polly a și pornit bătând nerăbdătoare din aripi. După ce a dispărut preț de un minut, a reapărut grăbită, zburând la înălțimea feței mele, dându-mi ocol și invitându-mă parcă să o urmez. Plină de încredere, am pășit în dulap.

Pe măsură ce înaintam, vizibilitatea continua să scadă. Când am ajuns aproape de ceea ce consideram că ar fi capătul culoarului, s-a făcut brusc lumină și m-am trezit într-o poiană dintr-o pădure, o dumbravă mărginită de copaci înalți, cu coroane impresionante care aproape că atingeau

cerul, și printre ale căror frunze soarele își trimitea razele călduțe ca să mângâie covorașul de frunze deja căzute. *Venise toamna peste toate*, am remarcat în sinea mea cu părere de rău, și am început să mă întreb ce alte lucruri fantastice se mai găsesc prin celelalte dulapuri de prin casă, și ce anotimpuri or fi acolo? Mi-ar fi plăcut să existe un dulap fermecat în care, dacă intri, culoarul să te ducă pe un continent unde să fie doar vară, doar vacanță; asta ar fi fost visul oricărui copil, o vacanță de vară continuă, într-un loc în care e mereu cald – fără îndoială însă că un astfel de loc n-avea cum să existe.

Am pășit hotărâtă în dumbrava pe care soarele o lumina din plin și nu mică mi-a fost mirarea să văd acolo adunate zeci, poate sute de păsări și animale ale pădurii, cu privirile ațintite spre cer, părând că așteaptă ceva. Dintre ele s-a desprins un păun albastru, care, când ne-a zărit, și-a întins coada în evantai și s-a îndreptat țănoș spre noi.

— Bine ai venit printre noi, i-a urat acesta lui Polly, deschizându-și aripile și fluturându-le politicos în semn de întâmpinare.

Nu știu cum se face că înțelegeam foarte ușor ce-și spuneau păsările între ele, ba chiar și jivinele din dumbravă. Așa că am mai făcut câțiva pași încercând să mă poziționez în mijlocul dumbrăvii, pentru a-mi putea roti privirea în jur și a auzi mai bine cuvintele pe care acestea le aveau de spus.

— Bine v-am găsit, maestre! a răspuns Polly cu respect în glas. Mi-am luat libertatea s-o aduc cu mine și pe prietena despre care ți-am povestit.

— Și prietena ta e la fel de binevenită printre noi ca și tine, îi spuse cu o voce gravă păunul, măsurându-mă din cap până-n picioare. Găsiți-vă și voi un loc, pentru că, iată, se apropie Acel Moment și trebuie să fim gata cu toții.

— Da, da, cum să nu, a ciripit veselă Polly. Și îți mulțumim mult.

Apoi mi s-a adresat mie:

— Hai cu mine. Să n-ai niciun fel de teamă, vreau să fim împreună la acest moment.

— Care moment? Despre ce e vorba? am întrebat nedumerită.

— Vine Toamna! mi-a șoptit, înfiorată de emoție, și a zburat deasupra mea, după care mi s-a așezat pe umăr. Uite, vezi, de acolo vine. Și întinse o aripă spre petecul de cer albastru care se lumina tot mai mult. Și noi trebuie să o întâmpinăm cum se cuvine.

Am privit atentă și am văzut cum coroanele copacilor începuseră să se onduleze și să se plece, asta în timp ce din diverse locuri apăreau în luminiș tot mai multe păsări și tot mai multe animale ale pădurii. Cum eu și Polly ne aflam în ultimul rând, la marginea adunării, în spatele nostru se strânseseră tot mai multe vietăți ale pădurii, ramurile de deasupra noastră erau tot mai grele de la mulțimea de păsări care se așezaseră cuminți, îndreptându-și ciocurile spre petecul de cer luminat.

Coroanele copacilor s-au oprit din mișcarea ondulatorie pe care o avuseseră până atunci și s-au tras într-o parte, pre-

cum cortina unei scene de teatru. De sus, trasă de un stol de berze cu o atitudine superioară, a apărut, lunecând pe curenți calzi de aer, o letică ușoară ca un abur, condusă de un ins rotofei și mustăcios, cam portocaliu la față, și pe care-l puteam asemui lesne cu un dovleac, iar în spate, împărțind aerul cald și pe cel rece deopotrivă, o ființă translucidă, de o frumusețe fără seamăn, cu părul auriu împletit în cozi în care avea prinse felurite flori de culori cuminți.

Toamna arăta ca o zână la care, dacă priveai mai atent, puteai zări bucuria împlinirii și promisiunea belșugului, puteai simți căldura aceea plăcută și catifelată, ca o zi de septembrie, în locul dogoritoarei zile de vară, împletindu-se ca într-o spirală cu aerul rece al nopții, ori cu sclipirea de diamant a stelelor.

Toamna a trecut pe deasupra fiecăruia dintre cei prezenți, alintându-i pe creștet cu degetele-i ușoare ca o boare ce mângâie un câmp proaspăt treierat, părând că le șoptește cuvinte de bun găsit fiecăruia în parte; și poate că așa și era, pentru că aceștia o petreceau cu privirea, zâmbitori și recunoscători, ca și când ar fi primit o binecuvântare. În urmă-i, frunzele căpătau culoarea pal-ruginie și începeau să plutească spre pământ, în timp ce fructele copacilor creșteau, pârguindu-se sub ochii noștri.

„*Bine ai venit pe la noi, Theo!*” am auzit în minte și am știut că însăși Toamna mi se adresase. „*Să ai grijă de Polly așa cum te-a bucurat și ea pe tine când te-a adus aici, la noi!*”, și am închis ochii, simțind peste păr adierea delicată care

mă dezmiarda plăcut, într-un mod pe care nu-l mai simțisem vreodată.

Și când am perceput Schimbarea în aer, am știut că atunci era Acel Moment.

Totul a durat mai puțin de o clipă, dar mi-aș fi dorit să țină o veșnicie. Trecerea înapoi în cameră a fost rapidă și s-a făcut într-o clipită, pe culoarul deschis în dulap. Imediat după ce coridorul s-a închis, trecerea magică spre tărâmul fantastic al zânelor și animalelor vorbitoare dispărând ca un fum, Polly și-a luat rămas bun, ciripind veselă și alăturându-se suratelor ei, care ajunseseră deja pe ramurile nucului. În urma ei, dulapul și-a recăpătat funcția, hainele revenind înăuntru în aceeași dezordine în care dispăruseră.

Da, este adevărat, i-am promis Toamnei că o să am grijă de Polly și exact așa am de gând să fac; nu doar în semn de mulțumire că m-a condus spre tărâmul magic accesibil doar zânelor, unde a trăit alături de mine Acel Moment în care se pogoară toamna, ci pentru că în felul acesta se încheagă cele mai frumoase prietenii, care durează o viață...

Primăvara brutarului

*Respice post te! Hominem te
esse memento! Memento mori!*
(*Privește în jurul tău și amintește-ți că
ești doar un om! Iar mâine poți muri!*)
Cassandra Clare, *Lord of Shadows*

1. Somnul

De două zile tot bătea dinspre răsărit un vânticel rece și înghețat care dădea fiori reci oricărei vietăți cu sânge cald ce tânjea să primească un strop de căldură din partea Soarelui. Răsuflarea lui ba şuiera viforos și înghețat peste creștele dealurilor Șimnicului și ale vârfurilor brazilor falnici din curtea așezământului Floreștilor, ba se lăsa domoală ca o boare primăvăratecă peste câmpurile din sud ale Romanaișilor, amestecând în respirația sa amorțită stropii mici de ploaie cu fulgii reci ai unei ninsori timide care cu greu își făcuse curaj să apară peste meleagurile de pe malul Jiului, și asta încă de la primele ceasuri ale dimineții.

De cum au pășit în afara mănăstirii, părinții Ilarion și Iosif au și simțit pe propria piele răsuflarea tăioasă a vânt-

tului care-și trecea degetele înghețate peste lăcaș, amortind câmpurile ca-n palmă ale Șimnicului. Pentru cei doi călugări fu însă un motiv întemeiat ca să-și strângă și mai abitir în jurul gâtului cojoacele de oaie, pe care schitul lor le primise drept dărușag astă-toamnă de la ciobanii care-și așezau stânele în vecinătate. În fiecă an, când păstorii își terminau treaba și se isprăvea și ultimul răvășit al turmelor, iar gospodarii își luau înapoi animalele, brânza, urda și cojoacele rămase, dimpreună cu ceea ce li se cuvenea, către păcurari vărsau ceea ce se considera a fi plată dreaptă pentru lunile în care avuseseră turmele în grijă. După ce aduceau animalele încredințate, aceștia se risipeau care-ncotro, unii pe la casele lor, alții prin lume, după o altă trudă aducătoare de simbrie, așteptând resemnați trecerea iernii. În urma lor, locurile pe care până nu demult fuseseră stânele, rămâneau pustii, păzite doar de câinii de pripas care-și găseau culcuș pe-acolo. În nopțile cu lună plină, aceștia, atinși de chemarea sălbăticiiei, urlau lugubru spre cerul pe care Steaua Ciobanului sclipea vie, pulsând și răspândind săgeți de lumină rece în jur.

Era spre finele lui martie, nu mai aveau multe zile și pășeau în aprilie. Luna în care toți drept-credincioșii prăznuiau Învierea, iar de câteva zile prin curtea mănăstirii dăduse și firul ierbii; de un verde crud, se ițea tot mai hotărâtă printre mormanele de crengi și frunze uscate, tot mai viguroasă. Toate cele amortite de iarna îndelungată așteptau ca natura să se trezească la viață: plante, codri, sălbăticiunile

pădurilor și câmpurilor dimprejur; de bună-seamă că după ce vremea avea să se încălzească și albinele prindeau să caute dulceața proaspătă a florilor de caiși, meri, vișini ce înflorea în debutul primăverii, își vor face negreșit apariția și păstorii, cu turmele lor de mioare, așezându-se cât mai aproape de câmpurile cu iarbă grasă ale Jiului de Jos ori ale Romanaților. Și înainte de a căuta să se apere de zăpușeala verii și să-și ducă turmele spre răcoarea pășunilor înalte dinspre munte, fără de îndoială că vor poposi pe câmpurile ca-n palmă de lângă satele floreștenilor, poate chiar în apropierea schitului, așa încât părinții călugări începuseră deja să curețe și să lustruiască butiile golite în timpul iernii.

— Nu-mi pare deloc că vremea asta ar trage a primăvară, frate Iosif, constată cu amărăciune în glas părintele Ilarion, scrutând cunoscător norii ce se apropiau dinspre răsărit.

În vară urma să se împlinească șase ani de când poposiseră părintele Ilarion la schitul floreștenilor. Își justificase sosirea prin dorința arzătoare de a pune umărul și a sluji neostoit la răspândirea cuvântului Domnului prin sătucele de breslași de lângă târgul Craiovii, după ce în tinerețe apucase să cutreiere ținuturile mănăstirești ale Râmnicului, slujind liturghia ba pe la așezămintele Turnu ori Bistrița, ba trecând munții și ducând cuvântul Domnului printre enoriașii de pe meleagurile Făgărașului. Cu toate că era un monah care se bucura de un respect binecuvénit în toate așezămintele clericale ale Râmnicului, dorința sa cea mai mare fusese, în momentul în care alesese calea pelerinajelor ecumenice, ca

atunci când se va fi săturat de colindat prin schiturile și mănăstirile celor de-un grai, să se întoarcă pe meleagurile natale. Și năzuința sa îl copleșise într-atât, încât nici de somn tihnit nu mai putea avea parte în nopțile scurte de vară, cu lună plină. Sta întreaga noapte contemplând freamătul copacilor din jurul chiliilor, privind stelele și întrebându-se cum o arăta oare cerul la el acasă. Fiindcă pentru părintele Ilarion locul unde văzuse întâia dată lumina zilei, cătunul în care copilărise, unde-și odihneau oasele înaintașii săi, doar acela însemna acasă, și nicidecum în altă parte. Altfel spus, în sinea lui monahul simțea că misiunea sa pe acele pământuri ajunsese la un binemeritat final, cunoștea că nu putea să le ofere drept-credincioșilor mai mult decât le oferise deja, și taman de aceea simțea că se impunea prezența lui într-un alt loc, unde putea s-o ia de la capăt, să ducă spre alte țărâ-muri învățătura pe care o acumulase. Și nu trebuia să se ascundă, mărturisise deja că dorința lui cea mai arzătoare era de a tălmăci vrerea Domnului în locurile unde văzuse pentru întâia oară lumina zilei.

Într-o bună zi, primi părintele Ilarion vestea că Vel stolnicul Obedeanu plăsmuise din propria-i avuție o școală de obște pentru dascăli. Era un zvon mai vechi, dar adevărarea lui ajunsese până la urmă și-n launtrul mănăstirii unde slujea, așa că nu putuse ignora chemarea inimii și fără a pregeta defel, i-a cerut starețului Bistriței binecuvântarea de a duce învățătura căpătată pe lângă episcopia Râmnicului pe meleagurile sale natale.

— Dreptu-i că s-a lungit destul de mult frigul ăsta, părinte; și-apoi, din ce văd eu, nu pare că s-ar da curând dus, îi ținu isonul și tânărul Iosif, opintindu-se de fiecare dată când roțile brișcei se împiedicau de vreun dâmb de pământ, frământat de roțile grele ale poștalioanelor care apucau pe drumul Floreștenilor ori de câte ori aveau cale de bătut spre așezările dinspre Severin.

Deși părintele Iosif era tânăr, o barbă lungă și deasă îi ascundea obrajii scofâlciți de zilele de post și penitență și în ochii săi se putea zări lumina credinței pure și a speranței pe care doar cei pătrunși de har o pot dobândi.

— Se va da în lături, părinte, ai să vezi; iarna nu mai are puterea de luna trecută, rosti cu multă convingere Ilarion, căutând să-și motiveze tânărul companion. Numai că lui Dumnezeu îi place să ne mai necăjească așa, când ne e și nouă lumea mai dragă; din când în când ne mai dezmiardă cu câte-o fulguială, de-asta scurtă, zisă de-a mieilor, fără mare snagă, cât să ne puie credința la încercare.

— Numai dezmiard nu-i acesta, părinte, se plânse Iosif, zgribulindu-se tot. Mai degrabă m-aș închipui dezmiardat de soare, decât mângâiat de fulguială, fie ea de-a mieilor și rămasă fără vlagă.

— Până la urmă, părinte, nu uita că sfintele Paști sunt mult mai aproape de noi decât sărbătoarea nașterii Domnului, așa că eu mă încred în voința Lui că nu ne va pedepsi cu frig la slujba de Înviere.

2. Trezirea

Cei doi călugări își făcuseră planurile așa încât să pornească spre târgul de la fântâna Purcarului de îndată după mijirea zorilor, și numai după ce-și isprăveau corvoada la staulul animalelor mănăstirești. Nu pentru că sfinții părinți ai schitului Floreștilor ar fi avut prea multe animale în grijă, întrucât schimnicia lor era una destul de mică și neînsemnată, de nici sătenii din cătunele apropiate nu cunoșteau de existența lor. Așa se face că niciunul dintre părinți nu avea canonul de a se ocupa doar de păstorit sau de rânitul la animale, ci le orânduiau după cum le venea vremea. Iară acum nu mai era dimineață de ceva timp; ceasurile erau bine înaintate în zi, trecuseră de zece și pe nepusă masă se puteau pomeni că de îndată trecea de amiază și se făcea ceasul al șaselea din zi. Dreptu-i că trebile comune, cele legate de corvoadele zilnice pe care monahii erau ținuți să și le facă, nu îi lăsaseră să realizeze iuțeala cu care timpul trecuse pe lângă ei. Astfel ajunseseră ca, pe la ceasurile nouă ale zilei, după ce au ieșit pe porțile schitului și au pășit pe drumul Floreștilor, să se întâlnească cu țăranii din satele din jurul schitului, care se întorceau de la târg cu desăgile golite și cu chimirul plin de firfirici.

Monahii schimniciei săvârșiseră utrenia încă de la ivitul zorilor; așa cum se obișnuiseră, prima slujbă a zilei îi prindea cu stomacul gol. Pe de o parte pentru că sfinții părinți intraseră de zile bune în postul Paștelui, iar starețul consi-

dera că o minte curată și aplecată spre cele sfinte trebuie să nu își încarce burta cu altceva decât cu apă, iar pe de alta pentru că părinții floreșteni rămăseseră fără nimic d-ale gurii, după ce vâlvătaia din iarnă le mistuise cămara plină ochi cu proviziile strânse peste an. Așa se face că slujitorii Domnului fuseseră nevoiți să-și ia inima în dinți și să po- goare care încotro, fie să colinde satele din văile dimprejur, fie să ia pieptiș costișele dealurilor Mlecăneștilor și să caute sub zăpadă fructele pe care pădurea încă le mai avea. Odată ajunși acolo, monahii aveau să-l caute pe Vereș, brutarul de la marginea Văii Orbeșilor, dinspre Barieră, care, după cum spuneau gurile slobode ale celor cu care luase contact, era un ardelean gospodar, aciuit cu brutăria lui, cu vreo zece ani în urmă, printre bordeiele de cerșetori care împânzeau pâlcurile de case din preajma târgului de pe moșiile boierilor Craiovești.

De bună seamă că intendenții mănăstirilor, care veneau dimprejurul ori dinlăuntrul cetății de scaun a Banilor, care aveau la hram familii de enoriași largi la pungă, nu erau de- loc niște așezăminte atât de sărace cum era schitul lor. I-ar fi plăcut oricărui monah să slujească într-un așezământ înstărit, cum erau cele de la Coșuna, Jitianu sau cel con- struit, în urmă cu nu mulți ani, pe moșia Obedeanului. Ei bine, negreșit că acei părinți care se ocupau cu aprovizio- narea mănăstirilor cu dare de mână erau o prezență con- stantă în târgul Craiovei, pentru a agonisi din vreme cele necesare traiului de zi cu zi ale monahilor, iar precupeții le

luaseră seama și cunoșteau îndeaproape trebuințele fiecăruia. De bună seamă că apoi se mai perindau și pe ulițele cu prăvăliile negustorilor, care împresurau târgul de lângă biserica Domnească, de pe deal – dincolo de casele mari, boierești, semn clar de oameni înstăriți. Și poate că prinosul de smerenie adus de aceștia către Domnul putea fi mai îmbelșugat astfel decât al celorlalți, gândeau mulți dintre enoriași în sinea lor, care sperau că daniile ori darurile scumpe făcute către bisericile de vază aveau să le deschidă mai abitir porțile Raiului.

Dară pentru călugării de la schitul Floreștenilor prinosul cel mai important nu era cel ce se alcătua din ofrande, cât cel care venea din smerenie, din posturi și rugăciune. Astfel încât preacuvioșii părinți ai micuțului schit dintre dealurile calme ale Dol Jiului considerau că, mai presus de toate, trebuia să viețuiască în postul Învierii Domnului numai cu ceea ce natura le dăruia, cu rodul muncii palmelor lor, ori din ceea ce le mai ofereau moșnenii drept pomană pentru sufletele celor plecați dintre ei, la vreo comemorare. Totuși, slujitorii Domnului de la schit pregetau în a pofti la pământurile, vitele ori satele cu ȣigani robi pe care le aveau neamurile mari și bogate din zona Albeștilor, Șimnicului ori Ișalniței, bunuri carele de multe ori le și prisoseau, și aleseseră să se țină deoparte de tot ce le-ar fi putut crea o obligație față de boierii moșiilor apropiate.

„— Că există, la o adică, le spusese starețul la utrenia zilei, smerenia în fața Domnului, care izvorăște direct din inimă

și din gândirea preacurată, cu atâta forță încât nici nu ai cum să o exprimi în cuvinte, și deci cu atât mai puțin lucrurile lumești care țin de bunăstarea materială a omului, care nu este nici el veșnic, nu ar trebui să fie înfățișate publicului, fiindcă ele nu au cum să-i folosească vreodată în viața din ceruri. Acelea nu le vor cumpăra o viață mai bună în ceruri, fiindcă gândurile și inima creștinului fără pată sunt neprețuite, pre când pământul ori banii întotdeauna vor avea o valoare aici, pre pământ, pe când rugăciunea, spovedania și curățenia sufletească sunt valoroase numai în Împărăția cerurilor”.

Dreptu-i că așezările care înconjurau în acele vremi reședința și casele banilor Craiovei nu erau sătuce în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă niște case pe jumătate îngropate în pământul mustos, înșirate una după alta, ce urmau cursul pâraielor ce izvorau de sub Dealul Vulcăneștilor și care traversau toate mahalalele ce împresurau orașul.

Iar cum vinul era moneda forte a regiunii, oamenii aveau grijă ca soarele să vadă cât mai multe ore din zi viile. Așa se face că aceștia aleseseră să-și ridice odăile caselor în vale, pe marginea pâraielor, curțile acestora ajungeau și până în albiile deloc adânci, în timp ce dealurile care începeau din spatele caselor erau toate împânzite numai de vii, cât vedeai cu ochii. Și dacă pământul de pe dealuri fusese bine ținut de podgorii și de livezile de pruni, și nu mai aluneca la vale așa cum se mai întâmplase în urmă cu zeci de ani, când a

acoperit sub mâl jumătate din mahalaua Văii Vlăicii, marea problemă a mahalalei Orbeșilor o constituiau ploile consistente, repezi, de vară, când fie și numai o oră de potop umfla matca pârâului și inunda casele cele mai îndrăznețe, clădite chiar în buza albiei.

Fie că trebuia să străbată Valea Episcopiei ori Valea Vlăicii, fie că trebuia să scurteze prin mahalaua Belivacă pentru a ajunge la mahalaua Obedenilor sau a Glogovenilor, călugării trebuia să împingă din răspuțeri o brișcă veche, rămasă în stăpânirea schitului încă din vremea nemților. Ajunsesse între bunurile bisericii după mai multe peripeții, însă nu renunțaseră la ea, fiindcă era o brișcă ce urma să-i ajute la căratul sacilor cu merinde ai monahiei, fie că erau plini doar cu pită, din cea proaspătă ori din cea uscată, sau cu merindele de care aveau nevoie pentru a trece cu bine postul cuvenit Învierii Domnului.

Nu era pentru întâia dată când părintele Ilarion ori părintele Iosif părăseau pentru scurtă vreme și cât de cât contra voinței lor așezământul Domnului, în care se simțeau mult mai aproape de divinitate. Doar că, fiind și cei mai mici în rang din toată schimnicia, era corvoada lor să se scoboare printre satele de mireni, trecând printre bordeiele sărăcicioase ale acestora cu pasul, împingând pe ulițele noroioase ale mahalalelor brișca schitului. Dară pentru prima dată făceau acest drum împreună, ca să se ajute la nevoie cu căratul sacilor. Bătrânul măgar care trăsesse din greu căruța mănăstirii mai bine de două decenii nu mai supraviețuise

iernii și își dăduse obștescul sfârșit, copleșit de bătrânețe și boli, costeliv și aproape orb. Așa se face că de atunci, în fiecare săptămână, părinții călugări trebuia să care până sus, pe culmile dealurilor, sacii plini cu pită, cu de-ale gurii ori cu ce se mai găsea de cumpărat pe la băcăniile sau de la oamenii care-și vindeau produsele pe marginea drumului. Deseori mai găseau ceva ce le lipsea și la băcănia cârciumarului cela spân, de ținea hanul de la intrarea pe Drumul Bucureștilor, despre care gura lumii zicea că făcuse felul, la ceas de noapte, pe văduva unui domn ce fusese mazilit de turci. Mai mult de-atât, pusese mâna pe giuvaericelele din cufărul pe care femeia îl purta după ea, și de care avea grijă un arnăut spătos, cu o privire îndoielnică.

Și mai era important un aspect pe care călugării îl luau mereu în seamă atunci când hotărau să ajungă prin altă parte decât pe vechiul drum, ca să scurteze din distanța pe care o aveau de parcurs: calea de întoarcere trecea pe lângă sălașurile cu țigani robi din Valea Gangului, niște ființe tot atât de odioase precum și cele din preajma bălții de lângă Dealul Spânzuraților – locul cela rău famat, din măruntiile căruia își recrutau isprăvniceii de giudeț călăii care urmau să le îndeplinească osândeale asupra oamenilor. Așa că după ce treceau cu bine printre curțile cu viile oamenilor de pe dealurile lui Novac, o apucau voinicește pe potecile care tăiau câmpurile neîngrijite, cu câte un copac pricăjit crescut solitar; păraseau așadar Drumul Vâlcii, că nu aveau niciun spor să ajungă până la Hanul Roșu, și hălăduiau

până dădeau de vechea cale al Floreștilor, care mergea pe lângă apa Amaradiei. Era un drum vechi, cunoscut de tot sălășuitorul urbei Craiovei, pe care odată, foarte demult, în vremurile când smârcurile și mlaștinile înconjurau partea dinspre Apus a cetății, zice-se că îl folosea însuși Ler Voievod, atunci când mergea cu alaiul său până pe meleagurile muntoase din amonteale Jiului ori trecea munții înspre ținuturile ungurești. Sau la Gor Jiul, așa le plăcea locuitorilor dinspre munte să își denumească țara, vechile ținuturi care se întindeau de-a stânga și de-a dreapta cursului apei, tăind în două Jaleșul și plecând mai departe spre sfintele mănăstiri așezate la intrarea în depresiunile munților, cu drumurile alea înguste, străjuite de stâncile amenințătoare, gata să-ți cadă în cap la cel mai mic semn de nesupunere față de măreția naturii.

Drumul Floreștilor era unul întortocheat, însă, de cum intrai în linie dreaptă și apăreau primele bordeie de la marginea târgului, te ducea drept la balta Orbeștilor din Valea Vlăicii; acela era un loc urât mirositor, murdar, groapa în care se adunau toate gunoaiele oamenilor din mahalalele înconjurătoare, purtate de pârâul Orbeștilor. Mirosul pestilențial de leșuri de animale în descompunere și de lături de tot felul îl simțiră monahii încă de departe, chiar dacă era estompat cât de cât de vremea rece de afară ori de vânticelul ce bătea dinspre Câmpiile Romanașilor, peste ocinele oamenilor, însă părinții Ilarion și Iosif nu aveau prea multă vreme de pierdut pentru un lucru atât de mic și neînsem-

nat. Și cum drumul se despărțea în două coturi, unul care trecea pe lângă moșia boierului Glogoveanu și pe lângă mănăstirea Obedenilor, iar celalalt făcând legătura cu drumul Vîlcii, și dându-le astfel puterea de a ocoli balta, monahii au socotit că ar fi bine să treacă și prin târg, să mai vadă lumea la față, să simtă suflul și fierberea Craiovei neguțătorești înainte de a ajunge la brutarul ungurean ca să ia tainul schitului pentru săptămâna patimilor.

După ce au lăsat în urmă moșia Obedeanu, au trecut podețul peste pârâiașul ce se vărsa în balta Geanoglu și, într-un final, au părăsit drumurile cele pline de pământ și de tină, și și-au șters opincile de grătarele de lemn care delimitau, după caz, intrarea ori ieșirea din bazarul urbiei.

— Frate Ilarioane, haidem dară să ajungem și noi până la biserica Domnească, să facem o închinăciune acolo și să spunem o rugăciune, să ne audă Domnul, glăsui entuziast mai tânărul său companion.

— Mergem, frate Iosife, cum să nu, dară numai ce ne facem cu cocia asta de-o tragem zor-nevoie dupe noi? se arătă nedumerit Ilarion.

— O s-o-mpingem împreună până acolo, că doară drumu-i drept acum, găsi pe dată rezolvarea Iosif. Iară acolo păzi-o-vom pre rând, mai întâi de-a ne aburca pe deal, că dară nu toți pungașii or fi păgâni, și să nădăjduim că vor pregeta să prade sărmana agoniseală a unor fețe duhovnicești nevoiaș precum noi.

— Apăi de-o lăsăm nepăzită, părinte, nimenea n-ar cunoaște-o că ține de fețe duhovnicești, chiar și amărâte, cum

suntem noi; or crede că este a unor neguțători mai înstăriți și cu dare de mână, și are să ne salte ploconul, se opuse Ilarion.

Părintele Iosif șezu atunci și se chibzui el nițel, după care, privind la viermuiala pestriță de oameni care se înghe-suiau pe podețele dintre prăvălii, la care se adăugau și numărul mare de cerșetori, adăugă:

— Tare mi-e teamă că va trebui să te duci de unul singur, frate Iosif, să pui o lumânare și să te rogi pentru amândoi. Răstimp, eu voi lăsa cocia la un creștin de pe mahalaua Obede-
anului, care stă într-o catismă pe lângă paraclis; n-avem teamă, căci este unul pre care-l cunoaștem, căci mai călca pe la metocul nostru, pe la părintele econom Marcu. Așa că-mi voi intra în crâșma ceea de la intrarea de pe Lipscani, și te-oi aștepta acolo o bucată de vreme, cât de m-oi împărtăși puținel și îmi voi unge apoi gâtulejul cu sângele Domnului.

— Prea bine, părinte Ilarioane, abia suntem în postul Învierii, iară beutura nu-i pe placul Domnului, încercă să îl readucă Iosif spre calea cea dreaptă.

— Am zis c-am să mă împărtășesc și apoi am să mă unesc cu sângele Domnului, fratele meu; *in vino veritas...* sper că după împărtășanie Cel de Sus îmi va lumina calea cu o răchie de anason, frate, ori cu o șliboviță de prune, și asta pentru că suntem în post și trebuie să-l respectăm, își întări spus-le Ilarion, după care îl liniști pe mai tânărul și neștiutorul său frate într-ale credinței: fii pe pace, copilule, că n-o să mă pomenști pe mine să-mi iau pogăcele, merdenele ori minciunile, că-s de dulce; ș-apoi nici dupe nurii hangitei

n-are să-mi plimb mielul, că mi-s om bătrân; așa c-o să-mi spun în minte numa psalmi, rugăciuni și cântări bisericești, așa să m-ajute Dumnezeu și sfânta Cruce.¹ D-apoi mai bine te-i grăbi să te-napoiezi, că ne așteaptă sfinția sa starețul David s-aducem degrab bucatele la schit, ș-apoi, nici atât de multe rugăciuni nu poci să spui.

— Acușica am să mă-ntorc, părinte, rosti Iosif îmbunat de promisiunile fratelui său mai mare, după care porni la pas grăbit peste podețurile care mărgineau ulița negustorească a orașului de casele neguțătorilor, încercând să-și găsească cea mai scurtă cale spre Catedrală, amestecându-se astfel prin mulțimea de oameni de pe străzi și topindu-se numaidecât în forfota târgului.

— Bagă de seamă, sfinția-ta, că nu mă voi hodini mai mult de-un ceas, ș-apoi purced spre Vereș, la Podișor, îi mai transmise părintele Ilarion în urmă. Că dacă n-oi fi aici, știi unde să vii...

3. Căutarea

Niciuna dintre cele două cinstite fețe călugărești de-ale schitului Floreștenilor, monahi vrednici care bătuseră pe jos drumul până în mijlocul târgului Craiovii, nu aveau cum să cunoască faptul că nimeriseră pe nepusă masă în mijlocul unei procesiuni la care participau o mulțime de pele-rini, alături de nelipsita grămadă de gură-cască. Pe lângă

faptul că era o zi de mare însemnătate pentru întreaga suflare creștină a orașului, ziua intrării Mântuitorului în Ierusalim, tot târgul era într-o fierbere cum nu mai fusese văzută de multă vreme, pentru că urma să se întâmple un eveniment de care călugării noștri nici nu aveau habar.

Deși poate ar fi trebuit.

Astfel, poate că era o pură întâmplare că ziua Floriilor coincidea cu ziua în care o solie a Căimăcămiei, formată din câțiva oameni de încredere ai banului, două duzini de mercenari și alți boiernași de frunte ai urbei, împreună cu cetele lor de arnăuți, lua calea Constantinopolei, având de îndeplinit o misiune specială: trimișii trebuia să negocieze cu Înaltele fețe bisericești, dar și cu dregătorii de la Înalta Poartă, aducerea de la Constantinopole și păstrarea pe vecie, în biserica Domnească a târgului, a moaștelor unor sfinți ori mucenițe extrem de importanți pentru biserică; dintre acelea despre care duhovnicii spuneau că puteau să protejeze urbea de spirite malefice, indiferent care erau acelea și de unde ar fi apărut. Era de la sine înțeles că solii nu se limitau doar la negocieri, ci aveau asupra lor și mijloacele cu care să convingă pe mai marii prelați ai bisericii de la Constantinopol să le îndeplinească cererea; poate că și de aici numărul mare de arnăuți și mercenari, cu toții înarmați până în dinți.

Totodată, Mitropolia hotărâse ca pentru mulțimea care se strânsese să fie scoasă o raclă cu unele din cele mai de preț moaște pe care aceștia le avea spre păstrare, cele ale

sfântului Anisie, ca să fie plimbată prin jurul bisericii Domnești, de la bolniță spre dregătorie și invers, ș-apoi dezvelită pentru bunăstarea credinței, prosperitatea târgului și reușita slujbei solilor.

Fără să vrea, fratele Iosif se pomeni atras în interiorul curentului uman care curgea spre catedrală, și după ce încercă să se opună, până la urmă se simți dovedit și se lăsă purtat de acesta până în preajma bisericii Domnești, pomenindu-se la un moment dat că ajunge în chiar primele rânduri. Lumea îi făcea loc, arătând respect și pioșenie față de sutana sa cam ponosită, dar care-i era de mare folos, devenind astfel deschizătoare de drumuri. Și așa se face că, folosindu-se de argumentele pe care le avea la îndemână, dorința tânărului călugăr de a ajunge cât mai repede și cât mai aproape de zidurile catedralei s-a îndeplinit în cele din urmă.

Fulguiala care-i însoțise odată cu plecarea de la schitul Floreștilor încetase de ceva vreme, să tot fi fost un ceas, cam de când intraseră în târg, și locul vântului înghețat al dimineții fusese luat de o adiere caldă, pe care Iosif o simțea mângâindu-i ceafa precum simțea în copilărie mâna meșterului fierar care-i mulțumea pentru o treabă bine făcută. Deasupra lor cerul se degajase, ziua se înseninase și își făcuse simțită prezența și o adiere caldă de vânt, în timp ce pătura groasă de nori cenușii ai dimineții se împrăștiase în cele patru zări. Soarele, care până nu demult fusese ascuns privirilor oamenilor, reușise să găsească o spărtură printre

nori, iar acum, după ce norii se îndepărtară, aruncă o lumină nouă și proaspătă peste străzile pline de noroi ale urbei, ori peste hainele cenușii ale târgoveților. Iară când oamenii ajunși în primele rânduri se minunau mai abitir la spectacolul oferit de bidiviii cât muntele de mari, înhămați și înșeuși, stăpâniți autoritar din frâu de către zdrahonii aceia îmbrăcați în hainele lor strălucitoare, în acel moment lumina soarelui se revărsă năvalnic și orbitor peste gloata strânsă la poalele Dealului Mitropoliei, smulgând un suspin înfiorat și admirativ din pieptul mulțimii.

Fratele Iosif s-a pomenit împins din spate de valul unditor al mulțimii până spre rândurile din față, așa că, odată ajuns acolo, și-a putut desfăta ochii cu întreaga măreție a spectacolului. Era ca și cum ar fi fost prins într-un roi de insecte, o gloată dezumanizată care respira și trăia după cum i se cerea de către ocârmuitori, făcând tot posibilul să imite natura umană fără a fi posibil să o înțeleagă vreodată. Dinspre mesele întinse în fața catedralei, pline cu obiecte duhovnicești de tot felul, dar și cu bucate de post care prăznuiau astfel intrarea Mântuitorului în Ierusalim odată cu plecarea soliei Episcopiei Băniei spre Stambul, răsunau cântări bisericești. O duzină de preoți de frunte ai orașului, purtând veșminte sclipitoare, brodate cu fire de aur, înconjurau biserica și acordau fiecărui sol în parte binecuvântarea, dimpreună cu o cruciuliță din lemn sfințit, pandativ care avea menirea să-i ocrotească de primejdii în lungă și primejdioasa lor călătorie.

— *Smeriți-vă, dară, păcătoșilor de rând, căci sub mâna puternică a Domnului nostru va veni timpul în care El are să vă înalțe la dreapta judecată! Căiți-vă, și atunci El are să vă deschidă vouă Împărăția Cerurilor!* propovăduia cu multă convingere în glas mitropolitul Râmnicului, săvârșind astfel ambele slujbe.

Erau cuvinte încântătoare și blânde care se așezau lin peste urechile ascultătorilor, ca o ploaie de primăvară peste iarba încolțită. Mitropolitul se pricepea de minune să dea strălucire fiecărui cuvânt pe care-l spunea, iar vocea sa puternică acoperea murmurul mulțimii precum ropotul de ploaie foșnetul vântului.

— *Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre din această viață, căci El însuși se îngrijește de voi ca să aveți deschisă Împărăția!*

Înconjurat de atât de multă lume și ascultând cu mare luare-aminte la corul bisericesc ce-i ținea strana mitropolitului, părintele Iosif se simțea impresionat până în măduva oaselor de puterea cuvintelor ce răsunau pe deasupra tuturor.

— *Fiți însă treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru și al dumnezeirii, carele este diavolul, întrupat în toate ispitele sale, vă dă ocol așa cum o haită de lupi împresoară o turmă de oi; și așa precum aceștia caută pre oaia rătăcită de semenele ei, tot astfel și ispitirea cată pre creștinul cel slab și lesne de ademenit în păcat, ca să-l înhațe, să-l ducă pe calea pierzaniei și a desfrânării, lipsindu-l de harul divin pe care l-a primit odată cu sfânta taină a botezului!*

Acestea au fost cele din urmă cuvinte pe care părintele Iosif le-a mai putut auzi din partea mitropolitului, înainte ca dangătul vibrant al clopotelor cele mai mari ale bisericii urbei să îi acopere vocea pe de-a-ntregul. Corul bisericesc încerca din răspuțeri să se facă auzit, intonând un „*Vrednic este!*” cu toată însuflețirea de care putea da dovadă, în semn de prețuire pentru mitropolitul lor și pentru membrii soliei.

Solii s-au urnit atunci din loc, parcă într-o singură mișcare, în uralele mulțimii care a început apoi să rostească într-un glas *Tatăl nostru!*, sperând că mitropolitul va da curând binecuvântare ostașilor și va îngădui norodului nerăbdător să se bulucească și să se înfrupte din bucatele ispititoare întinse pe mese. Căci dacă era sărbătoare, și mai ales dacă se nimerea în aceeași zi de mare însemnătate pentru conducătorii urbei, atunci cu siguranță că urma și o împărțeală de bucate pentru păcătoșii lihnii care înduraseră cu stoicism atâtea ceasuri stând ba în soare, ba în ploaia subțire a dimineții.

Înaltele fețe bisericești, dar și mulțimea strânsă pe platoul dintre Biserică și Dregătorie, i-au petrecut pe soli cu privirea până când ultima căruță a ieșit din oraș pe Drumul Calafatului, care ținea drumul drept până la Dunăre; după care primii s-au retras la adăpostul binefăcător al Bisericii Domnești ori al paraclisului de lângă arhondarice, dispărând pe rând în pronaos.

4. Vederea

Întocmai după cum făgăduise, părintele Ilarion nu s-a îndurat să stea prea mult printre precupeții locului, așa că a decis să evite aglomerația din ziua de Florii, și-a luat inima în dinți și s-a opintit în hamul birjei, ținând-o întins spre curtea credinciosului Stroe, din mahalaua Obedenilor, pe care, cu sprijinul starețului David, ajunseseră să-l cunoască. După ce a lăsat atelajul în curtea omului, părintele avu de cugetat dacă avea să ia calea spre Piața Craiovii și să se oprească la hanul nemțesc, cum se spunea mai nou fostului han al Hurezilor, sau la hanul Puțureanu. Până la urmă, după o chibzuință sumară, văzând vânzoleala oamenilor de tot felul care își doreau să ajungă la piață ori la Biserica Domnească, precum și lehamitea gărzilor austriece de a-și face simțită prezența, mai ales că se retrăseseră în garnizoană ca să sărbătorească și ei Învierea, părintele Ilarion intră în cârciuma de pe mahalaua lui Belivacă și se-apucă să bea vin și tutun, așteptând ceva de-ale gurii, dar și pe mai tânărul său companion.

Și cum timpul se scurgea, iar ieromonahul Iosif nu se arăta cu niciun chip, după ce-și termină tainul și se împărtăși cu sângele Domnului, părintele Ilarion nu mai pregetă și, recuperându-și cocia, o ținu întins spre brutăria lui Vereș, unde își fixaseră punct de întâlnire.

Drumul până aproape de podul de ieșire din Craiova, lângă bariera de pe Calea Vâlcii, care trecea pe lângă fostul

pârâu al Orbeților, nu era unul ușor de parcurs, pentru că, deși era pavat cu pietre de râu, unele mai mari, altele ceva mai mărunte, acestea nu fuseseră îndesate pe de-a-ntregul în pământ cum ar fi trebuit. Astfel că orice brișcă sau caleașcă ce-ar fi avut proasta inspirație să se aventureze prin acele locuri, pentru a scurta cu câteva sute de metri deplasarea, și-ar fi zdruncinat serios pasagerii, fără a mai pune la socoteală că osiile, roțile și caroseriile acestora ar fi avut serios de suferit, iar înlocuirea componentelor n-ar fi fost cea mai bună soluție, pentru că, pe de o parte, ar fi costat destul de mult, pe de alta, fierarii iscusiți erau greu de găsit și reparațiile durau destul de mult.

Așa încât părintele Ilarion nu avu încotro și se puse voinicește la drum, mai împingând din greu cocia, mai trăgându-și suflarea și afurisindu-i cu obidă pe cei care nu reușiseră să aibă grijă de câțiva zeci de metri de drum.

Brutăria lui Vereș era mai degrabă o chițimie construită aproape de drum, cu colțurile casei puțin mai retrase, pentru a scoate în evidență existența unei scări cu trei trepte, care dădeau într-o sală în mijlocul căreia acesta amplasase o tejghea, iar în spate câteva rafturi grosolane, din lemn. În spatele sălii, făcând oarecum parte din încăpere dar având horn separat pentru aerisire, Vereș amenajase o vatră în care ardea mocnit un foc mic, întreținut de un pat de jăratec suflat din când în când de niște foale așezate pe podea.

— Dar ce cald și bine e aici, jupâne jimblar, Domnul să te aibă-n pază! salută Ilarion pășind înăuntru. Ziua bună și bun găsit!

Brutarul ridică ochii de la pâinile pe care le avea la copt și îi răspunse:

— Bună să-ți fie inima, părinte, și fii binevenit... Apăi cată și dumneata loc în sală, până gat eu de scos pitele astea.

— M-oi așeza, că-s tare ostenit.... căci drumul până la dumneata seacă omul de rău ce e, nu alta, se plânse Ilarion, așezându-se pe o laviță, mai aproape de geam.

— Da' o cană de apă n-ai pofti dumneata?

— Ba poftesc, cum să nu.... Dumnezeu să primească.

Dădu pe gât cana cu apă, însetat și-și șterse mustățile cu mâneca straielor, plescăind mulțumit.

— Nu cumva sfinția ta ești părintele pe care-l așteptam din partea starețului David? întrebă brutarul, scoțând încă o azimă aburindă și vrând să aibă situația deslușită.

— Întocmai, pitare, eu sunt, confirmă Ilarion. E drept că nu-s de unul singur aici, mai am un ajutor cu mine, pe mai tânărul părinte Iosif, dară cunoști și dumneata cum sunt părinții ăștia mai tineri....

— Cum sunt? întrebă mecanic Vereș.

— Eh, parcă n-ai fi cunoscut vreodată? făcu părintele Ilarion un gest din mână, ca și când și-ar fi pierdut orice urmă de încredere în tinerii monahi. Mai degrabă ar căsca gura la comedii și călușei, ori ar cutreiera bâlciurile și panoramele, decât să țină slujbele și rânduielile bisericesti precum au fost lăsate.... Și asta după închinoviere!

— Deh, părinte, poate că sunt prea tineri ca să aibă ori să simtă chemarea.

— Aba, să-ți spui drept, așa mi-am zis și eu, jupâne Vereș, roști părintele gânditor. Numai că viața monahală, chiar cea din afara chinoviilor, nu este deloc așa cum și-o închipuie ei. Dacă ai primit o răcodelie, fă-o în șease dzile, iară a șeapta dzi șezi și te hodinește... că-i păcat mare altfel!

— Niciun muritor nu poate fi altfel decât păcătos, părinte, dar ca să fie iertat și să primească iertarea trebuie mai întâi să păcătuiască.

— Așa consideri dumneata, și așa este cinstit și creștinește, își manifestă dezacordul Ilarion. Iertarea va veni atunce când ascultarea încredințată are să fie mai presus de toate în gândul ucenicului, și nu în alt chip.

— Sunt doară niște copii necopți, părinte, și nu uita, lumea este plină de lucrări ale Necuratului, răspunse Vereș și ridică de pe jar ultimele două pite, după care se apucă să le bată pe fund ca să le scuture de cenușă. Știi, găsești la tot pasul, mai ales când ești tânăr și sângele îți clocotește, iar viața strigă în tine, e firesc să nu te gândești la chemarea pe care o ai în suflet. Eu cred că acești părinți mai tineri sunt ca niște jumble de-ale mele care încă n-au văzut vatra pe deasupra capului și n-au simțit jeratecul pe burtă, dar după ce le vor cunoaște, contează ca miezul să fie bun.

— Poate, însă toată înțelepciunea lumii nu ar trebui să o căutăm în jaratec ori în jumble, ci în tot ce este lucrarea lui Dumnezeu.

— Ai să fii uluit, părinte, însă o pâine ascunde într-însa secretele unei lumi întregi, îi răspunse Vereș, așezându-se

tacticos pe scaunul din spatele tejghelei și rupând în două, cu palmele-i bătătorite de muncă, o azimă rumenă ce fusese luată de pe jeratec cu câteva clipe mai devreme, după ce-i scuturase coaja de cenușă. Și nu trebuie decât ca-n fața miezului său, atunci când o rupi, să fii cinstit și să îți deschizi inima așa cum se deschide și pita, dar pe de-a-ntregul – cu siguranță nu vei regreta niciodată, părinte, că ai fost sincer cu aceste frânturi desprinse din soare, care poartă într-ele o poveste complicată și frumoasă despre pământ, viață, natură, despre tot ce există și face posibil Miracolul. Așa vei putea mulțumi Creatorului pentru toate cele date, de la bucate la Viață.

— Este adevărat, dar omul, prin firea lui, nu poate să vadă atât de departe...

Dintr-odată, brutăria ardeleanului Vereș începu să tremure ușor, iar toate ustensilele din fier pe care acesta le folosea porniră să se miște și să se ciocnească între ele, scoțând clinchete ușoare. „*Probabil că mi-e mie amețeală*”, cugetă părintele Ilarion, cu gândul la vinul cu care se împărtășise cu un ceas în urmă, ori e de la căldura din brutărie.

Apoi tremuratul pământului deveni brutal. Atât brutăria lui Vereș, cât și casele din jur prinseră a se zgudui, împreună cu un vuiet care venea dinăuntrul pământului. Între timp, jăratecul parcă prinsese viață și aburul alburii din vatră își schimbă culoarea, amestecându-se cu cenușa.

Părintele reuși să iasă la timp afară din chițimia lui Vereș, exact când zguduirile deveniră violente și atmosfera se

umplu de praf și de un urlat înăbușit, ca uruitul câtorva sute de căruțe care veneau din interiorul pământului și se grăbeau să ajungă în bătaia razelor soarelui. Casele din jur trosneau din toate încheieturile, zguduite puternic, iar din ele se azeau cum cădeau de pe polițe și rafturi obiecte mici, multe dintre ele zornăitoare. Se răsturnaseră de la primul tremurat și acum se rostogoleau după cum fremăta pământul. Iar freamătul acesta, zguduiele violente fură de ajuns să-l facă pe Ilarion să-și piardă echilibrul și să se tăvălească prin colbul drumului, rătăcindu-și și toiagul și ciubotele cele largi, cu care era încălțat.

Cerul, senin până atunci, se luminează dintr-odată și o lumină albă, mută și orbitoare se arcui și coborî peste brutăria lui Vereș, cuprinzând într-o clipă tot ce se afla împrejurul ei, pentru ca apoi să se topească fără să scoată vreun sunet și să dispară fără urmă, împreună cu casa acestuia și cu tot ce se găsea înăuntru, transformând, pentru câteva clipe, ziua în noapte.

Când părintele Ilarion deschise ochii, o priveliște apocaliptică i se înfățișă privirii. De-a lungul mahalalei Orbeților o mulțime de bordeie sărăcăcioase se surpaseră, iar dintre dărâmături ieșea un praf gros de moloz ce se împrăștiă peste tot în aer; oamenii umblau bezmetici pe drum și se strigau speriați unii pe alții, cu urlete guturale, încercând să-i găsească pe cei care nu apucaseră să iasă din case.

Părintele Ilarion se găsea acum, surprins, în fața unui teren care fumega, pe care, probabil, fusese cândva ceva care

arsese până în temelii, ori cumva gospodarii să-și fi strâns vreascurile și frunzele putrezite de peste iarnă și să fi făcut focul cu ele. Cert este că nu-și putea aminti cum ajunsese acolo, căzut în mijlocul drumului colbuit, la capătul mahalalei Orbeților. Poate că zgâlțâiala fusese atât de puternică, încât îl pusese la pământ și se lovise la cap. Unde se aflase brutăria nu mai rămăsese acum decât un petic de pământ ars, încă fumegând, ca și cum un foc imens mistuise totul în flăcări.

Se ridică, dădu ochii roată și reuși să-și afle toiagul aruncat cât colo, după care se pomeni lângă el cu un copilăș blonduț, murdar pe față, înveșmântat cu o cămeșă mult prea mare pentru el. Ținea în mânuțele sale grăsuțe una din ciubotele părintelui. Abia apucă să-l binecuvânteze pe micuț, mulțumindu-i pentru ajutor, că dintr-o curte alăturată se auzi glasul unei femei corpolente cum îl ceartă pe băiețel în muscălească: „*Tolea, idi siuda! I bolșe ne sleduiet za nezna comțami!*”

— Fii bună, creștină, și spune-mi și mie, rogu-te, strigă Ilarion către ea cu glas apăsător, încercând să acopere astfel vuietul împrejurimilor, știi cumva pe unde este brutăria de p-aci?

— *Ia niznaiu monahe, cacaia brutaria?* îi răspunse răstit muierea corpolentă și dădu să intre fuga în casă, să-și mai salveze niscaiva dintre lucrurile doborâte și împrăștiate de cutremurătură. Ia, acolo aruncă lumile murdăria de peste zi și apoi dă foc...

5. Fiorul

Părintele Iosif se simți stingherit când mulțimea prinse a se buluci înspre mesele întinse, îndată ce primii călăreți ieșiră din curtea mitropoliei și o apucară pe drumul colbit din sudul orașului. Se simți lovit în spate de mai multe ori, de diferiți pomanagii de profesie, care încercau să ajungă cât mai repede lângă mâncări, apoi se pomeni împins de o țigancă mai corpolentă, cu o traistă sleită, care trăgea după ea o ciurdă de puradei, pe care-i tot îndemna să se grăbească, cu vorbe aspre și guturale rostite în limba lor.

— D'apăi unde te-ai grăbi atâta, baragladino? o afurisi Iosif, vizibil deranjat de insistența micului grup. Boierul tău oare o ști pe unde umbli, doar ca să lovești oamenii Domnului în părțile cele moi?

— Arac să-mi fie de matală, părinte, da' și de mine mi se rupe sufletul, prinse țigancă a se jelui, că sunt și io săracă, și venii la bălci; mai bine pune mâna și dă-le sfinția ta la ăștia mici niscai firfirici, să fie de-un codru de pâine, să mănâncă și gura lor pe ziua de azi.

— Bagă la devlă că Domnul îți dă binecuvântarea, iară nu gologani spre îmbuibare, răspunse înciudat Iosif, având impresia că n-o să scape prea curând de asalturile țigăncii. Haide, zboară acu' d-aici, că-I hulești numele în zi mare.

— Haoleo, că hapsân te-a mai lăsat Dumnezeu, părințele, bodogăni țigancă îndepărtându-se, simțind astfel că nu e rost de câștig de pe urma tânărului monah.

Ucenicii erau cei care luaseră locul preoților în spatele meselor și cărora le rămăsese drept îndatorire să împartă mulțimii bucatele din desagii și coșurile pentru pomeni. Până la urmă, erau doar niște copilași cărora nici tuleiele bărbii n-apucaseră să le apară, care fuseseră lăsați de izbeliște de mai marii preoțimii, aruncați de cruzi în vârtoarea și clocotul mulțimii înfometate și nerăbdătoare. Lipsa de organizare a novicilor făcu ca aceștia să nu poată stăpâni noianul de oameni care se îmbulzeau, urlau și vociferau fiecare pe limba lui, în timp ce alții, mai nevolnici, se tânguiau, toată degringolada mutând controlul ceremoniei dinspre ucenicii bisericești spre cheremul pomanagiilor, care le mirosiseră slăbiciunea și preluaseră pe cont propriu împărțeala, devenind astfel jupânii locului.

Părintelui Iosif i se păru că îndatorirea ucenicilor preoțești se transformase în caznă și atunci hotărî să vină în sprijinul lor. Se vârî adânc în mulțime, unde începu să dea din coate pentru a-și croi drum până la mesele ucenicilor. Când ajunse în dreptul lor, începu să strige către mulțime, cu glas poruncitor, pentru a-i organiza, să nu se mai înghesuie la bucatele Domnului. Totodată, puse hotărât palmele peste piepturile pomanagiilor celor mai apropiați și începu să-i împingă, obținând un spațiu de câțiva pași între mulțime și mese, așa încât cei din spatele său să-și poată trage sufletul după greaua încercare. Acțiunea sa avu un efect imediat, mai ales că vocea lui gravă și răsunătoare a părintelui Iosif, cu care fusese înzestrat de copilandru, motiv pentru care

cântările sale umpleau biserica schitului, deșteptau inimile și scoteau lacrimile enoriașilor, reuși să acopere larma mulțimii și să se facă auzită și ascultată de cei din jur, care se opriră pentru câteva clipe din forfoteală.

— Înapoi! Înapoi, vă spui eu vouă! Dați-vă cu toții-n spate! răsună peste toată fojgăiala glasul ca un clopot al părintelui Iosif, iar mulțimea îi dădu, supusă, ascultare. Căci nu la îndestulare trebuie să ne fie gândul, iubiți credincioși, ci să primim prinos cu evlavie și recunoștință din darurile Bisericii, carele se află aici, întru lauda Celui de Sus!

Ucenicii îl priviră pe părintele Iosif cu mare uimire, neștiind cum să reacționeze. Până la urmă, văzând că avântul mulțimii se mai ostoise, iar părintele reușise să impună o disciplină în rândul acesteia, îi dădură pe dată ascultare, socotind că se află printre ei cu girul preoților Bisericii Domnești sau ai Mitropoliei. Așa că prinseră iarăși să înmâneze mecanic prescurile către doritorii care se încolonaseră ascultători, sub atenta supraveghere a părintelui.

În acele momente, porțile mari ale Dregătoriei de lângă Biserica Domnească se deschiseră larg și pe fondul unei psalmodii adaptate evenimentului își făcu apariția un sobor de preoți, diaconi și ipodiaconi, purtând pe umeri o letică în centrul căreia trona o raclă de dimensiuni medii, alcătuită din lemn negru cu încastrări și încuietori aurite, și care, expusă în lumina soarelui de primăvară, reflecta razele împrejurul său adăugându-le subtil și câteva nuanțe albastrii. Procesiunea se mișca lent dar ceremonios, potrivit-

du-și pașii în ritmul intonării psalmilor și a altor cântări religioase de către preoții din cor; după care înconjură biserica și se opri lângă mesele amenajate în curte, cu fața către enoriași.

După ce își ocupă locul în fața mulțimii, mitropolitul care conducea ceremonia lansă un gest larg de binecuvântare tuturor celor prezenți, făcând semnul crucii înspre cele patru puncte cardinale. Mulțumi din priviri novicilor și zăbovi câteva clipe cu privirea asupra lui Iosif, întrebându-se care era motivul pentru care un călugăr de schit, un monah sau ieromonah, ajunsese să fie prezent la festivitate.

Cu gesturi solemne, mitropolitul ceru însoțitorilor să i se aducă mai aproape racla pe care-o plimbaseră prin toată curtea bisericii, în timp ce se pregătea să se adreseze mulțimii strânse ciopor în speranța că vor fi cât mai aproape de raclă la momentul dezvelirii moaștelor.

— Părinte ieromonah, rosti el adresându-i-se direct lui Iosif, că nu-ți cunosc numele...

— Iosif mă numesc, Preasfinția-Ta, răspunse timorat tânărul monah.

— Acum, dacă tot ți-ai dat osteneala să ne bucuri cu prezența, părinte Iosif, poate ești bun matale și pui o mână întru ajutorarea părinților ipodiaconi, care-s mai plăpânzi din fire, ca să deschidă racla și să pregătească moaștele pentru trecerea credincioșilor prin fața lor?

— Cu mare bucurie, Sfinția-Ta! se oferî părintele Iosif și se rânduî alături de diaconi, punând mâna pe raclă și aju-

tându-i să o așeze pe un postament mai înalt, pentru a o face cât mai vizibilă maselor.

După ce isprăviră de aranjat după rânduială, unul din preoți se apropie cu pași măsurați de raclă, cu o figură gravă și vizibil pătrunsă de importanța misiunii sale, ținând în mână o cheie, de asemenea, aurită; băgă cheia în deschizătoare, rotind-o cu pricepere și, după ce simți că aceasta s-a deschis, îi ridică încet capacul, descoperind astfel, ajutat de părintele Iosif, moaștele dinăuntru. Iară în momentul când acestea fură dezvelite, nuanțele albastrui ale razelor soarelui reflectate de raclă își schimbă dintr-odată coloritul într-un verzui intens, iar pământul și biserica prinseră brusc a tremura. Mulțimea se dădu câțiva pași în spate, înspăimântată, în timp ce din raclă începu să se ițască un abur verzui, gros, care prinse a se revărsa peste marginile aurite, curgând învolburat peste postament.

Apoi tremuratul pământului deveni mai brutal, zdruncinăturile părând să dureze mai mult decât până atunci. Casele din jurul Bisericii Domnești prinseră și ele a se zgudui puternic,acompaniate de un vuiet care venea dinăuntru pământului, în timp ce aburul verzui care ieșea din raclă se transformă brusc într-o izbucnire de culori care mai de care mai diferite, ce începură să se prelingă, la rândul lor, pe lângă raclă până pe postament. Toate aceste elemente care se combinaseră nefericit zugrăviră ochilor celor prezenți o frescă apocaliptică, înfiorătoare, o atmosferă ca de sfârșit de lume.

Atât mitropolitul, cât și prelații, împreună cu ucenicii lor, care deserviseră mulțimea până atunci, cât și primele rânduri de curioși adunați împrejurul Bisericii Domnești, începură să facă pași în spate, având grijă însă să nu se apropie prea mult de clădirile din preajmă. Intensitatea zguduirilor se amplifică și devenită atât de intense încât casele din zona pieței, biserica și Dregătoria trosniră din toate încheieturile și atmosfera se umplu de un urlet surd. Prin casele din jur se auzeau cum cădeau de pe polițe diverse obiecte mici, altele zornăitoare se răsturnaseră în cârciumi și se rostogoleau acum de-a dura, după cum fremăta pământul.

Totul se unise și formase un singur zgomot de fond, luat împreună cu zbaterea înfricoșătoare a pământului, terifiantă, alături de gemetele caselor și bisericii, care păreau că-și vor prăbuși acoperișurile și turele înalte. Se auzea un uruit înfundat, ca un tunet îndepărtat, care venea din adâncuri urcând spre suprafață. Urletul pământului și zgomotul tenebros al orașului, împreună cu țipetele de spaimă ale oamenilor erau greu de descris, alcătuind un tablou înfiorător pentru cei prezenți.

Sub privirile acestora, în vreme ce casele din preajma dealului Bisericii Domnești, hanurile care mărgineau Piața, Dregătoria și însăși Biserica se chinuiau să reziste la zguduieli, din raclă apărură niște fire luminoase care începură să se arcuiască nebunește, încolăcindu-se între ele și producând scântei și flame scurte de foc, scoțând sunete sfârâitoare, nemaiauzite până atunci. Lumini fulgerătoare care

creșteau în intensitate și în dimensiuni se vedeau ieșind de asemenea din raclă, până când o lumină albă, mută și orbitoare țâșni spre cer, cuprinzând în mai puțin de o clipă tot ce se afla împrejurul ei, pentru ca apoi să se topească fără să scoată vreun sunet și să dispară fără urmă, transformând pentru câteva clipe ziua în noapte.

În urma ei, zecile de secunde se scurseră repede, iar pământul se potoli din frământare. Întreaga urbe porni să-și schimbe geamătul, atmosfera generală lăsându-se dominată de vocile oamenilor ieșiți teferi de prin case, ori de vocile celor prinși sub dărâmături ori a celor întinși pe jos pe străzi, care se amestecau cu manifestările animalelor de prin curți. Ca urmare a zdruncinăturilor, turla bisericii domnești se prăbușise, precum și o bună parte din acoperămintele caselor; ceva mai departe, cam pe unde începeau mahalalele, se puteau auzi oamenii care se tânguiau pe lângă rămășițele unor bordeie mai șubrežite, care nu rezistaseră când pământul se scuturase.

Iar când praful dărâmăturilor se rarefie, preoții și ucenicii care-și reveniseră din uluială constatară că în fața lor pământul ars și crăpat căscase o falie atât de adâncă, încât gropii nu i se putea zări fundul. Din străfunduri urca la suprafață și se răspândea în aer un miros înțepător, înecăcios, ca de ouă clocite, combinat cu un fum de lemne, de parcă cineva stinsese acolo, jos, un cuptor uriaș, însă tăciunii arși continuau să se consume treptat, până să devină, la rândul lor, cenușă.

Fumul înecăcios inundase platoul urban pe care avusese loc ceremonia, provocând unora dintre cei rămași câteva accese de tuse nestăpânită, pe lângă accesele de spaimă atunci când pământul părea că se mai clatină puțin, din când în când; deși putea să fie doar o emoție a multora dintre ei.

Niciuna dintre persoanele de față nu părea să-și aducă aminte pentru care motiv se aflau în acel loc, după cum nu își aminteau nici cum se întâmplase de ajunseseră până în curtea Mitropoliei. Se priveau uluiți unii pe alții, ca și cum s-ar fi văzut pentru prima dată, deopotrivă clerici, ucenici preoțești ori enoriași habotnici; cu toții erau cât se poate de înspăimântați de zdruncinături, bulversați de situația prin care trecuseră și pe care nu și-o aminteau. Așa cum nu își aminteau ce căutau pe marginea acelei gropi mari, căscate la picioarele lor și n-aveau habar de unde ieșea fumul care se înălța dintr-însa.

Cu și mai mare uimire priviră turla prăbușită a Bisericii Domnești și casele din jurul pieței, transformate în grămezi de moloz, așa încât, înspăimântați, prinseră să mulțumească bunului gând al Domnului care îi îndrumase să iasă afară și le oferise, iară, cu bunăvoința Sa nemărginită, prilejul de a-și îndrepta păcatele, prelungindu-le zilele și cruțându-i de o întâlnire sigură cu înfricoșata judecată care îi aștepta pe toți păcătoșii.

6. Aflarea

După ce lumina albă și strălucitoare a dispărut și flama ei s-a stins treptat, părintele Iosif a putut deschide ochii. Fusesse orbit temporar, însă umbrele care-i jucau în fața ochilor începuseră să se estompeze și să dispară ușor, așa încât a închis și deschis pleoapele repetat, de mai multe ori, încercând să îndepărteze cât mai multe dintre vedeniile pe care ochii săi tulburați le zăreau.

Se trezi pe o stâncă situată cu câțiva metri buni deasupra malului unei ape curgătoare. Speriat, se dădu câțiva pași în spate, de teamă să nu alunece de la acea înălțime. Din spatele său începea lin panta către culmea unui munte – dincolo, pe malul celălalt, o pășune cu iarbă înaltă și deasă, cu arbuști pitici, care se prelungea până la liziera unei păduri de un verde ireal, cum părintele nu mai văzuse niciunde în viața lui.

La poalele muntelui și pe marginea apei bătea un vânt rece și aspru, iar văzduhul se întunecase puțin, ca și când ar fi stat să vină seara. Părintele Iosif era obișnuit cu astfel de schimbări bruște ale vremii, traiul de mic copil în preajma chiliilor mănăstirești, unele dintre ele departe de orice așezare omenească, îl căliseră suficient încât să reziste la aceste capricii. Până la urmă, nici de dimineață, când plecase de la schitul Floreștenilor, nu fusese o vreme cu mult diferită de cea de aici; numai că Iosif nu-și amintea ca de pe marginele Amaradiei, cea mai apropiată apă curgătoare de schit,

să se înalțe cumva vreun munte. Poate cumva apele Jiului să spele poalele vreunei culmi mai înalte, dar mai sus, încolo, spre Gorjiu. Ori, asta însemna că...

— Asta înseamnă că nu ești în Gorjiu, pe marginea apelor Jiului, și nici pe marginea apei Amaradiei; nu, nu ești pe malul niciuneia dintre ele, auzi un glas venind din spatele său.

Se întoarce și văzu, la câțiva metri de el, un bărbat înalt, cu părul și barba sure, îmbrăcat în straie albe strălucitoare, ținând o mână încleștată pe un toiag și privind când spre el, când spre cerul pe care începuseră să se arate primele stele. Iosif căscă ochii uimit văzându-i chipul: i se păru că omul semăna cu starețul David, asta dacă nu cumva o fi fost chiar el.... dar totuși, ce-or fi căutând ei aici, pe această culme?

— De multe ori e greu să crezi ce vezi, spuse bărbatul. Unii filozofi au zis cândva că realitatea e iluzorie, însă eu cred că depinde de structura informațională a prezentului. Dacă informația prezentului este nereală, atunci ea poate schimba și trecutul. De aici cred eu că au ajuns ei la concluzia că realitatea poate fi iluzorie.

— Nu înțeleg ce spui, părinte stareț, se arătă nedumerit Iosif. Despre ce anume vorbești?

— Ah, da, am uitat că am luat asemănarea unei persoane care te-a influențat în trecutul tău recent, zâmbi acesta. Dar o voi păstra, până la urmă oricui îi e mai ușoară comunicarea cu o entitate familiară.

— Să înțeleg că porți chipul și asemănarea starețului David, dară nu ești tocmai sfinția-sa? se miră tare Iosif. Păi cum vine asta? Atunci cine ești și ce cauți eu aici, și cum se face că am ajuns într-un loc pe care nu-l cunosc?

— O să-ți spun, fii pe pace, îți voi răspunde la fiecare întrebare la timpul potrivit; până la urmă, meriți să afli câte ceva, întrucât prin gesturile și puritatea credinței tale ai reușit să modifice cursul istoriei, inclusiv pe cel al istoriei viitoare, așa cum era cunoscută până atunci. Te-am supraviețuit de mai mult timp și am constatat la tine această abilitate. Acum, fie că te-ai născut cu ea, fie că ai căpătat-o cumva, cu certitudine ai folosit-o într-un moment cheie. În fond, realitatea e mult prea complexă și ca să o schimbi, să o *indefinești*, trebuie să știi exact ce vrei să schimbi și ce dorești să obții.

— Dar de unde ai dedus dumneata că am dorit eu să schimb ceva și că aș fi obținut ceva în urma acestor schimbări?

Și părintele Iosif prinse a se plimba nervos pe stâncă. Izbi cu piciorul o piatră care se rostogoli și se pierdu în undele apei care curgea sub ei.

— Uite, acum mi-aș dori să schimb această realitate și să nu mai fie noapte, să mă lovesc de toate pietrele, spuse el schimonosindu-se de durere. Ce ar trebui să fac?

— Nu poți să fii sincer cu tine în totalitate niciodată, i-a replicat calm plăsmuirea starețului David. Dacă dorești să schimbi ceva trebuie să simți, mai mult ca oricând, ne-

voia acestei schimbări. Schimbarea trebuie să vină din interior, însă asta nu înseamnă că dacă tu crezi în ceva, acel ceva devine neapărat și real. Ori, tu acum ai fost doar egoist și orgolios pentru o nereușită, iar realitatea la care te raportezi este acel ceva care nu dispare atunci când nu mai crezi în el.

— Foarte bine, accept că am greșit și că am fost egoist și orgolios, însă nu mă simt deloc în largul meu stând cocoțat aici, noaptea, pe această stâncă. Nu cred că ne aflăm într-un loc nimerit pentru discuții și sfadă.

— Vezi tu, greșelile recunoscute sunt pe jumătate iertate. Dar sunt iertate atâta timp cât sunt doar greșeli. Însă ceea ce faci în mod conștient, din proprie voință, nu mai reprezintă o simplă greșală, ci un gest asumat, fără ascunzișuri. Așa încât și pedeapsa care se cuvine va fi una pe măsura greutății cu care se repară lucrurile stricate.

— Iar sfinția-ta spui că am făcut vreo greșală, cumva, în cursul zilei de astăzi?

— Prin acțiunile și gesturile tale, părinte Iosif, ai reușit să îți schimbi istoria personală într-o realitate alternativă; este cea în care te vei regăsi de acum înainte.

— Înțeleg asta, dar frații din chinovie, părintele Ilarion ori starețul David... ce se întâmplă cu ei?

— Concomitent, ai reușit să schimbi și cursul istoriei viitoare a celorlalți; asta înseamnă că ei se vor afla într-o realitate diferită de a ta, având elemente diferite; tot ceea ce vezi, atingi, miroși și așa mai departe sunt diferite, deja

sunt într-o lume pe care nu o vei mai putea înțelege. Și nici nu te vei mai putea întoarce vreodată înapoi.

— De ce?

— *Pentru că deja ai fost acolo.* Și pentru că timpul este o constantă liniară care curge doar într-un sens. Poți să fii iute ca gândul și să mergi în fața timpului, asta da, dar niciodată nu îl vei putea sili să curgă invers.

— Ai spus că am putut schimba istoria personală, spuse gânditor Iosif. Nu înțeleg cum am reușit să fac asta, dar înțeleg că dacă voi reuși să mă întorc în realitatea lor, o voi face doar după momentul în care s-au produs schimbările.

— Este adevărat, îi confirmă bărbatul. Odată ce te afli aici cu mine, înseamnă că ai avut abilitatea necesară pentru a schimba ceea ce este real sau existent în starea de fapt a lucrurilor, de a anula elementele care fac simțită realitatea și de a deschide alternativa prin care să poți călători *undeva*. Doar că, odată anulată, acea realitate modificată va fi pierdută pentru totdeauna.

Făcu o pauză, se uită către bolta înstelată și adăugă:

— Poate că îți vei da seama în curând... dar acum trebuie să facem un nou pas.

Și atunci noaptea dispăru. Iosif ridică privirea spre cer, unde un soare roșiatic ce ardea puternic îl bătea în ceafă, încălzindu-l, după ce cunoscuse frigul nopții. Astrul lumina toată natura din jurul lui cu raze de o nuanță roșcată. În depărtare, dincolo de păduri, se zăreau niște culmi domoale, pictate pe cerul roșcat într-o nuanță albastru-ver-

zuie, iar în spatele lor, în plan îndepărtat, orizontul era mărginit de câteva piscuri înalte, înzăpezite.

Părăsise stânca de deasupra apei curgătoare și acum se afla jos, pe marginea unei râpe prin care susura zglobiu un pâraiaș. Îl putu trece din doi pași largi, folosindu-se de bolovanii mari de pe margine, pe care îi așeză pe prundiș, cât mai aproape unul de celălalt. Ajuns pe celălalt mal, Iosif își cufundă palma ținută căuș în unda răcoritoare a râului și sorbi însetat. Apa era bună de băut, constată, așa că repetă gestul de câteva ori.

Apoi privi atent în jur. Putea vedea foarte clar, deasupra lui, stânca pe care fusese mai devreme, situată la vreo douăzeci de pași în susul râpei. Aducea mai degrabă cu un trunchi de copac înfipt în peretele stâncos. Ca să urce înapoi acolo era imposibil, pentru că nu vedea niciun fel de potecă ori scară, așa că nu își explică cum reușise să coboare de acolo. Căzuse, cumva? Nu, își zise, după ce se cercetă atent și constată că era nevătămat.

Tânjea deja după vocea molcomă și așezată a starețului David, care le spunea că „*Diavolul stăpânește poate regatele de pe pământ, însă oricât de mare ar fi tronul acestuia, nu va reuși niciodată să zărească Cetatea Cerurilor*”. Aceasta era zicerea lui favorită, pe care o repeta de fiecare dată când rostea o predică în micuța lor biserică, ori la sfânta slujbă de duminică, atunci când cei câțiva enoriași de prin sătucele apropiate se îndemneau unul pe altul și se încumetau să treacă pragul mănăstirii.

Oare va mai avea ocazia să o asculte vreodată? Ori să mai simtă sub tălpi smocurile de iarbă din curtea schitului Floreștenilor? Va mai auzi oare cândva dangătul clopotului ori toaca bătută pentru a-i chema pe credincioși la utrenie, vecernie și celelalte liturghii?

Privi împrejur și constată că era singur. Închipuirea nocturnă a starețului David se topise odată cu bucata de noapte petrecută pe stânca de sus. Oare fusese aievia, fusese real ce văzuse, ce vorbiseră? Sau fusese doar o plăsmuire a unei minți necoapte și ușor de influențat?

I se făcu foame, așa încât se hotărî să caute prin pădure câteva din fructele pe care le cunoștea, cu care să-și astâmpere revolta stomacului, așa că prezența bărbatului lângă el și discuțiile cu acesta l-ar fi încurcat. Găsi fără mare greutate câteva mere, rodii și caise, așa că în mai puțin de un ceas reușise să adune o cantitate suficientă cât să-i dea energie pentru toată ziua, sau cât avea să mai dureze până să se vadă iar pe dealurile Albeștiului, ori prin bisericile acelea înalte și frumos pictate din centrul urbei.

Câtă vreme își făcuse de lucru prin pădure, căutând fructe pe care să le poată consuma, soarele traversase aproape în întregime cerul, ajungând lângă piscurile montane îndepărtate, iar natura dădea semne că înserarea stătea să se poare. Iosif nu știa dacă trecuseră câteva ceasuri ori câteva zile de când se afla în această lume, prins sub soarele roșiatic, însă căută să-și găsească un loc unde să-și poată petrece noaptea și de unde putea medita în voie; asta în timp

ce spera ca totul să fie un vis din care-și dorea să se trezească, totuși, cât mai curând.

7. Revelația

Pe deasupra părintelui Iosif și a pădurii unde își amenajase un adăpost încropit din crengi rupte, frunziș și câteva frunze mari cât jumătate din statul unui om, trecu în zbor un obiect metalic strălucitor, ca o corabie, reflectând peste dumbrăvile din pădure lumina roșcată a astrului ce cobora spre apus. În urma acestuia, ca din neant, cerul se deschise ca o poartă și apărură și altele – Iosif număra nu mai puțin de douăsprezece asemenea corăbii zburătoare, toate strălucitoare, însă diferite unele de celelalte, deplasându-se agale una după alta, ca într-o procesiune solemnă, către piscurile montane înzăpezite pe care le văzuse la orizont.

Corăbiile nu zburau la o distanță prea mare de pământ, ci puțin deasupra vârfurilor celor mai înalți copaci din pădure, așa încât Iosif reuși să distingă chipurile mai multor oameni care se aflau pe puntea lor. Numai că toți indivizii aceia erau diferiți față de cei pe care-i cunoștea el, siluetele lor păreau mai prelungi, deși nu purtau defel straie lungi, așa cum văzuse că se poartă prin târguri. Oamenii pe care-i zărise aveau pe ei un fel de piele argintie, strălucitoare și ea, foarte strânsă pe corp, iar capetele le erau acoperite pe jumătate de un fel de acoperământ alb, care nu părea a fi din

pânză, și pe care nu-l putea compara cu nimic cunoscut din ce văzuse până atunci. Pe umeri aveau atârinate un fel de mantii străvezii ce păreau pline de viață, clipind des și schimbându-și culoarea în funcție de înălțimea celui care o purta, de modul în care mergea și de cât de mult stăteau în bătaia directă a soarelui.

— Iacă și Cetatea cerului despre care ți-a vorbit starețul David, părinte, auzi în apropiere o voce pe care o recunoști.

În spatele aranjamentului vegetal pe care Iosif și-l amenajase drept loc de odihnă reîntâlni aceeași persoană pe care o văzuse cu o zi – sau poate doar cu câteva ceasuri – mai devreme. De data aceasta, bărbatul care preluase silueta și trăsăturile starețului David nu mai purta pe el aceleași straie ca la precedentă întâlnire, după cum observă Iosif. Renunțase și la toiagul alb. Acum era costumat cu același fel de haine cu care erau îmbrăcați pe cei din corăbiile plutitoare, iar Iosif putu să-i admire nestingherit mantia străvezie pe care pâlpâiau și se succedau o mulțime de culori.

— Iacă și pe cineva care trebuie să îmi dea niște răspunsuri, răspunse Iosif.

— Pentru asta trebuie să ai pregătite întrebările.

— Păi, ia să vedem, făcu Iosif gânditor. Aș putea să te întreb cine ești tu sau cine sunteți voi, de unde veniți și cum se face că v-am văzut cum treceți spre Apus, în corăbiile acelea plutitoare. Dar vreau mai întâi să te întreb despre ceva ce mi-ai spus ieri... anume, ce este acest loc?

— E unul din locurile care există în același timp și în același spațiu cu altele, doar că sunt diferite, îi răspunse bărbatul. Locuri în care oamenii nu există, locuri în care oameni pe care i-ai cunoscut nu s-au născut niciodată, așa cum sunt locuri în care dumneata, părinte, nici nu ai apărut pe lume.

— Adică Dumnezeu a creat mai multe lumi, vrei să spui? Cum îți explici că Biblia spune că a creat lumea în șase zile?

— Simplu, prin faptul că a creat lumea se înțelege că El a creat de fapt Universul, și nu o singură lume. Ai răspunsul atât în prima zi a Creației, atunci când a creat cerurile și pământul, dar și în ziua a patra, când a creat stelele și corpurile cerești, pentru ca omul să poată urmări cursul timpului.

— Iată, vorbim despre Pământ, care a fost creat încă din prima zi, odată cu cerurile în care stă El.

— Greșești acum, ca și în cazul discuției noastre despre realitățile alternative. Pământul e creat încă din prima zi, dar nu e configurat într-un mod specific, cu toate că apa este prezentă fără a specifica dacă e în formă lichidă, solidă, precum gheața, sau sub formă de aburi, adică nori. Nu o știm până în ziua a treia. Apoi Dumnezeu, cu cuvântul Lui, face să existe lumina, așa cum ai văzut și tu înainte de a sosi aici. După care desparte lumina de întuneric și numește lumina „zi”, apoi întunericului îi zice „noapte”, și în felul acesta lumina poate circula în Univers până în ziua a patra, în care creează Timpul. Iar din momentul în care timpul curge, se poate crea viața – mai întâi cea din apă, apoi cea

de pe uscat. Timpul era foarte important pentru ca toate speciile să se poată reproduce, să se poată înlocui unele pe altele, să se stabilească astfel lanțul trofic și să pregătească apariția omului, în ziua a șasea.

— Atunci ai putea să îmi spui de ce s-a odihnit în a șaptea zi? Nu mai rămăsese nimic de creat? Obosise cumva? Poate că atunci a creat toate lumile despre care vorbești sau realitățile despre care mi-ai spus că am abilitatea de a le schimba... Nu crezi?

— În a șaptea zi, Dumnezeu S-a odihnit, părinte. Acest lucru nu indică în niciun fel că ar fi fost obosit de efortul Lui creator, ci denotă faptul că întreaga sa creație era finalizată și era perfectă. Mai mult de-atât, Dumnezeu stabilește un model ca o zi din cele șapte să fie de odihnă, iar poporul Ales l-a interpretat și adaptat întocmai.

— Spune-mi, atunci, despre realitate, se arată interesat Iosif, cam ce legătură ar putea avea toată această istorisire cu Creația divină?

— Părinte, realitatea nu este o noțiune simplistă, primi răspunsul, ci un concept cuprinzător care definește lumea obiectivă. Unii spun că realitatea este acel ceva care nu dispare atunci când nu mai crezi în el. Lucrurile pe care le inventăm au o legătură cu dorințele și cu visele noastre, dar realitatea este ceva mai încăpățânată. Doar pentru că eu cred că în fața mea se află o groapă adâncă, aceasta nu înseamnă că ea există cu adevărat. Dar problematica este că lucrurile pe care nu vrem să le privim ca fiind reale, sunt și

ele la fel de încăpățânate și pot să rămână reale, după cum poate povesti oricine care a trecut prin experiența unui coșmar.

— Asta pot să înțeleg, pentru că există un fir de logică în ceea ce spui.

— Este bine, pentru că definirea realității are loc atunci când ai abilitatea de a-ți crea propriul Univers, în momentul în care ai abilitatea de a schimba lumile. Putem admite că un sistem finit oarecare e tocmai Universul despre care vorbim, adică lumina, atunci când putem aproxima că mișcarea acestuia este independentă de alte sisteme. Dar am putea greși, pentru că reperul ales este mai puțin cuprinzător decât ce ne spune Biblia în prima Zi a Creației. De exemplu, putem considera cu o bună aproximație că Universul este tocmai sistemul solar cunoscut, cu Soare, cu Lună, cu planete, așa cum e el definit în ziua a patra de Creație. Doar că acest lucru ar contrazice afirmațiile din Prima Zi de Creație, care ne spune că mai întâi a fost creat Universul, apoi apele, uscatul și abia după aceea planetele și Soarele.

— Și asta ce înseamnă, pentru că vreau să înțeleg unde anume vrei să ajungi și care este principiul pe care vrei să-l prezinți.

— Asta înseamnă că Întreg Universul se raportează la mai multe sisteme, sau, dacă vrei, însăși Universul este compus din mai multe realități, care se numesc realități alternative. Poate că pentru unii realitatea este iluzorie, însă realitatea ține de energie – acea lumină care apare în prima zi

de Creație, la cuvântul lui Dumnezeu care spune „*Să se facă lumină!*” Această energie, prezentă în religia voastră, există în fiecare ființă vie creată în ziua a cincea și a șasea și este numită duhul sfânt. Cu alte cuvinte, Creația este despre lumile create de Dumnezeu, iar legătura dintre ele este dată de lumina din Prima zi a Creației, fără de care nu ar fi fost posibilă existența celorlalte șase zile.

— Vrei să spui că mesajul despre existența mai multor lumi, a mai multor realități, este lăsat chiar în Geneză, în relatarea despre Creație?

— Exact, Geneza este prima carte prin care se recunoaște existența realităților alternative, și care indică faptul că fiecare zi de Creație este construită pe afirmația zilei precedente, indicând în mod clar că zilele au fost consecutive, nu separate de o perioadă de timp, și că lucrarea creatoare a Domnului este făcută prin rostire, un alt lucru care arată puterea și autoritatea Cuvântului Său.

— De aceea, în Evanghelia după Ioan se spune că „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor.*” – recită aproape pe de rost Iosif.

— Și aici găsești încă o dată amintită „*lumina*”, părinte, punctă interlocutorul, și asta înseamnă că lumina este energia care alimentează întreg Universul, întreaga Creație, și este singura care îți poate deschide realitățile alternative,

lumile despre care vorbeam, și care te poate ajuta să faci schimbarea.

— Și atunci să înțeleg că lumina este cea care m-a adus aici? se întrebă îngândurat Iosif, amintindu-și de lumina incandescentă care aproape că îl orbise când deschisese racla cu moaștele sfântului Anisie.

— Acesta este adevărul, părinte, acea lumină te-a ajutat să faci trecerea spre această lume, să deschizi realitatea alternativă în care ești acum, dar în care omul, animalele, insectele și orice creatură care trăiește pe uscat sau în apă nu au apărut încă.

— Înseamnă că am ajuns în lumea de dinainte de ziua a cincea a Creației, nu-i așa?

— Întocmai. Mai exact, ești în Lumea celei de-a Patra Zile, îi confirmă. Iar lumea cunoscută este alcătuită din șapte realități diferite, șapte lumi diferite, corespunzătoare fiecărei zile a Creației. Iar dumneata, părinte, faci parte din realitatea Lumii celei de-a Șasea Zile, iar cu ajutorul luminii incandescente care a apărut atunci când ai deschis racla, ai putut să schimbi realitățile, să deschizi drumul către o realitate alternativă, așa cum este această lume.

— Dar totuși, nu înțeleg cum a apărut acea lumină în momentul în care am deschis racla, și despre care spui că m-a ajutat? Era închisă acolo împreună cu moaștele sfântului, sau ce s-a întâmplat?

— Aici este ceva mai mult de explicat și trebuie să te iau cu mine ca să cunoști, rosti bărbatul, și imediat decorul din

jurul lor se schimbă. Nu se mai aflau în pădure, sub cerul incandescent al apusului soarelui roșatic ce traversase bolta, și nici nu mai erau înconjurați de o vegetație luxuriantă, ci într-o sală sobră, austeră, lipsită de ornamente inutile, pe una dintre corăbiile plutitoare pe care le văzuse trecând pe deasupra lui. Se găsea așezat în mijlocul sălii, pe un scaun alb, iar în jurul său, alături de interlocutorul de până atunci, se mai aflau și alți oameni asemănători acestuia, cu toții având barba și părul sur, lung. Îl priveau cu mare atenție. Tot ființa părintelui David luă cuvântul, cu voce gravă, în timp ce ceilalți îl ascultau tăcuți:

— Pentru a putea înțelege, părinte, voi începe cu sfârșitul, adică cu momentul de dinaintea schimbării realității și călătoriei tale către această lume. În momentul în care ai deschis racla și ai dezvelit moaștele celui pe care voi îl numeați sfântul Anisie, o lumină albă, mută și orbitoare a izbucnit din raclă, urcând spre cer și arzând locul de unde plecase, iar din acea clipă nu ai mai văzut nimic și te-ai trezit într-un loc străin.

— Întocmai, confirmă Iosif.

— Ei bine, acea lumină albă este energia divină care alimentează Universul și care te-a adus aici, energie în care se transformă orice corp sacru care moare în lumea voastră. Corpul sacru începe să se transforme imediat după ce își dă ultima suflare. Pielea sa devine pe dată albă, strălucitoare, iar trupul începe să se transforme. Conform obiceiurilor voastre, considerați moaște orice corp sacru, motiv

pentru care îl înfășurați într-un giulgiu și îl închideți într-o raclă. Acolo, trupul i se micșorează până aproape de iluminare, însă fiind închis în raclă nu se poate transforma în energie pură și nu își poate face trecerea spre Lumea celei de-a Șaptea Zile.

— Cum adică, moaștele sfinților bisericilor noastre sunt oameni veniți din altă lume?

— Da, iar iluminarea, transformarea acestora în lumină, în corpul divin, nu poate avea loc decât deschizând raclele unde sunt ținuți și dezvelindu-le. Luând contact cu aerul, corpul fizic devine luminos și se transformă în lumină pură, iar asta dovedește că Înălțarea la Cer a lui Iisus se poate petrece tuturor celor care trec printr-o purificare absolută, acesta fiind pasul spre nemurirea specifică Lumii celei de-a Șaptea Zile, lumea în care totul e perfect și unde nu există nici durere și nici întristare.

Iosif tăcu îngândurat, însă în mintea sa noua cunoaștere începea să lege fragmentele dispartate pe care le știa până atunci și pe care comunicarea cu această entitate supranaturală i le relevase.

— Atunci, spuse el, voi cine sunteți?

— Suntem cei din Lumea celei de-a Șaptea Zile, așa cum cred că bănuiești deja.

— Da, m-am gândit la asta.

— Iar eu, continuă bărbatul, sunt lumina pe care ai eliberat-o din raclă, și alături de care ai călătorit în Lumea celei de-a Patra Zile. Până nu demult, corpul meu era închis

și moaștele mele erau arătate oamenilor, care mi se rugau pentru sănătate, belșug, câștiguri și toate cele lumești... În același timp, eu sunt cel căruia i-ai permis să-și îndeplinească menirea de a deveni *corp sacru* și, drept urmare, mi-ai dat posibilitatea de a atinge nemurirea. Astfel pot străbate, alături de ceilalți frați asemănători mie, lumile lăsate nouă de Creator, pot să conduc sufletele celor din lumile celor înălțați din lumile celei de-a cincea și de-a șasea zi spre lumină, adică spre Lumea Primei Zile, pentru a se face una cu Creația, și am să fac asta până la sfârșitul timpurilor. Așa încât, drept mulțumire a faptului că mi-ai înlesnit să devin ceea ce năzuiam și ceea ce fusesem menit, te voi răsplăti așa cum se cuvine, ajutându-te să-ți îndeplinești și tu menirea, la rândul tău. Spune, dorești ca la rândul tău să atingi nemurirea și, astfel, să ni te alături?

Iosif zâmbi amar și rosti:

— Ehei, sfinția ta, dar ce mare dărușag este moartea! Și ce pedeapsă ar fi pentru om dacă n-ar muri! Pământul ar deveni o temniță pentru el, așa că nu asta voiesc. Menirea mea este de a lăsa ceva în urma mea; și dacă, peste zeci de ani de la mutarea mea din această viață, cineva își va aminti de mine și de vorbele mele, atunci consider menirea mea îndeplinită. Iar acum, rogu-te, îndeplinește-ți făgăduiala și ajută-mă să mă întorc în lumea mea, în Lumea celei de-a Șasea Zile, că încă mai am multe lucruri de realizat pe acolo.

8. Menirea

Copiii erau extrem de atenți la meșteșugul spectaculos al brutarului. Le plăcea să-l privească muncind, să-l vadă cu ochii lor cum pregătea compoziția, cum bătea ouăle, cum amesteca făina și apa, apoi cum frământa aluatul și cum îl întindea pe masa de lucru ca să-l modeleze în diverse forme; dar cel mai mult le plăcea micuților mirosul de pită caldă abia scoasă din vatră.

Și nu le plăcea degeaba, pentru că, pe lângă faptul că se încălzeau de la căldura care venea dinspre jăratecul încins din vatră, stând la adăpost de vremea rece și schimbătoare a începutului de primăvară, micuții mai căpătau din partea acestuia câte un covrig împletit, fierbinte, cu sare din belșug, pe care îl mâncau cu nesaț, chiar dacă miezul fierbinte le încingea gurile.

— Spune-ne o poveste, moșule Iosif, te rugăm muuult! începeau să îl implore, cu gura plină, țâncii care nu se mai dădeau duși din brutărie decât când părinții, rușinați că odraslele lor îl asaltau pe bietul om, nelăsându-l să muncească, veneau personal să-i recupereze și să-i ducă pe la casele lor.

Brutarul era un bărbat destul de înalt, cu părul și barba sure, îmbrăcat în straie albe strălucitoare, ținând în mână ca pe un toiag un vătrai lung, cu care ba împingea pitele în vatră, ba le scotea pe cele rumenite deja din jar, și cu care bătea pe fund azimele coapte ca să le scuture de cenușă.

Vocea gravă și răsunătoare a brutarului, care se pare că fusese înzestrat încă de copilându cu darul unei frumoase voci, motiv pentru care cântările sale umpleau biserica Sfântului Spiridon, de la celălalt capăt al mahalalei Orbeților, atunci când mergea la vreo liturghie, reușea să deștepte inimile și să stoarcă lacrimile credincioșilor adunați ciopor ca să-l asculte, reuși să acopere larma produsă de rugămințile micuților.

— Ei bine, copii, astăzi am să vă spun o poveste pe care am auzit-o într-o țară care se află foarte-foarte departe de noi, atât de departe încât o puteți găsi la peste șapte mări și șapte munți înalți, peste șapte câmpii întinse și șapte râuri repezi, șapte păduri întunecoase și șapte deșerturi întinse... Ei bine, țara aceea avea un rege, iar regele acesta avea un prieten din copilărie, care trăia și el în palatul regelui. Acest prieten fusese întotdeauna un optimist incurabil și, indiferent ce i se întâmpla, el spunea întotdeauna: „*Este bine!*”

Într-o bună zi, regele și prietenul au mers la vânătoare, așa cum făceau ei adesea. De data asta, însă, fără să își dea seama, prietenul a încărcat greșit pușca regelui, iar aceasta a explodat când regele a tras cu ea. Din cauza exploziei, bucurul de la unul dintre degetele regelui a fost retezat într-o clipită. Prietenul său, uitându-se la mâna regelui, a spus: „— *Este bine!*” „— *Nu, nu este bine!!! Cum poate fi bine așa ceva?!!*”, a replicat nervos regele. Iar la întoarcere a ordonat ca prietenul său să fie aruncat în cea mai întunecoasă temniță.

Mult timp mai târziu, regele a plecat din nou la vânătoare, însă până să ajungă la destinație, a fost prins de un grup de canibali foarte periculoși care l-au dus în satul lor cu gândul să îl transforme într-o cină delicioasă... La un moment dat, însă, unul dintre canibali a observat degetul incomplet al regelui și, fiindcă în cultura lor se credea că aduce ghinion să mănânci o persoană incompletă, i-au dat drumul.

Când a ajuns din nou la castel, regele a alergat la prietenul său, i-a povestit ce pățise și i-a spus:

„— *Iartă-mă, dragul meu. Ai avut dreptate. A fost bine că mi-am pierdut degetul. A fost greșit să te trimit la închisoare...*”

„— *Nu, nu*” – a spus râzând prietenul său. „*A fost bine că m-ai trimis la închisoare.*”

„— *Cum poți spune că a fost bine?*” – a întrebat uimit regele.

„— *Păi, dacă nu m-ai fi trimis la închisoare, aș fi fost la vânătoare cu tine...*”

Așadar, copii, să nu uitați ce vă spune brutarul Iosif de la mahalaua Orbeților: indiferent de situația pe care viața v-o va scoate în cale atunci când o să creșteți, ceea ce decide dacă e o situație bună sau rea este atitudinea pe care o veți avea și ceea ce veți alege să vedeți din ea. Punctele se pot uni doar privind înapoi, și nu înainte.

Și Iosif făcu o pauză pentru a-și drege glasul și pentru a bea un pahar cu apă.

— Vedeți voi, copii, să țineți minte de la mine... o pâine poate ascunde într-însa secretele unor lumi întregi.

Lui Iosif îi plăcea să filosofeze câteodată, după ce termina de spus povești copiilor care-l ascultau cucerți de farmecul vocii lui, cu ochii măriți de curiozitate și cu limba în colțul gurii, savurând ultimele înghițituri de covrig.

Iosif se așeză comod pe scaunul din spatele tejghelei și rupse în două, cu palmele-i bătătorite de muncă, o azimă rumenindă, care fusese scoasă din vatră cu doar câteva clipe mai devreme.

— Nu trebuie decât ca-n fața miezului său, atunci când o rupi, să fii cinstit și să îți deschizi inima așa cum se deschide ea, pâinea, către tine, dar așa, pe de-a-ntregul – atunci cu siguranță nu vei regreta că ai fost sincer cu aceste frânturi desprinse din soare, care poartă întrânsele o poveste complicată și frumoasă despre pământ, despre viață și natură, despre tot ceea ce există împrejurul nostru și face posibil Miracolul. Apoi, după ce veți gusta cu sinceritate din miezul său auriu, veți putea mulțumi Creatorului pentru toate cele date, de la bucate până la faptul că respirați Viața.

Tolea Cioboată

Poveste inspirată din poeziile lui Marin Sorescu.

Se făcuse primăvară de-a binelea afară, iarba și frunzele pomilor erau verzi, dar predomina peste tot acel verde crud pe care doar în primele zile ale lui mai îl poți zări; albinele începuseră să-și facă de lucru printre florile proaspete de cais și de cireș, atrase de mirosul parfumat și proaspăt care plutea peste tot în aer, peste casele oamenilor, peste grădini, peste vârfurilor sălciilor înflorite. Soarele ardea pe cer ca o văpaie și o căldură plăcută, cum nu se mai simțise de multă vreme, invadase după-amiaza care se așternuse peste meleagurile pitorești mărginite de apa Tesluiului.

— Ei aș, nu-i a ploaie prea curând, răspunse moș Tincu la o întrebare nepusă, încercând să închege o discuție cu alți doi cunoscuți din sat, ce ședeau pe lavița din fața birtului cu câte un pahar de tescovină pe masă.

Moș Tincu părea că e de-al satului de când lumea, deși nimeni nu știa de unde venise și se aciuase pe la ei. În urmă cu un an se pomeniseră cu el că întreba prin sat că ar vrea ceva de lucru. Nimeni nu știa unde stă, umbla vorba ba că-și

făcuse un bordei din crengi și frunze veștede în pădurea de peste Teslui, care ținea până la Voineasa, ba că moș Tincu se aciuse pe iarnă pe la vreo stână, pe undeva pe dealurile care duceau spre Viișoara și Urieni. Oamenii care spuneau asta nu ar fi putut băga mână în foc că așa este, dar oricum nu interesa pe nimeni, întrucât, ca să-și câștige o bucățică de pâine, moșul mergea la pășunat cu vitele ori caprele sătenilor; stătea cu ele pe islazul de unde se lățea polovina și se lăsa în Teslui cât era ziulica de lungă.

Unii țărani, prinși cu diverse treburi și ale căror drumuri treceau pe lângă izlaz, duceau prin sat vorba că-l mai auzeau pe bătrân filozofând cu vitele, cu cerul, cu pomii ori cu tufișurile, așa cum stau oamenii de discuție bunăoară, însă de zăbovit niciunul nu se îndurase nici măcar ca să afle ce anume le spunea. „*A dat în mintea copiilor la bătrânețe*”, gândeau și treceau mai departe fără să se uite-n spate. Vitele păreau să-l asculte cu mare atenție, să bage la devlă ce le spunea moșul și să pască liniștite în continuare, ca și când nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lor nu era ieșit din comun, ci doar o parte a unei normalități cotidiene.

— Da' de ce, bre moș Tincule? făcu pe curiosul unul dintre ei, Tudor al lui Mardale, care-și ținea aproape o greblă și un sac cu frunze veștede și vreascuri pe care le curățase de undeva, cel mai probabil acesta fiind motivul pe care-l invocase pentru a putea pleca de acasă.

— V-aș spune eu tălică, bre neică Tudore, dar nici nu se poate așa, pe burta goală, măcar de-ar fi una de bogdaproste,

spuse moș Tincu, privind cu jind la paharele mesenilor și mestecând cu poftă cuvintele.

— Ai gusta ceva, moșule? îl întrebă și cel de-al doilea mesean, un țăran de sta în capul satului, pe linia mică, de i se zicea Mitu. Uite, ia-l de colea pe-al meu, că nu-l mai duc. De bogdaproste să fie, pentru cei care nu mai pot să stea cu noi și să beie...

Și își împinse paharul cu tescovină în fața moșneagului. Acesta îl luă, îl mirosi mai întâi cât să-i savureze aroma, îl privi cu recunoștință, apoi îl duse spre buze și gustă îndelung lichidul, ca și când ar fi vrut să-l înmulțească în loc să-l dea peste cap.

— Ei, acum ai de gând să ne spui au ba de ce nu plouă curând?

— Cum să nu, oameni buni, stați o țară, că dară nu dau turcii, și-o să vă spui acușica, încercă moș Tincu să lungască momentul, și mai duse încă o dată paharul pe sub nas ca să-i mai simtă aroma.

Mai bău puțin din el, după care-l ridică în fața ochilor, privind spre albastrul cerului prin băutura rămasă.

— Vedeți? li se adresă comesenilor. Ia priviți aici...

— Ce să vedem?

— Norii...

— Care nori? zise Mitu.

— Ția care nu sunt, moșule? întrebă și Tudor.

— Uitați-vă și voi, cerul e liber, întinse moș Tincu mâna spre cer într-un gest teatral. Nu sunt nori deloc, pe niciunde.

Nici dinspre munte, nici de dincolo, de la Coama Argetu-ienilor înspre sârbi...

— Asta puteam să vedem și noi, făcu înciudat Mitu, și încă fără să mă lipsesc de-un pahar de tărie.

— Țsta a fost de bogdaproste, Mitule, protestă moș Tincu, să nu-ți pară rău de el. Așa cum îmi pare rău mie că nu știți să vedeți ce trebuie, nu cunoașteți semnele lumii să le cetiți... că lumea, dragii moșului, ori Dumnezeu, ori Sfânta Treime, alegeți ce doriți, să știți că vorbește cu fiecare dintre voi în parte, vă trimite câte un semn pe care trebuie să știți să-l deslușiți.

— Moșule, am impresia că ne duci cu vorba și vrei să ne amăgești cu voroave de-ale dumitale, din cele bătrânești, adăugă Mitu. Cred că îmi mai iau o tărie, acum, că asta se duse de sufletul morților.

Și îi făcu un semn lui Petre Țuruc, ăl de ținea cârciuma în sat, să-i mai toarne încă un pahar.

— Să știi că a fost primită tescovina tălică, Mitule, cu jumatea ceea de pahar chiar ți-ai făcut pomană întru cinstea adormiților tăi, completă moș Tincu. Că și morții ăștia ai noștri, oricât am spune că nu mai simt nimic, acolo jos, sau sus ori unde or mai fi ei după... ehe, nu este chiar așa, din gând și în faptă, tot mai află și ei ce este pe-aici, pe la noi, la suprafață. Unii mai știu, alții mai simt, dar toți suferă pentru una-alta; pentru uitare, pentru nepăsare ori pentru răutate. Că s-a-nrăit lumea ce nu s-a văzut, drept să vă spui...

— Înraîtă au ba, moşule, da' să ştii că lumea este plină de şarlatani de tot felul. Uită-te şi matale, că de când venişi ne tot păcăleşti, ba că ne spui de una, ba de alta, şi mai mult vorba ce-i ne ţine, că în afară că ne spui nişte poveşti ca să ne duci departe de ceea ce trebuia să ne zici şi să ne pierzi pe-acolo, altceva nici că am auzit, spuse Tudor al lui Mardale. Şi uite, soarele-i la chindie, nu mai e mult şi scapătă, iar noi ar trebui să plecăm pe la casele noastre... Păi treabă e asta?

Moş Tincu privi oarecum absent spre paharul de tescovină, pe care îl goli hotărât în secundele imediat următoare, apoi îşi încrucişă braţele peste masă şi li se adresă cu o voce joasă, gravă, şi pe un ton schimbat:

— Ascultaţi aici, măi băieţi... voi chiar vreţi să vă spun o poveste dintr-asta, bătrânească? Ştiţi voi oare cum sunt poveştile din bătrâni? Pentru că nu sunt pentru toată lumea; există oameni care au trăit poveştile astea, să ştiţi... voi doi credeţi că sunteţi suficient de pregătiţi pentru aşa ceva?

— Bre, nea Tincule, zi mai bine că matale încerci să ne duci cu vorba şi să capeţi încă un rând de tescovină, îl apostrofă înciudat Mitu, tot mai apăsător de regretul că a cheltuit un pahar de tărie pe nimica.

— Dreptu-i că nu mi-ar strica, recunosc moşul, însă pentru sufletul adormiţilor am primit unul şi îmi este îndeajuns, bogdaproste! De acu înainte îmi voi lua doar pentru sufletul meu, că trebuie să-l cinstesc şi pe el cumva. E sin-

gurul pe care-l am... în fine, ce-o mai fi rămas din el, după atâta amar de vreme. Dar ia dați-vă voi mai spre mine, așa, să vă spui ce am auzit eu de la unii megieși că s-a-ntâmplat într-o vreme prin alte părți, prin alte sate, atât de demult că dacă nu s-ar trimite dintr-o ureche într-alta i s-ar pierde urma în ani.

— Și cam despre ce te-ai îndupleca să ne povestești matală? întrebă curios Tudor al lui Mardale, mulțumit în sinea lui că nu trebuia să-l cinstească pe moș Tincu în seara asta.

— Fiți atenți la mine; o să vă povestesc despre niște oameni, un bărbat și-o femeie, o familie cum ar veni, care furau haine, fiindcă din asta trăiau. Altceva nu știau să facă, iar munca, se vedea treaba, nu putuse să se lipească de ei. Furau haine, dar să fim bine înțeleși, nu furau orice fel de haine. Asta pentru că în acele vremuri oamenii erau atât de săraci, că unii dintre ei erau în stare de orice ca să facă rost de un bănuț.

Cârciumarul apăru de după ușa birtului cu alte trei pahare pline cu tescovină, pe care le așeză tacticos fiecăruia în față. La privirile mirate ale celor doi comeseni, care voiau să spună că ei nu ceruseră așa ceva, moș Tincu scoase o pițulă de la chimir și i-o întinse lui Țuruc, cu mulțumiri pentru osteneală, după care își amușină, după bunul obicei deja statornicit, băutura, bucurându-se de fiecare aromă fructată în parte, ca un copil care-și dorise acel ceva foarte mult. Sorbi cu plăcere din pahar, având grijă ca prin cerul gurii să i se plimbe fiecare picătură aromată de lichid, apoi le înghiți fără să se grăbească, lungindu-le savoarea.

— Ia spune-ne ghidușia pe mai departe, nea Tincule, îi ceru Mitu, mângâind și el cu puțină afecțiune paharul ca și când ar fi preluat din apucăturile acestuia. Cum ar veni, să știi și matale că snoave dintr-astea, cu oameni care fură țoale de la rumâni, mai auzirăm noi și de pe la alții, că lumea-i mare și pestriță; încai, dacă tot avem un pahar în față, zic mai acuși să-l bem și să te-ascultăm...

— Bine faceți, că pahare dintr-astea mai sunt la cârciumă, socoti moșul și începu să deapene:

— Știți și voi că din furțișagul unei țolițe, unei opinci, ilic ori a unei velințe, nu se iscă așa mare sfadă; nu zic, sunt unii care le ia de pe sfoara unde sunt puse la uscat de femei, dar ăștia-s mai degrabă niscăi găinari, din ăia rupți în coate de foame. Altminteri, nu zic, fiecăruia ni s-a-ntâmplat să dobândim, într-un fel sau altul, țoale de pomană, ori poate un cioltar care nu era trebuință altcuiva. Când vii pe lume, când te fată mumă-ta la o adică, de-acolo ieși complet gol, că n-o fi bâlci printr-însa să te-nțolești cumva. Ș-apoi, tot ceea ce dobândești apoi și tragi pe tine, de la cămașa de prunc la primele izmene când mergi copăcel, sunt numai haine de câștig, pe care le primești de milă, de pomană. Doar că băiatul acesta de care vreau să vă spui, Tolea Ciobotea, nu fura haine de pe sârmă și nici de bogdaproste nu prea primea, nuuu... că doar se prinseseră cu bănuiala alde lumea de prin sat că schimba fel și fel de țoale, velințe și păretare cu precupeții din târguri. Și totul fu bine și frumos pentru toată lumea, atât pentru oamenii din sat, cât și

pentru Tolea Ciobotea și muiera lui; asta până când înceuseră oamenii să vorbească de unde au Țoalele ăștia ai lui Ciobotea. Ba că unele erau ponosite și mucegăite, iar altele noi miroseau urât de parcă stătuseră ferecate ani la rând în dulapuri; ba că nu erau luate chiar de prin târguri și iarमारोace, ci mai degrabă din furțișaguri de peste tot, numai ei știau de unde; ba că zăvelcile, vâlnicele ori scurteicele pe care le ducea Toloaica în târg erau scoase de pe femeile moarte, dar de pe alea de la oraș, că erau gătite și împopotonate cu ce aveau ele mai scump, și câte și mai câte.

Că vorba ceea, trebuia să mănânce și gura lor o pâine. Numai că, într-o primăvară, începuse Tolea să umble prin sat cu o șubă mare pe el. Era una mare de el; ce-i drept nu părea ponosită, ci aproape nouă, numai că se vedea că nu fusese meșterită pentru el, că prea se mișca de parcă ar fi fost prins și întemnițat într-însa. Se uita lumea la el ca la o arătare, până când îl vede lelea Floarea și începe să se crucească:

„— Bre Toleo, da' de unde ai tu, maică, șuba asta, că doar nu o fi a ta? Ci ea a fost a lu' tăticu, de l-am îngropat cu ea astă-toamnă. N-are cum, eu o recunosc dintr-o mie, că și-a luat-o de moarte mai an din târg.”

Și unde nu pui că începuse fomeia să plângă și să se vaite, că ce-o face acum ticu ei în groapă fără șubă, că i-o fi și lui frig, că na, cum a avut Tolea acesta inima să-l lase pe mort dezbrăcat în tron, și câte și mai câte, plângea și se văicărea sireaca de-ți venea și milă de la atâta jale. Îți dai dumneata seama, lelea Floarea deja își imagina în mintea ei cum o fi

tremurând tac-său acela în groapă, asta după ce-l înmormântase cu tot ce trebuia și-i făcuseră oamenii toate rânduielile. Și atât s-a văietat și atât a plâns, că se milostivi de ea Grigore, șeful de post, și ieși pe uliță, să afle care-i motivul zarvei.

„— Care-i treaba pe-aici, măi fărtaților, de la ce vă lua-răți?” întrebă el, sperând ca la vederea sa toată lumea să se potolească și să înceteze tărăboiul.

Lelea Floarea își relua văcărelile și plânsetele, și începu să povestească, amestecând cuvintele, însă șeful de post se îndreptă cu privirea spre Tolea:

„— E adevărat ce spunea lelea?”

„— Este, dom' șef, recunosc că l-am scos pe Murgaciul din groapă, eu împreună cu muiera, dar ca să-mi iau șuba, că-mi vine bine. Toată iarna asta am ținut-o în pădure, că prinsese mucegai; am lăsat-o să ningă peste ea, s-o plouă, s-o vânture furtunile și s-o scuture de viermi; da' acum este gata aerisită, și veni să zic bogdaproste pe ea, că de mare trebuință-mi va fi de acu-ncolo.”

„— Băi Toleo”, îi spuse ușor nervos, „te duci 'mneata frumos și pui îndărăt șuba asta, că nu e a ta, ce mă interesează că zisăși tu bogdaproste dacă nimeni nu ți-o dădu ție de pomană. Încă de astăzi să te duci cu Toloaica și s-o puneți la loc; și fiți atenți aici la mine, că mâine trec pe la voi p-acasă să vă verific, și să nu mai faceți așa ceva niciodată, că vă bag în arest până crăpați... Ce, crezi că nu se știe că voi furați țoale din cimitire?”

„— Păi dacă am zis și bogdaproste pe ea,” protestă în-ciudat Tolea, care nu înțelegea unde-i păcatul lui, „cum adică să o duc înapoi dacă a fost dată mortului de po-mană?”

„— Mă, tu n-auziși bine ce-ți zisăi, trebuie să mă repet? Fă bine dracului și du-o mortului înapoi! Nu mă interesează cum o faci, dar vezi că dis-de-dimineată vin peste tine cu militari să te verific, înțelesăși? Hai, du-te de-aici și să nu te mai văd până mâine...”

Păi și nu spuneți că șeful de post se ținu, al naibii, de cu-vânt? Zis și făcut; a doua zi de dimineată, împreună cu doi răcani de la post, care făceau armata voluntară, se și înființă în curtea lui Tolea. Numai că, acolo, ce să vezi? Curtea era plină de lemne rupte și împrăștiate peste tot, geamurile de la casă erau sparte și cioburile împrăștiate prin iarbă, gar-durile puse la pământ, pățulul dejghinat, iar Tolea și muie-rea, păruiți și zdrențuiți bine de tot, pur- tând urme de lovituri pe față și pe corp, încercau să strângă de pe jos gu-noaiele și să le adune într-un colț din bătătură. Ce să mai, la ăștia ai lu' Ciobotea era ca după război, trebuia să calci foarte atent prin curte să nu care cumva să dai în vreun ciob și să te-alegi cu rană la picior.

„— Da' ce vrajbă a fost aci la tine, Toleo?” îl întrebă când văzu debandada din ogradă.

„— Iaca, ce să fie, dom' șef,” se plânse omul, „că în pute-rea nopții ne pomenirăm cu-alde tac-său lu' lelea Floarea c-a venit să-și ia șuba îndărăt. Și unde nu pui că nu era sin-

gur, ci cu alte moarte care veniseră și ele după cațaveici, și au făcut prăpădul ăsta.”

„— Cum vine asta, Toleo, cum să vină morții din cimitir la tine?”

„— Așa cum mă vezi și cum te văd, dom' șef. Barem de s-ar fi mulțumit să-și ia țealele îndărăt, dar ei căutară și-n lada de zestre a muierii și-i luară tot ce-avea și ea pe-acolo, perini, pânze, velinți și așternuturi, ce să mai, ne-au tâlhărit de toate odoarele și mă lăsară îracani, vai de ziulicile mele! Și-n plus, ne sparseră toate geamurile, rupseră giurgiuvelele, până și pătulul prinseră de ni-l stricară.”

„— Mă Toleo, tu ești sigur de ce spui?”

„— Păi nu te mint, dom' șef, că doar nu eram beut or altceva. În zori trebuia să plec pân' la bâlciul de la Robănești cu toate țealele de le strânsesem, numai că acu' mai pleacă, Toleo, dacă mai ai cu ce... Tot ne luară, nu ne lăsară nimica întreg.”

„— Mă, să nu fi fost tu călcat de alții, care să fie cam vii, și ție să ți se fi părut că sunt ăia morții”, îl iscodi neîncrezător șeful de post.

„— Păi eu nu-i cunosc, ce crezi acum, ha? Că ăia vii mai miros a ceva, a om, pe când ăștia de veniră azi-noapte puteau a hoit și a mucegai, aveau obrajii vineți și scofâlciți, cu ochii duși în fundul capului ca niște viermi, și se mișcau cam greu de la atâta stat pe spate. Dar lasă mata acu', numai să vezi că am eu ac de jocul lor.”

„— Păi și ce-ai de gând să faci, bre?”

„— Fac eu niște țepușe dintr-astea, din lemn, și pe urmă mă duc să-i dezgrop, ca să văd pe la care dintre ei mi-au dosit zestrea muierii. Și pe care-l văd că le-a dosit ori că-i mișcat cumva, pac!, îi bag țăpușa asta în inimă, să nu mai vină în toiul nopții peste oameni și să-i tâlhărească, că mie nu-mi place joaca asta de-a moroiul, mă-nțelegi dumneata?”

„— Auzi, Toleo, eu zic să stai cuminte și să nu fii afurisit, că mă superi”, îl avertiză Grigore. „Termină aici de strâns ce este spart și dejghinat, și p-ormă te-aștept la post să îți iau declarație; că mie mi se pare că altcineva, mai viu, și nu morții, își făcură lucrare pe la tine azi-noapte. Și nu mă face să viu din nou pe-aici să te caut, că am treabă de nu mă văd, înțelesăși?”

„— Înțălesăi, dom' șef, cum să nu,” confirmă atunci Tolea, „n-ai grije mata, că întocmai o să fac.”

Este lesne de înțeles că până seara Tolea nu a mai apărut la postul de jandari, așa cum promisese. Fiindcă nu i se păruse atât de important, nici șeful de post nu mai avu chef să-l mai viziteze încă o dată, așa că-și văzu de ale lui, după cum își avea omul de aranjat treburile, cu gândul că-și va face drum din nou dis-de-dimineată.

Nu se luminase bine de ziuă, să tot fi fost cam pe la primul cântat al cocoșilor, că muiera lui Tolea bătea cu putere, în hohote de plâns, în poarta unde locuia Grigore. Mai mult urlând vorbele decât articulându-le coerent, reuși astfel să-l trezească nu doar pe el, ci și pe vecinii de la casele

din jur. Plină de sânge pe mâini, pe veșminte și pe față, femeia tot repeta „Tolea al meu! Aoleou, Tolea al meu!”, astfel încât lui Grigore nu-i fu greu să înțeleagă că se întâmplase ceva rău cu alde Cioboată, altfel nu venea muierea în crăpătul zilei să se plângă la el. Se echipă repede, ca la armată, trecu pe la post să-și ia arma, îl trezi pe unul dintre răcani și-i zise să-l însoțească, și apoi merseră glonț la Tolea acasă.

Când ajunseră acolo, priveliștea care li se dezveli ochilor îi înfioră. Printre perdelele de aburi ale dimineții, care se dădeau la o parte pe măsură ce se apropiau de casă, începuseră să apară, pe rând, cearșafurile albe, fețele de pernă immaculate, cămășile de in apretate, pânzele și velințele noi, toate lucrurile din zestrea Toloaicăi, fiecare din ele prinse de pereții casei cu câte o țepușă din lemn năclăită într-un sânge negru și vâcos, prelins domol până-n țărâna din curte.

Ceva mai încolo, cu palmele pironite pe peretele cuhnici cu niscai cuie, l-au găsit zăcând pe Tolea într-o baltă de sânge, cu o țepușă înfiptă adânc în piept, și cu Toloaica ținându-i capul în mâini și urlându-și durerea la ceruri.

Ei bine, asta a fost povestea pentru care v-am întrebat dacă sunteți pregătiți s-o ascultați, încheie Moș Tincu, după care făcu o pauză din povestit și dădu peste cap ultimele înghițituri din paharul de tescovină din fața sa, și-l puse apoi pe masă cu un plescăit de plăcere. Noaptea deja se lăsase peste sat, iar felinarul din ușa cârciumii arunca umbre ireale, care păreau că dansează după cum adierea vântului de noapte mișca flacăra.

Se lăsase o tăcere îndelungată între ei și liniștea fu întreruptă tot de ăl bătrân:

— Mă întrebarăți adineauri de unde știu că nu-i a ploaie prea curând, așa-i?

— Așa-i, moșule, îngăimă Mitu, care nu se mai atinsese de minute bune de paharul din fața lui.

— Ei bine, să știți și voi de la mine că atunci când se vor face norii a nicovală înspre nord, peste munte, atunci are să tragă un ropot de numa-numa. Și dacă norii se strâng în partea aia, spre sârb, și auziți bubuituri, atunci o să fie de bine; pe când dacă bubuie din partea ailaltă, peste Coama Argetuineilor, spre oraș, să luați aminte, că nu întotdeauna este a ploaie. Acolo mai sunt și alte socoteli, mai vin și alte neamuri, lucrurile sunt mai complicate.

Și făcu o pauză.

— Auziți voi aici, mă băieți, mai adăugă el ridicându-se anevoios de la masă și aranjându-și chimirul și cojoaca de pe umeri, acum eu cred că e timpul să mă duc într-ale mele, că iar au început să-mi înghețe buricele degetelor.

— Și ce înseamnă asta, nea Tincule? îl întrebă Tudor al lui Mardale.

— Înseamnă, măi copii, că iarna o să sosească mai de vreme anul acesta, și că nopțile de mai sunt încă reci. D-aia moșul vostru are să se acopere în noaptea asta cu blana a groasă, altfel iar îmi înțepenește spatele și începe să mă doară rana.

— Care rană, bre?

— Rana de la țăpușă, răspunse bătrânul, pornindu-se la drum. Că a dat bine Tolea ăla, mă copii, nu s-a jucat...

Și în timp ce moș Tincu se îndepărta mormăind și se lăsa înghițit de beznă, Tudor și Mitu, rămași în fața cârciumii, simțiră cum dintr-odată brațele li se blegesc și le pică nevolnice pe lângă trup, ca niște mâneci, cum gura li se strâmbă și nu mai pot nici măcar să strige după ajutor.

Înecătorul

1

Agar își pregătise cu minuțiozitate primul pas pe care dorea să-l facă în Afară. Cu câteva săptămâni înainte formulase Cererea prin care solicita Învoința de după Sărbătoarea Maturizării și o depusese la secretariatul Academiei. Pentru că nu puteai să faci Pășirea în Exterior din Academie fără să ai aprobarea de a le folosi acoperișul. De aici a început să parcurgă toate preparativele birocratice, să completeze o grămadă de formulare al căror rost nu-l înțelegea și la care a renunțat să-și mai bată capul. Dar cum ziua în care trebuia să se întâmple Maturizarea urma imediat petrecerii din seara Magică a Absolvirii Primului Ciclu, când din elev devenea Cadet, ei bine, acea zi trebuia să fie una specială; așa că urmasa și el exemplul celorlalți elevi și începuse pregătirile cu mult înainte de Aprobare. Maturizarea nu o puteau considera a fi îndeplinită în integralitate fără Pășirea în Afară, în Exteriorul Necunoscut, fără să parcurgă pe de-a-ntregul periplul inițiativ din Lumea Întunecată situată dincolo de Grădinile Cântătoare.

Dar cum Cererea îi fusese aprobată foarte repede, imediat după asta se supusese cu strictețe întregului protocol

care-l pregătea pentru Ieșire: îndelungi antrenamente fizice, pregătire psihică, meditații și introspecții, călătorii exterioare simulate, la fiecare dintre ele fiind asistat și pregătit de cei mai buni Instruitori din Sala Specială a Zonei Protejate, care recrea cu fidelitate Exteriorul. Mai puțin Neașteptatul, dar pe acesta nu-l putea prevedea niciun Instruitor. Așa se face că întreaga pregătire a viitorului Cadet s-a desfășurat după un program special conceput și aprobat, creat de către Consiliul Academic pentru Pretendenți.

Însă nu era doar atât.

Așa cum fusese instruit fizic să nu cedeze niciodată fără luptă, tot asemeni Instruitorii săi din compania Flaut avuseseră grijă să-l instruiască psihic pentru Impactul dintre ce Se Știa și care Era Ascuns. În decursul pregătirii fusese instruit să aibă Spirit de Luptător atunci când va alege să străbată Lumea Întunecată cu toate primejdiile ei. Pentru că mai exista o altă de viață și în afară de Neașteptat și de Necunoscut.

Aflase de la Cadeții cei mari că în afara Zonei sunt multe Lucruri Periculoase despre care nu era bine să vorbești, însă el era elevul, **pardon!** era proaspătul cadet al Academiei, și nu trebuia să se sperie de ceea ce avea să găsească acolo. Dacă va fi să întâlnească Lucruri Nemaivăzute și despre care nimeni nu predă o iotă în Școală, adică va întâlni Necunoscutul și Primejdia, va fi nevoit să li se opună. Ca un veritabil Cadet, Agar va trebui să lupte împotriva lor. Fiindcă acele forme lipsite de calități pozitive și de sentimente

i-ar fi pus sub semnul întrebării integralitatea și, într-o ipoteză deloc fericită, chiar existența.

Dar asta trebuia să facă numai dacă va ajunge până acolo să dea față-n față cu Neașteptatul.

Știa că lucrul cel mai bun pe care trebuia să-l facă atunci când avea să pășească Afară era să îi ocolească și să-și protejeze integritatea corporală. Să nu se expună Pericolelor ce-l pândeau și-l așteptau să-l culeagă ca de pe tavă, ca un țânc naiv și neinstruit din prima săptămână a Primului Ciclu de pregătire. Fiindcă de la prima lecție fusese avertizat despre Pericol, despre Neașteptat, despre Lucrul îngrozitor despre care inclusiv Golk și Ngdu, nimeni alții decât cadeți veterani ai lotului lor și Instructori totodată în Sala Specială, și despre care poveștile din Academie relatau că aceștia avuseseră zeci de ieșiri Afară, se cam fereau să vorbească. Sau poate că fuseseră astfel instruiți de Consiliu încât să treacă sub tăcere toate informațiile cu privire la Exterior,

Ca orice Lucru Îngrozitor și de Neînțeles din Lumea aceasta neconvențională, toate Lucrurile și Ființele își aveau secretele lor și le țineau departe de urechile celorlalți cu sfîntenie. Asemenea și Academia, Instructorii, Veteranii și Cadeții. Poate că și elevii aveau secrete unii față de ceilalți; doar că ei nu erau părți ale acelor Lucruri pe care trebuia să le cunoscă. Și oricum pe Planeta gazoasă totul funcționa ca o comuniune de gânduri și idei, o armonie simbiotică față de care era mai bine să te supui, fără să pui prea multe

întrebări. Dacă erai curios din cale-afară și puneai întrebări nepotrivite Persoanelor Nepotrivite, mai ales ca viitor Cadet, îți puteai atrage multe antipatii. Iar antipatiile veneau împreună cu consecințele neplăcute aduse de acestea. Iar în acest mediu, creat să funcționeze în baza unui sprijin reciproc cu care întreaga comunitate care asigura funcționalitatea sistemului trebuia să coabiteze și să conlucreze fără a se opune, o piesă stricată a angrenajului era înlocuită pe loc, fără resentimente.

2

Toate informațiile de care dispuneau cadeții de la Academie se limitau strict la detalii privind Protecția personală și la Costumul Special, alături de instrucțiunile de folosire ale acestuia. Și-l dorise din tot sufletul, așa încât făcuse tot posibilul să-l aibă. Trei luni de muncă zdravănă în Minele de Cobalt valorau Costumul înzestrat cu Peliculă, un preț decent pentru o ieșire de-o noapte în Exterior. Ună liniștită, fără evenimente, dar plină de Plăceri Tumultuoase.

La sfârșitul celui de-al Doilea Ciclu Cadeții aveau să devină, la rândul-le, instructori în Noile Academii ale Noilor Lumi. Deja ritmul de colonizare creștea exponențial cu miliardele de suflete care apăreau zilnic în roiurile din Galaxie. Poate că într-o bună zi el, Agar, avea să devină nu doar Instructor, ci poate că Mințile Luminate aveau să-i încredințeze conducerea unei astfel de Academii, nu contează unde ar urma să fie. Putea să fie și pe o exoplanetă, undeva la mar-

ginea Lumilor Cunoscute. Și atunci ar fi depins numai de el dacă avea să știe cum trebuia să-și îndrume convoiul spre descoperirea și colonizarea celorlalte lumi aflate în Neant, dincolo de Nor.

Dar acum trebuia să se concentreze pentru ce-l aștepta Acolo, în Exterior. Afară, adică. Voia să atingă și să simtă acea lume a visurilor de masculi nesatisfăcuți proveniți din interiorul zonei Protejate. Acele locuri pe care Cadeții mai mari le numeau simplu „*La craci*”, denumire rămasă în conștientul colectiv al locurilor încă de la sfârșitul primului exod de coloni umani. „*La Găoaze*” îi mai spuneau, *Ciunga-Lunga*, dar și orice alt cuvânt sau expresie care putea însemna o trimitere directă spre jargoane demult dispărute. Pe atunci, colonii cei vechi spuneau că femela trebuia să se gătească cu orice avea ea mai bun ca să-și atragă perechea; puteau să poarte chiar și cu reputația. Cum o veni asta, să stai în Exterior fără Costume speciale, fără Peliculă, dracu să-i mai priceapă....

Hormonii. Acela rămăsese singurul punct vital al Programului de Instruire rămas nerezolvat de către teoreticienii Academiei. Și pe care-l neglijaseră deliberat. Picătură cu picătură, zi după zi, ciclu după ciclu, elevii creșteau, deveneau cadeți și își cereau dreptul de ieșire spre lumină.

Mai că-i venea lehamite de teoreticieni. Oare ei ieșiseră vreodată Afară?

Răspunsul se simțea în atmosferă. Rahat.

3

Prior-ii se porniseră în zumzet pe deasupra lor la sunetul Tamburului. Agar urma să încerce Pășirea în Golul Exterior alături de Evan, în zborul lor spre cerul gol, peste avertizările irizante ori olfactive de primejdie.

Ei doi formau Grupul 6 C.Flaut. Erau la primul zbor. Încercarea putea să fie fără scăpare. Dar să te fofilezi printre Pedagogi, să depășești Incinta, apoi să vrei să treci neobservat de către Încători (acele cuburi de Aer atârnați pe crengele Copacilor și îngrămădiți unii în alții în habitatul Grădinilor Cântătoare) se chema *joc tandru cu moartea*. Instructorii spun că merita să pășești printre Primejdiile Neînțelese, fie doar și pentru acele clipe de plăcere pe care doar misterios tănuită printre brațele femelelor din spatele măștilor o mai puteau găsi.

Dar să-i păcălești pe Încători reprezenta încercarea cea mai grea a Programului Exterior. Examenul de Maturitate al fiecărui nou cadet din Zona Protejată. Piatra de cotitură în evoluția de mascul și de Cadet. Pentru că era plin Universul de Neașteptat, așa cum erau pline Grădinile Cântătoare de primejdii.

Cuburile de aer comprimat pândeau orice ființă vie, orice suflet neprotejat de Costume ori de Peliculă. Încătorilor nu le era teamă decât de Gospodari. Aceștia, împreună cu Oamenii de Faianță cu ciocurile lungi și negre, ca ale păsărilor, îi aspirau de fiecare dată de pe ramuri, atunci când ceața se subția din pricina Semnului, cu Mașinile de

gaz. Vărsau asupra-le Otrava, Aburul de gunoi, iar Înecătorii, sufocați, cădeau pe capete prin iarba hămesită a Grădinilor Cântătoare. Aceasta-i devora pe loc, umflându-se apoi și pocnind în miriade de spori, care se împrăstiau haotic prin Grădini, odată cu prima adiere de vânt.

Printre primele lecții pe care le-au predat Instructorii elevilor, atunci când ajunseseră pe Planeta Gazoasă și intrașeră pentru prima dată în Academie, a fost să-i atenționeze asupra Primejdiei pe care o reprezentau acești prădători vorace. Și cum să folosească Pelicula de Gaz Toxic de care nu trebuia să se despartă niciodată, cum să-și optimizeze Costumul și să-l transforme în acel scut menit să le salveze viețile.

4

Deși inițial o solicitase, prin cererea de ieșire în Exterior pentru Maturizare, pentru el nu mai fusese disponibilă nici măcar o Mașină neutrinică mai veche, rămasă de la primele valuri de colonizări. Sau nu fuseseră în stare să-i găsească. Futu-i în cur de incompetenți și de prefăcuți! Nu-și puteau mișca cururile grase dacă nu-i atingeai cu ceva, să nu plece acasă cu mâinile goale. Nu avea nimic pregătit cu o lună înainte de Marea Seară a Absolvirii. Că doar nu avea de gând să Pășească în Gol și să se arunce Pericolului ca o ofrandă. Știa că Instructorii aveau mereu așa ceva în magazie, dar le vindeau la preț dublu pe sub mână muncitorilor din Genune, care le foloseau o singură dată și apoi le plasau

pe piața neagră. Șpăgari nenorociți! Doar că în felul ăsta îl obligau să le cumpere unul din Trabucele numite Mașini de gaz, aparate care erau mult mai scumpe, care valorau cam șase mii per bucată. Adică salariul pe alte trei-patru luni de truditor necalificat în Genune, prin minele de Cobalt, ca să caute minereul care alimenta Semnul.

Dar nu cu plămânii lui. Pilitura de plumb răspândită în aer de dinții puternici ai frezoarelor îi făcea rău și îl putea ține în Salon mai bine de o lună. Cunoștea că nu putea recolta credite decât din muncile de Memorator, stând bine izolat în spatele geamului unei cabine de deasupra minei și manipulând brațele mașinăriei. *Viața-i o curvă bătrână*, îi trecu prin minte atunci când primi vestea cea rea.

Dar după o săptămână de chin și incertitudini Evan îi făcuse rost, într-un sfârșit, de o Peliculă. Nu era cine știe ce, dar avea cu el o armă cu efect hipnotic, care-l putea ajuta să deruteze pentru câteva clipe alunecarea Pericolelor Neștiute spre hrană și să le pună pe direcții greșite. Acele clipe erau mai mult decât suficient. Avea nevoie să câștige acel crâmpei de timp care, de multe ori, făcea diferența dintre viață și moarte.

Când a desfăcut Pelicula din ambalaj și-a activat-o, atașând-o la Costum, Agar și-a dat seama că era prea târziu ca să mai dea înapoi.

5

O noapte întreagă ținu femeia. La început se vărsase tot în așternuturi, ca un puiandru, și i se făcuse rușine. Dar ea

nu răsede de el, ci făcu toate lucrurile acelea miraculoase asupra cărnii și sufletului lui cu blândețe și cu dor și cu ceva care poate nu însemna decât artă și perversitate, însă lui îi plăcu să creadă că, într-o altă limbă și într-o altă lume, acel ceva s-ar fi putut numi sentiment. Sau dragoste. Era un pic de dincolo de plăcerea dură și animalică a copulării. Ceea ce i se întâmplase era un lucru de nedescris, aproape divin! I se pare că mâinile ei, care alunecă peste trupul său, sunt atât de ușoare, încât le asemuie cu o boare de vânt care se abate și cutremură frunzele din grădinile Gospodarilor ori împrăștie spori ierburilor de prin preajma oamenilor de faianță.

Cam așa s-ar explica de ce semnul violaceu al Peliculei nu trecuse de pragul minimal. Și de ce ieșise de la femeie cu garda lăsată. Cumva centrii fotonici se autodezafectaseră în timpul pe care-l petrecuse în patul plăcerilor, însă Agar nu mai avusese când să acționeze modulul de protecție fiindcă Lucrul de Neînțeles se năpustise asupra lui din Marginea de jad a unei Grădini cântătoare, sorbindu-l fără scăpare. Până la fund.

6

Undeva, în amalgamul de încolăciri albastrii, ceva ca o viespe zebrată tremurase. Hrană! Foamea constantă îl împingea la margine și îi ascuțise până la maxim simțurile, putând percepe orice undă care s-ar propaga prin Grădinile Cântătoare.

În miezul verzi al grădinii, făcută țăndări, se putea zări Pelicula – acum nefolositoare, și ceva îi spuse că uraganul din el nu făcuse decât să-i remodeleze fruntariile, să-i desăvârșească pregătirea și să-l transforme într-o variantă superioară celei care fusese până atunci.

Dar da, iată hrana.... ieșind împleticindu-se, amețită de mirosurile fine ca un voal de mătase ale Femelei cu mâinile verzi ca niște peruzele de jad, cu atingerea degetelor ca o Boare de Vânt și cu gemetele ei de dor. Dar și cu Costumul deschis, neprotejat de Peliculă.

La marginea Noptii, Timpul a încremenit.

Iar în acea oră Nemișcată, Agar, devenit acum un Lucru de Neînțeles, un Pericol al Grădinilor cântătoare, spintecă văzduhul ca o nălucă și se năpusti cu ghearele de flăcări ca să-l înghită pe Evan, care ieșea pentru a doua oară de la femeală. Plin de căldura ei parfumată și îmbătat de dansul fierbinte al uitării de sine.

Sătul și remodelat, întors pe creanga de la marginea Pădurii de Jad, pe Agar nu-l străbătu nicio remușcare. Nici măcar amintirea celui ceva care într-o altă limbă, într-o altă lume și alt timp, s-ar fi putut numi sentiment.

Sacrifice

Sunetul grav, în terță, trei note urmărindu-se arcuit sub ogivele translucide ale Cușetei, îl avertiză pe R.C. – 240. Acesta decuplă scanner-ul și o cascadă de semne vișinii săgetară, clipind, monitoarele; după care Infuzorii de subducție se rearticulă și începură dansul cotidian: sosise Momentul Analizei.

Cu gesturile indubitabile și sigure ale Mașinii, R.C.-240 începu să aducă sferele criogenice la Nivelul de rezonanță Stabilit. Crisalidele acestea gestionau și gestau 20 de ființe umane pe tot intervalul Repatrierii, în tuburile criogenice.

Atât mai rămăsese din trupa de șoc a Crucișătorului, aruncată de pe Altea (clasă P5, sistemul solar Wai) în Brațele neoprite Vreodată ale Morții-În-Curcubeu. Și asta fiindcă la debutul Revoluției, când au vrut să îndeplinească Misiunea Aceea Grea, sinucigașă ar spune unii, fuseseră spârcuiți de la Asolizare.

Desfigurați.

Demontați.

Dintre toți cei care plecaseră, doar o mână de Soldați se mai înapoiase în haloul protector.

Rămășițele companiei.

În urma lor, urmărindu-i și înghițindu-i, venea imper-turbabil **Valul de Neștiut și Îngrozitor**, ridicat asupra-le din însăși Fruntariile Zonei Virgine, și care fusese spart de gravitația Planetei în mii de miliarde de bucăți, prăbușindu-se Neputincios peste Orașele ciclopice.

Doar că totul fusese în zadar.

Numai Art-Crucișătorul lor, binecuvântat fie numele Armatorului, retrăgându-se între Stelele încremenite de Diamant, își purtase încărcătura în străfundurile Miezului de Noapte dintre Tărâmurii.

Toți fugiseră de acolo, departe de Val, supraviețuind.

R.C. – 240 era Brațul de Titan cu care Crucișătorul controla Corpurile din Crisalide. Oamenii Adormiți pe care îi Repatria. R.C.-240 era un Robot-Fagure, un Humanoid non-euristic de clasă supremă, neutrinică; esența neurală a Mașinii Totale.

Iar când Nivelul de rezonanță Stabilizat acționă, Crisalidele își pierdură Treptele de Opacitate și R.C.-240 percepse dezastrul: trupurile contorsionate, gurile înghețate, nările sfâșiate, ochii și piepturile peste care Moartea-În-Curcubeu, efectul Valului, nu înceta să pășească, zbatându-se să vină afară.

Și de aceea, esența neurală a Mașinii din Brațul de Titan ce îl întruchipa pe R.C.-240 a ales singurul Lucru Prevăzător de făcut cu putință: **EXPANDAREA!**

În mii de milioane de miliarde de Fragmente De Crucișător, Stropind Hăul Galactic.

EXPLOZIA!

Apoi Legile Blânde, Tacite și implacabile ale Nemișcătului dintre Galaxii se apleacă peste miile de milioane de miliarde de Stropi de Metal, pogorându-le grabnic către Stelele Încremenite de Diamant.

Spre Planete.

Către miile de miliarde de Locuri Viabile, clocotinde de viață, picăturile acelea de Moarte, pitite în Metal.

Prinse în Curcubeul pe care poate-l vedea-veți *Cândva* peste creștetul Cercului.

Deasupra Orașului de sub Ploaie.

De unde va coborî.

Parcul cu bănci de marmură

BC

Lumea este largă. Universul este enorm.

Curenții și vânturile cosmice te poartă oriunde doresc ele. Nu trebuie să li te împotrivești, cu siguranță că aici te supui voinței Creatorului; crede în el și te va așeza acolo unde te vei simți mai bine. Acolo unde ai hrană din belșug și poți supraviețui.

E greu, dar... trebuie doar să ai răbdare... să am răbdare. Să avem răbdare.

Răbdare...

MAI A.C.

L-am privit pe omulețul pe care ceilalți îl strigau Connor cum agoniza pentru că așa am vrut. Pot spune că m-am simțit bine făcând-o. Am văzut cum îi țâșnea sângele din rană și cum își rotea ochii implorând ajutorul cuiva. Am decis că e mai bine să mă vadă și, pe când încerca să-și amintească de mine, i-am râs în față: „*Ha-ha, dacă vrei ajutor chiar ești un prost*”, i-am mai spus, și cred că dacă m-a auzit, înseamnă că l-am ucis a doua oară.

Voluptuos, nu?

M-am simțit cuprins pe loc de o stare de beatitudine, de parcă spiritul lui încerca să intre în mine, să mă tragă de aortă și să-mi strige: „*Ce ai tu acolo, de ce ai făcut-o?*”. L-am asimilat rapid, luându-i totodată și personalitatea...

Să nu-mi spună nimeni că sunt răul absolut; mai ales că s-ar putea să aibă dreptate. Doar că urăsc atunci când cineva îmi spune adevărul. O zi mai târziu o fată care abia m-a cunoscut a făcut lucrul acesta; apoi limba-i vânăță, scoasă în afară, și ochii ieșiți din orbite în urma sufocării au fost indiciile clare pentru mine că nu o va mai face decât într-o altă viață.

IUNIE A.C.

N-o cunoșteam. Era o prostituată oarecare, cu pachetul clasic: sânii mari, fundul bombat. Poate chiar era șarmantă, în felul ei. Avea un alter ego care mi-a plăcut.

Am aflat că făcea trotuarul întrucât nu-și putuse găsi un loc de muncă acceptabil pentru calitățile ei intelectuale. Nimeni nu dorise să o ajute, dar toți o doreau fizic. Acceptase să fie dorită, dar contracost. Amănuntul ăsta m-a convins rapid că fata nu era o proastă. Doar că trebuie să zicem că în viață a avut un lung șir de ghinioane – ultimul cred că eu am fost. Poate că o compătimesc, dar aveam nevoie de ea. A fost o bucurie să o cunosc și personalitatea ei a fost un adevărat festin. Cel mai mult mi-a plăcut creierul ei – cu singurul inconvenient că se autosugestiona că ar fi o ratată.

Mă rog, și meseria pe care o alesese era tot meserie, mai ales că, din câte am înțeles, a simțit că vrea să facă asta din pricina decepțiilor vieții, să se răzbune pe acel cineva care nu o sprijinise suficient, ș.a.m.d.

În fine, de la ea am păstrat creierul pe care l-am așezat frumos într-un borcan cu formol, în colecția cu amintiri speciale.

Avea dreptate. Privindu-i creierul, pot să spun că viața fusese nedreaptă cu ea. Dar mai trebuie să și vrei.

IULIE A.C.

Rahat! Cred că s-au prins copoii. Tot timpul mi-au dat târcoale. Bineînțeles că sunt prea deștept pentru ei și nu m-au prins, însă ceva-ceva cred că a început să le miroasă. Ok, posibil să fi fost vorba și de cadavrele ultimelor două puștoaice care au început să pută în semn de protest că n-au fost găsite; dar asta e o altă discuție, care nu are nicio legătură cu mine, ci cu flerul celor care le-au căutat în zadar timp de două săptămâni.

Știți ce este ciudat? În ultima vreme tot pică puștoaice din astea, unele inocente, deși ele cred că nu-i așa, se doresc a fi considerate deja mature, dar în realitate sunt fragede și crude – *ador cruditățile!*, altele închipuite și care încă se mai cred puștoaice. La unele mai auzi un pocnet al unui oscior fraged, ceva, la celelalte însă, care au depășit cu mult patruzeci de ani, nu poți avea pretenții. Sincer, prefer apoi personalitățile celor tinere, mi se par mult mai complexe;

cu celelalte este mult mai greu, câteodată simt că sunt atât de găunoase pe interior, încât îmi vine să cred că fac un mare bine. Lor sau apropiaților.

Oricum, pentru tot ce li se întâmplă există elementul surpriză – cel care îmi hrănește existența. Poate că o astfel de asanare pentru supraviețuire merită riscul.

AUGUST A.C.

E groasă. Îmi plac cuplurile de îndrăgostiți. Mai ales când iau plasă de la mine. Închipuiți-vă surpriza pe care le-o fac atunci când ei se visează singuri-singurei. Formidabil ce se sperie. Că de altceva nu mai au timp. Păcat de personalitatea fiecăruia dintre ei, era frumoasă, emanau energie pozitivă; dar vremurile sunt dificile, iar consumul de energie din timpul verii îmi macină corpul tot mai mult și trebuie să găsesc un echilibru în resurse.

SEPTEMBRIE A.C.

M-au înconjurat. În ultimă instanță, cred că s-au și prins. E adevărat, o puștoaică a scăpat – de, fac și eu ce pot – și a alarmat întreaga suflare a orașului. Primăria a făcut apel la armată care, după ce m-au studiat, au venit cu tot ce trebuie pentru a mă distruge. Sper să nu-mi sfărâme cel puțin câmpul bioenergetic. M-aș putea apăra cu el, dar ar fi mai ușor să cedez așa, ca să le fac plăcere. Oricum, stimați orașeni, îmi pare rău că trebuie să ne desp...

SEPTEMBRIE, A DOUA ZI DUPĂ, A.C.

... ieri am explodat. Mi-au distrus... întregul corp... da, energia mi s-a împrăștiat, dar ... nu-i nimic... acum pot să mă înmulțesc, să merg peste tot... să transmit ceea ce am experimentat către tot mai mulți urmași ... iar eu voi fi peste tot, prin orașul lor: mă vor zări pe clădiri, pe străzi, prin parcuri.

Vine iarna ... dar e bine, căldura pământului ne ajută să supraviețuim... și vom crește...

... și atunci va fi vai de cei care se vor odihni, așezându-se pe marmura noastră...

Despre caznele ghinionistului domn Marcel

La viața sa, domnul Marcel Rântașu nu fusese niciodată un om norocos, și nu ține minte să fi câștigat vreodată la vreun joc de noroc. Indiferent că vorbim despre pariurile sportive, despre tragerile Loto sau Noroc, sau despre orice alte forme de pariuri, niciodată nu s-a aflat printre câștigători. Ba din contră, ar putea spune că inclusiv în momentele în care Universul părea că nu are nimic împotriva-i și că toate planetele păreau a se alinia în favoarea sa, dintr-odată se pomenea că un element surpriză intervenea și toate speranțele i se năruiau precum un castel de nisip atins de un val; mai exact, de fiecare dată pierdea posibilitatea de a intra în categoria de premii la un singur meci, la un gol, la un cartonaș galben, la un corner, la un număr ori la o cifră. Iar atunci când reușea să ghicească surprizele majore – și greu de anticipat – în meciurile pe care cei mai mulți pariori le considerau cele mai sigure, unul sau mai multe meciuri fie nu se mai disputau, fie erau amânate, așa încât biletul său nu putea fi declarat câștigător. E drept că o astfel de situație nu se întâmpla foarte des, însă la fel de drept este

faptul că sumele investite în biletul de pronosticuri sportive – întotdeauna modice, Marcel se considera un tip echilibrat și nu îi plăcea să cheltuiască prea mult pentru micile, dar dese, plăceri ale vieții, considera că asta l-ar face dependent – îi erau returnate.

Marea problemă a acestui etern jucător era că niciodată nu reușise să se numere printre fericiții câștigători ai vreunui concurs, extrageri ori al unui bilet de pariuri. Iar aici vorbim despre un câștig cât de mic, chiar și contravaloarea investiției făcute în biletul respectiv...

Ca orice parior sau jucător curent la Loterie, Marcel Rântașu respecta cu sfințenie câteva elemente de comportament zilnic repetitiv, elemente pe care nici în ruptul capului nu accepta să fie denumite de cineva drept superstiții. Și asta pentru că el nu avea niciodată superstiții, însă îi plăcea ca decursul unei zile să fie în mare parte același, cu mici modificări, până când va găsi formula ideală. Iar pentru Marcel, formula ideală era reprezentată de multitudinea de gesturi, acțiuni, plimbări, mersul la toaletă, prânzul la ore fixe ori consumul aceluiași fel de mâncare, care însumate trebuiau să conducă spre Graalul oricărui jucător – câștigarea *Potului cel Mare*.

Cunoscându-i ambiția sinonimă cu încăpățânarea, evlavioasa doamnă Elvira Rântașu încercase să-l atragă spre căile Domnului, spre biserică, ba la liturghia de duminică, ba la marile praznice ortodoxe, sub pretextul că atâta vreme cât se va arăta smerit și va gândi curat față de cele sfinte,

acestea aveau să-și întoarcă privirea spre el, la rândul lor, și-l vor răsplăti însutit pentru gândurile și faptele sale cele bune. Mai mult de nevoie decât din plăcere, Marcel își rupea din timp pentru a o însoți pe aceasta fie la biserica din cartierul lor, fie pe la mitropolie, însă doar atunci când se țineau slujbe importante, ori pe la catedrală în rarele momente când capii bisericii locale scoteau de la păstrare moaștele sfântului ocrotitor al orașului. Ba mai mult de-atât, a însoțit-o și la un pelerinaj ecumenic prin părțile Hațegului, pe la mormântul lui Arsenie Boca, având astfel oportunitatea să-și înalțe ruga spre Domnul dintr-un loc pe care-l considera ca fiind o scurtătură a relației enoriaș-divinitate, însă pe deplin însuflețit de speranța că, după atâtea jertfe personale, pronia cerească își va întoarce fața norocoasă spre el și-l va transforma în marele câștigător al vreunui premiu colosal.

Dacă la început participase cu însuflețire la îndatoririle religioase pe care i le trasase cucernica doamnă Elvira, considerând că habotnicia afișată nu putea fi decât o investiție masivă într-un viitor mai bun – așa cum i-l promisese soția – ei bine, Marcel Rântașu continua să aibă propria sa viziune despre acel viitor, iar în timp această viziune s-a dovedit a fi diferită de ceea ce i se promisese. Cu siguranță că pentru habotnicia sa avea să aibă un loc mai bun pe lumea cealaltă, însă pe lumea aceasta Marcel aștepta o recompensă cu mai multe zerouri care să vină și să compenseze timpul pe care-l alocase tuturor slujbelor, liturghiilor, pelerinajelor

la care participase, precum și a tuturor rugăciunilor pe care le învățase pe de rost, timp și atenție pe care le percepea ca fiind un fel de împrumut din partea sa pentru atenția ulterioară pe care urma să i-o acorde divinitatea. Mai mult decât atât, apucase să-și personalizeze rugăciunile, toate încheindu-se după un anumit model: „*Dă-mi, Doamne, norocul pe care-l merit, se ruga în fiecare seară, și de care am atâta nevoie, și nu-i voi uita pe cei nenorociți de soartă, așa cum nu voi uita nici așezămintele Tale, spre care mă voi îndrepta cu cele de cuviință!*”, asta pentru ca nu care cumva Divinitatea să-l confunde în momentul în care va socoti de cuviință să împartă fiecărui muritor răsplata pe care-o merită.

Și investiția personală a lui Marcel Rântașu în cele sfinte părea că merge pe un făgaș prielnic, iar osârdia cu care proslăvea numele Domnului, laudându-I Lucrarea și făcându-I cunoscut Cuvântul, începea să dea roade: reușise, pentru prima dată în viața lui, să obțină un prim câștig în urma unui bilet de pariuri sportive jucat în ziua Bunei-Vestiri. Nu câștigase o sumă excepțională, dar orișicât, era un început, un declic; chiar dacă era vorba de o sumă asemănătoare salariului său pe două luni, pentru Marcel această reușită era simbolul primei victorii personale asupra ghinionului. A fost impulsul care i-a dat încredere, de care și-a legat speranțele unui viitor strălucitor, pe care și l-a dorit sub luminile reflectoarelor; dar pentru acest un viitor știa că trudise din greu, îndurând în ultimul an privațiuni cât pentru două vieți de păcate.

Ajunsesse să-și pună tot mai des întrebările existențiale și pe care el le considera legitime: înainte de a juca se încuraja cu un clasic „*Eu de ce nu aș putea?*”, în timp ce, dacă pierdea, deși fusese foarte aproape de câștig, se lamenta cu „*De ce nu m-ai vrut pe mine, Doamne?*”. Această primă reușită îl făcuse să tragă speranță, cu toată ființa lui, că șirul ghinioanelor s-a întrerupt și că, într-un final, va ajunge să dea Lovitura aceea Mare.

Concluzia a fost că ziua de Bunăvestire îi adusese domnului Marcel Rântașu câteva senzații noi, pe care nu le mai experimentase niciodată până atunci: satisfacția și foamea de câștig.

Însă blajinul domn Marcel se imagina deja câștigând Potul cel Mare. Acel bilet câștigător pe care îl aștepti o viață și pe care trebuie să fii pregătit să-l întâmpini. Se imagina pe prima pagină a ziarelor mondene: el, tipul insignifiant și nebăgat în seamă de nimeni la serviciu, desconsiderat de cei pe care-i credea prieteni, zâmbea fericit din spatele unor teancuri impunătoare de hârtii imprimate cu figura lui Eminescu și cu însemnele BNR. Ale lui! Apoi blițurile aparatelor foto, interviuri, presă. Se plasase în centrul atenției naționale, recunoscându-i-se implicit binefacerile incontestabile ale trecerii sale de neșters pe Pământ.

Ce va face apoi? Nu se hotărâse, însă cel mai probabil urma să-și dea demisia, reproșându-i viitorului fost șef al său, de la obraz, toate mizeriile pe care fusese nevoit să le înghită din partea sa pentru un salariu mult sub pregătirea

sa profesională. Ori sub meritele sale. Oribilul șef trebuia să înțeleagă că subalternul neimportant Marcel Rântașu, cu o delicatețe și distincție proprie doar marilor caractere, i-a suportat stoic fanfaronadele repetate despre ultimul model de Mercedes pe care și-l achiziționa; din complzență mișca dezaprobator din cap de fiecare dată când îi înjura pe cei de la service că îi cer pe o anumită piesă o sumă echivalentă cu salariul său pe șase luni, deși știa că tirada despotului se încheia ireversibil cu concluzia „*fă-le virementul, dă-i dracului de milogi și de săraci!*” Asculta cu răbdare poveștile pescărești ale samavolnicului despre farmecul personal de loverboy, despre cum nu-i rezistă niciuna dintre vedetele care apăreau pe la emisiunile de noapte ale diverselor posturi de televiziune, despre generozitatea sa în cluburile de fițe de pe Litoral; asta deși avea o mare problemă cu achitarea la timp a salariilor propriilor angajați. Se gândea cum avea să-și creeze el propria afacere și își jură că atunci când va avea firma lui, în acel loc angajatul va fi cel care se va afla în centrul preocupărilor conducerii; de fapt, toți angajații ar urma să fie o mare familie, vor lucra cu elan și entuziasm spre binele comun, al tuturor. Vor face minimum două team-building-uri anuale – din banii firmei, desigur – ocazie extrem de potrivită pentru a se cunoaște între ei, între familii, să socializeze și să lege prietenii durabile. În mod cert domnul Marcel nu va avea acea atitudine de șef anacronic, deseori pus pe critică, ci dimpotrivă, va fi un manager open-minded, un lider, și va încerca să

fructifice la maximum apanajul de mediator al funcției de conducere. El va oferi cele mai bune salarii de pe piață, va oferi chiar și patru prime anuale, și oricine va ajunge să lucreze în compania lui Marcel Rântășu va fi invidiat de tot orașul, pentru că Everestul companiilor din oraș oferea joburi doar oamenilor cu adevărat valoroși.

Ah, da! ca să fie sigur că demisia îi va fi acceptată, îi va spune îngâmfatului, fanfaronului, toate aceste lucruri de față cu toată lumea, ca să le simtă până în stomac și să vadă și mațe-fripte asta, măcar o singură dată în viață, cum este să aibă de-a face cu un bărbat adevărat.

Într-o bună zi, chiar la începutul anului următor, a primit și răsplata divină mult așteptată: norocul își întorsese în întregime fața spre el, iar Marcel află că biletul jucat într-o doară, în grabă, fără să urmeze un ceremonial comportamental anume, la o agenție obscură de lângă un centru comercial, pentru extragerea de Anul Nou a Loteriei Naționale fusese declarat câștigător; iar premiul cel mare – o sumă cu șapte cifre – îi revenea în totalitate deținătorului acelui bilet. Adică lui!

Dorința i se îndeplinise! Divinitatea îi răsplătise râvna și preacucernicia, și așa se face că Marcel devenise deținătorul potului cel mare al extragerii extraordinare a Revelionului.

În zilele următoare, numele său apărea scris cu majuscule în principalele ziare mondene, ca fiind fericitul câștigător al unei fabuloase sume de bani, cu multe zerouri în coadă. Când a ajuns la casieria Loteriei ca să-și ridice premiul, vederea grămezii de teancuri îi tăie pe moment respirația și, cuprins de o emoție puternică, a leșinat. Au trebuit să-l stropească vreme îndelungată cu apă rece ca gheața până să-și revină, însă a continuat să se frece zdravăn la ochi, de mai multe ori, astfel încât cei din jurul său au crezut că a rămas cu tic nervos în urma nefericitului leșin. Abia atunci când s-a regăsit față în față cu președintele Regiei Autonome, care-i scutura cu tărie mâinile și îi zâmbea jovial, a început să-și mai revină cât de cât din emoția puternică produsă de fulgerătoarea celebritate.

Așezat apoi în fața maldărului de bani a trebuit să accepte realitatea, să se lase fotografiat, admirat, adulat. Ba chiar au început să-i placă blițurile aparatelor foto, interviuri, prezența presei. Ajunsese acolo, își trăia visul cu ochii: acesta era Edenul la care tânjise, aceasta era hrana după care îi era atât de foame.

Au trecut trei luni de la fericita întâmplare, iar Marcel Rântașu a devenit între timp un prosper om de afaceri. Își dăduse demisia imediat după confirmarea câștigului, însă doar după ce-i trăsese un perdaf pe cinste șefului, o mus-

trare atât de dură, încât i se dusesse buhul prin tot orașul, dar și devenise persona non grata pentru compania pe care luase hotărârea s-o părăsească. Între timp și-a fondat propria companie, a angajat câțiva oameni foarte buni cu clauze salariale așa cum doar în Occident se mai puteau întâlni, oameni cu referințe foarte bune și în care își pusese toată încrederea, dar care în răstimpul avut nu au reușit să aducă acea plus-valoare pe care-o aștepta de la ei. Totodată, prin firma pe care o controla în totalitate, a făcut și o achiziție importantă: un teren ultracentral, dorit de mulți dezvoltatori imobiliari, fusese achiziționat în final de Marcel Rântașu, iar proiectul imobiliar pe care intenționa să-l dezvolte acolo avea să-i aducă în doi-trei ani o sumă colosală în cont.

Pe plan personal îi mergea excepțional: o cunoscuse pe Suzy, secretara domnului Popescu, o blondă cu niște picioare superbe, cu un decolteu ce lua mințile oricărui bărbat și o fată de toată isprava, cu diplomă în economie, și care începuse să-l sfătuiască să facă investiții ceva mai palpabile și care își păstrează valoarea, cum ar fi aurul, bijuteriile, blănuri scumpe și rare, mașini sport cu mulți cai-putere și, ca o recompensă, câte o vacanță lunară în paradisuri exotice.

În ceea ce o privește pe evlavioasa doamnă Rântașu, care nu mai corespundea noilor cerințe ale omului de afaceri Marcel Rântașu, ei bine, cu aceasta se afla de aproape o lună în divorț. Judecătorul, om amabil și foarte volubil, îl asigurase cu câteva seri în urmă, la o petrecere privată a unei cu-

noștințe comune, că fosta doamnă Rântășu avea toate șansele să ajungă în stradă, cu icoanele sale cu tot, iar câștigul fabulos de la Extragera extraordinară a Revelionului nu putea intra nicidecum în categoria bunurilor comune. Doar că ar fi fost mai bine ca, pentru o perioadă scurtă, până la finalizarea partajului, să transfere acțiunile companiei sale pe numele unei alte persoane, de încredere și foarte apropiată... cum ar fi Suzy.

Așa se face că dintr-un funcționar mărunț și invizibil, dintr-un ins scund și puțin dolofan, care trecea neobservat pe stradă, în mai puțin de trei luni Marcel Rântășu devenise extrem de vizibil, un cetățean distins, demn model de urmat în societate. Ca o ofrandă, mulți copii născuți în acel trimestru care au fost botezați invariabil cu numele de Marcel ori Marcela.

În orașul său natal, devenit brusc prea mic pentru ambițiile sale, era privit ca un sfânt, tot mai multă lume apreciindu-l pentru norocul său. În acest context, știrea rostogolită pe principalele canale de știri cum că asupra Loteriei planau suspiciuni despre fraudele comise la unele din extragerile din ultimul an a trecut neobservată, înecată în elixirul dulce al gloriei.

În încăperea ce începuse să miroasă ușor a pucioasă arsă, o creatură neagră și păroasă, cu niște cornițe mici și o coadă

pe care o mișca fără vlagă ici-colo, râdea detașat, împreună cu un bătrânel simplu, suficient de curățel, îmbrăcat într-o togă imaculată și cu o barbă albă și impunătoare ce-i ajungea până aproape de brâu.

— Ce ți-am spus eu ție, Doamne? îl întreba creatura pe bătrânel, turnându-și un deget de tărie într-un pahar, peste care așează tacticos două cuburi de gheață.

— Ești de-a dreptul profet, *Ucigă-te-ar toaca*, îi răspunse zâmbitor bătrânelul, sorbind condescendent puțină ambrozie dintr-un pocal auriu, cred că ar trebui să-ți schimbi chemarea. Ai avut dreptate cu privire la această speță, drept urmare recunosc că ai câștigat micuțul nostru pariu. Conform înțelegerii, dă-mi voie să ți-l pasez ție pe individ, nu cred că voi simți lipsa unuia ca el.

— Nu știu cum să-ți spun, reluă primul, dar sper să te fi convins că toți sunt la fel.

— Nu te lăcomi, *Necuratule*, că doar n-ai vrea să mă lași singur, fără adepți drept-credincioși, fără venituri, fără rugăciuni, fără slavă... că doar nu o să ajung să predic prin pus-tiu, aiurea.

— Nu, nu, haide, din partea mea poți să fii liniștit... Ție îți las toți popii împreună cu toate babele alea evlavioase, dar ipocrite și închipuite. Bună treabă, he-he, trebuie să recunosc! Dar acum, revenind la oile noastre nerătăcite de la turmă, ia spune-mi Doamne, îmi aprobi și mie creditul ăla pentru lemne? Am depus formularele încă de săptămâna trecută...

— Ți-e frig, *Drum spre pierzanie* ce ești? Că deja a dat colțul ierbii și în două-trei săptămâni trebuie să mergem la Înviere, la fii-miu.

— Doamne, taman ce mi-am terminat stocul, și din câte am văzut, vine primăvara și se anunță o nouă tranșă de păcătoși; asta vine plocon, pe lângă ăia care cred că le știu pe toate și spun că Iadul nu există și că Big-Bang-ul a început în Bucegi, că Pământul e plat și că norii Tăi sunt urme de chimicale care-i otrăvesc. Apropo, n-ai vrea să ți-i perpelesc pe nebunii ăștia la un foc mititel, cu jăratic, fum să-l tai cu cuțitul, că doar n-o să-i protejăm pentru că sunt proști.

— Dacă trebuie, *Întunecimeo*, ocupă-te de ei așa cum se cuvine.

— Luminăția-Ta, insistă creatura păroasă, să știi că eu vreau să încing cazanele așa cum trebuie... chiar merită să știe că libertatea de a spune prostii nu-i chiar o glumă. Dar am nevoie să refac stocul de lemne, mai ales după iarna asta rece.

— Of, *Diavole*, cum știi tu să seci fierea-n om. Ai puțină răbdare, să-mi pun ochelarii, că ți-l aprob imediat.

Bătrânelul luă o pauză scurtă, cât să-i semneze creaturii blănoase aprobările pentru cererile pe care le avea de câteva zile pe birou. După ce le-a semnat, își mai aruncă o privire peste ele.

— Apropo, *Arză-te-ar focul*, ce zici, diseară te găsesc acasă?

— Vrei să vedem împreună meciul?

— Mda, ar fi bine, cred că m-ar scoate din depresia ultimelor zile...

— Perfect, Doamne, mă găsești, dar ai face bine să vii cu berea cât mai rece... Tu știi că la mine e cam cald și la câți păcătoși urmează să-mi vină, va trebui să bag ceva cărbuni... și estimez că situația se va mai încinge puțin.

Apoi, în drum spre ieșire, se întoarce puțin și întreabă peste umăr:

— Să nu uit... cum rămâne cu omul ăla al tău? Dorești să-mi bag coada prin anumite cercuri?

— Da, *Satano*, te-aș ruga chiar. Vreau să uit de el, pentru mine nu mai există. Pe urmă, e al tău pe de-a-ntregul, cum am vorbit.

Comunicat din partea Regiei Autonome a Loteriei Naționale coroborată cu anunțul Parchetului General, din data de 13 Aprilie a.c.:

„În urma tentativei de fraudare a Extragerii extraordinare a Revelionului, desfășurată în data de 01.01. a.c., Comisia anulează în totalitate rezultatele concursului respectiv. Drept urmare, sub sancțiunea perceperii de penalități, câștigătorii respectivei extrageri sunt obligați ca în termen de 30 de zile să returneze Companiei toate câștigurile primite. Persoanelor care au cumpărat bilete la acea extragere li se vor returna în totalitate sumele jucate.”

Drumuri prin timp

Trecuse de miezul nopții și Miruna nu avea somn. Avusesse o zi plină la școală și încă se mai gândea la propunerea prietenelor ei de a merge să-și ghicească norocul și viitorul. Fetele cunoșteau o bătrână care locuia într-o casă dărăpănată, într-o curte micuță, la capătul aceleiași stăzi pe care se afla și blocul lor. Miruna era curioasă să știe dacă își va întâlni vreodată prințul visurilor, cel care va veni să o caute, obligatoriu pe un cal alb și purtând haine strălucitoare, așa încât la soare să te poți uita, dar la el ba; fata era curioasă să știe cum și unde o va găsi prințul, ce destin vor avea amândoi, dacă vor rămâne împreună pentru tot restul vieții, dacă va fi fericită, precum și alte astfel de lucruri care sunt extrem de importante pentru orice tânără de vârsta ei. Voia să știe dacă toate acele lucruri minunate se vor întâmpla precum aveau loc în vremurile de altădată, în acele epoci în care existau regi, regine, cavaleri și prințese, timpuri despre care îi povestea în serile friguroase de iarnă, cu atât de multă nostalgie, bunica.

Stătea la geam și privea melancolică spre cerul înstelat dominat de lumina lunii pline. La un moment dat tresări

„Uite o stea căzătoare... hai să-mi pun o dorință”. Iar dunga strălucitoare de pe cer se stinse în drumul său spre orizont.

Între gânduri și realitate nu mai există decât un pas. Luna devine un uriaș corp ceresc, de două ori mai mare, iar din noul astru rezultat se desprinde o flacără, asemenea unei comete strălucitoare, care se îndreaptă cu repeziciune spre ea. Închide ochii pentru o secundă – care este posibil să fi durat o veșnicie – și când îi deschise din nou era lângă un foc, la marginea unei păduri răcoroase, un simplu foc la care ea se încălzea, cu o cană de ceai fierbinte în mână, iar cu cealaltă scurmând prin jar pentru a ațâța focul.

Privi în jurul său și desluși în stânga o fermă desprinsă parcă din albumele cu fotografii de demult, precum cele pe care le găsisese în casa bunicii, și pe care le răsfoise atunci când ea nu era acasă. Din praful acelor amintiri părea că se întrupase o realitate atât de puternică, încât... uite, chiar putea să atingă iarba reavănă, să simtă adierea vântului, să își încălzească obraji la dogoarea focului, să audă foșnetul frunzelor ori pocnetul vreascurilor care ardeau, agitația păsărilor nocturne. Și da, concertele de noapte ale greierilor...

Dinspre direcția fermei se auzi un zgomot și văzu ieșind din vălătucii înserării și apropiindu-se de ea un bărbat tânăr, cu părul negru și ondulat, purtat lung în bătaia vântului de seară, care ținea de hățuri un cal alb, nobil, cu o coamă bogată și îngrijită.

Se apropie calm de fată, fără să pară mirat de prezența ei acolo.

— Bună, iubita mea! M-ai așteptat până la ora asta să mă întorc acasă? Ai fost îngrijorată pentru mine și n-ai putut adormi? De ce nu ești cuminte? Ți-am spus să nu fii îngrijorată, eu sunt un învingător, doar știi asta, iar Fulger mi-este asemeni mie! spuse aplecându-se, trăgându-i adânc în piept mirosul părului și sărutând-o cu dragoste pe frunte.

Miruna nu mai știa ce să creadă. I se părea că visează cu ochii deschiși, iar visul era nemaipomenit de frumos; cu toate astea, bărbatul care venise spre ea atât de tandru și iubitor, vântul serii, focul din fața ei, toate erau atât de reale...

— Mihai..., șopti ea, un nume care porni din lăuntrul ființei, fără să-și dea seama.

— Da, scumpa mea, ce s-a întâmplat? o întrebă Mihai, apropiind-o de pieptul lui.

„De unde știu cum îl cheamă?” se întrebă Miruna, „și totuși, unde mă aflu?”. Se simțea între vis și realitate, furioasă că nu reacționează în niciun fel.

Dar Mihai o îndepărtă puțin de el și o privi fix în ochi, atât de cald și de copleșitor, vrând parcă să-i afle orice zădărniciu interior, orice dorință nespusă, încât simți cum se topește sub privirea lui. Avea sentimentul că-l regăsește în sufletul ei, reîntregindu-se și susținându-se reciproc, de parcă îl cunoștea încă de la începuturile lumii.

— Să mergem în casă! spuse el. Se lasă răcoarea dinspre pădure, a început să se facă din ce în ce mai frig!

Îi întinse mâna și o ajută să se ridice. Până atunci stătuse pe iarbă, lângă foc, înfășurată într-o pătură. Abia când se

ridică observă că avea pe ea doar cămașa subțire de noapte, lungă până în călcâie. Asta observă și Mihai:

— Draga mea, o să te îmbolnăvești dacă te îmbraci atât de subțire pe-afară! Hai imediat în casă, lângă șemineu!

Și o cuprinse de după umeri, conducând-o până la ușă.

— Uff, am uitat, trebuie să-l duc pe Fulger în grajd! Te rog frumos, treci imediat în casă și așteaptă-mă în fotoliul din fața șemineului! Acolo vreau să te găsesc! La naiba, ești pe jumătate înghețată!

O certa ca pe un copil răsfățat, iar Mirunei îi apărură un mic surâs pe buze și întoarse spre el o privire amuzată, făcându-l să zâmbescă. O sărută pe frunte și o împinse ușor de la spate spre intrarea în casă.

— Cum știi tu să mă faci să nu fiu supărat pe tine nici măcar pentru două clipe, orice-ai face?!

Miruna intră în casă și închise în urma ei ușa grea, din lemn masiv încrustat cu brâuri groase de fier. Înconjură camera mare cu privirea, părea aranjată parcă pe gustul ei – dacă nu cumva chiar ea o aranjase înainte de a se plimba la lumina lunii, și nu era luminată decât de focul din cămin. Admiră tablourile de pe pereți și, inevitabil, privirea îi fu atrasă de fotografiile de pe șemineu. „*Probabil așa voi afla cine sunt fericiții proprietari ai acestui superb conac*”, își spuse și se apropie de ele, să le admire pe îndelete.

Fotografiile reprezentau imagini ale ei cu Mihai, amândoi îmbrăcați în haine de epocă, surprinși în diferite momente ale vieții, zâmbind fericiți fotografului. În centrul lor trona mare o fotografie a ei, îmbrăcată în mireasă, ală-

turi de Mihai îmbrăcat într-un costum negru și cu o floare la reverul hainei, acesta petrecându-și tandru o mână pe după umerii ei dezgoliți. Dedesubt era gravat, pe o plăcuță argintie, anul și Miruna îl citi cu glas tare, fără să vrea:

„— 1896... Ce e?...” șopti și se așeză pe fotoliul din spațele ei. Atâtea întrebări îi năpădiseră mintea, plină de atâtea lucruri noi abia aflate, încât avea nevoie de puțin timp pentru a le gândi, pentru a le așeza în ordine, ca să poată da cursivitate evenimentelor și să se liniștească. Stătea pe fotoliu și privea focul din șemineu, încercând să realizeze ce se întâmplase de fapt cu ea, însă în fața ochilor i se contura doar imaginea lui Mihai.

— De unde ai medalionul ăsta? auzi ea o voce foarte cunoscută.

Glasul venea de undeva de foarte aproape, însă avea în fața ei doar focul și fotografiile de pe șemineu. Simți o atingere pe gât și atunci abia își dădu seama că tocmai își aprindea o țigară, dar focul pe care îl privea acum era doar al flăcării de la o brichetă.

„*Medalion?*” se gândi, trăgând primul fum din țigară și ridicându-și privirea spre cel care-i oferise cu atâta galanterie un foc.

— Merci, Mikky! i se adresă.

Hai, că nu se poate!... De unde-i știa numele? De ce îl acceptase așa de ușor lângă ea? Și unde era Mihai, îl dusesese atât de departe pe Fulger și se rătăcise?

— Deci, spune-mi, Miruna, ce-i cu medalionul? insistă cel căruia îi mulțumise mai devreme, în timp ce în mână

dreaptă ținea medalionul de argint prins cu un lanț subțire la gâtul Mirunei. Oricum, pare o piesă foarte veche. Probabil că l-ai găsit printr-un „store” de antichități și te-ai lăsat sedusă de lucrătură, de detalii.... Ia să vedem, ce-i înăuntru?

Întinse și cealaltă mână și deschise medalionul.

— Îmi place, honey! Eu și tu! Ce surpriză!

Miruna scoase medalionul de la gât pentru a-l analiza, mai ales că nici nu știa de existența lui; și oricum, o intrigase comportamentul acesta de băiețel răsfățat al lui Mikky, care cerea mereu câte ceva, de parcă i s-ar fi convenit. Dacă ea avea un medalion, unul vechi, după cum se exprimase Mikky, și chiar dacă nu știa de el, totuși... care era treaba lui aici?

Într-adevăr, medalionul părea foarte vechi, dar era o veritabilă piesă de artă, cu o lucrătură deosebit de delicată. Se cunoștea că era o comandă specială pentru o distinsă reprezentantă a sexului frumos dintr-o epocă trecută.

La mijloc, în interiorul său, avea îndesată într-o parte poza lui Mikky, iar dedesubt era scris „**MI...**”, restul literelor fiind șterse. În partea cealaltă, poza ei; era îmbrăcată într-o rochie de epocă, decoltată, iar la gât purta exact același lanț cu medalionul.

Mikky i-l luă din mână pentru a-l privi cu atenție.

— Miruna, dar tu arăți super în rochia asta! Ce drăguț că te-ai gândit să-ți faci o poză cu ea! Bine, de altfel n-ar trebui să mă mire nimic la tine, doar îți cunosc pasiunea pentru chestii de-astea vechi, antice! Dar să știi că îmi place foarte mult efectul pe care l-ai folosit pentru ca pozele să pară că-s vechi, că provin din secolul trecut... Logic, în seco-

lul două și unu totul este posibil! Ah, da, cred totuși că numele meu n-a fost bine gravat, uite, dacă ești atentă poți vedea că s-au șters câteva litere; știu că poate e de la efectul de old picture pe care l-ai folosit în editarea fotografiilor... așa, cum apare după toate editările și filtrele, da, are o pronunțată notă de autenticitate. Însă cert este că numele tău apare scris foarte clar, se vede excelent, peste el nu ai folosit niciun fel de efect?

Miruna îl privi. Bărbatul din fața ei era identic cu Mihai; sau cine știe, era chiar el... Singura deosebire era că Mikky, cel de acum, avea părul bogat prins într-o coadă la spate și, bineînțeles, cu totul și cu totul alte haine.

Miruna abia acum procesă una dintre ultimele afirmații ale lui Mikky. Realiză că era îmbrăcată în aceeași cămașă subțire de noapte cu care fusese îmbrăcată și atunci când o găsisese Mihai lângă focul de la marginea pădurii; doar că, spre deosebire de atunci, acum stătea cuibărită într-un fotoliu, cu picioarele strânse sub ea și fuma, într-o încăpere cu tablouri moderniste și colorit sumar, aranjate însă cu mult bun gust pe pereți de o mână pricepută. Sau poate chiar de ea? Oare cum ar putea ști, dacă nu le-ar simți pe de rost ca și când făceau parte dintr-un *deja-vu*?

În mijlocul odăii, pe o comodă, se afla un televizor cu un ecran imens, cam cât jumătate din perete, pe care se derulau imagini de la o prezentare de modă ce avusese loc cu puține zile în urmă. În mod ciudat, toate modelele purtau același tip de cămașă de noapte pe care Miruna o avea pe ea, însă nu era surprinsă deloc de aceste desfășurări.

— Ți-am spus, honey, remarcă cu entuziasm Mikky, că ești mereu cu un pas în fața trendului mondial. Ești atât de inovatoare și ai capabilitatea să te reinventezi... Te-ai gândit oare că acesta poate să fie un dar pe care puțini îl au?

Miruna înțelese din discursul entuziast al lui Mikky că această prezentare fusese cel mai important eveniment global al săptămânii precedente, și că trendul major al creațiilor de modă mergea spre valorificarea pieselor vestimentare atinse de patina timpului sau care lasă impresia că au o anumită vechime. Pandativele din perioadele interbelice reveniseră în forță în industria modei, așa îi spusese Mikky, și asta de când mai multe persoane – cum era chiar ea – porniseră o campanie de voluntariat pentru redescoperirea și promovarea mediatică a valorilor uitate.

Întinse mâna după paharul de apă pe care-l văzuse pe tava de pe masa de abanos, însă ceea ce prinse în mână semăna mai degrabă cu o sondă în care se afla o băutură azurie, cu bucăți de lămâie verde plutind pe patul de aburi de deasupra lichidului, cu un pai-fantezie, în formă de dragon, din a cărui văpaie stilizată putea sorbi în voie.

Atmosfera din încăpere se schimbase, lumina se transformase din pal-gălbuie într-una albă strălucitoare ca o zi senină, tavanul căpătase irizații albastre, iar Mikky stătea pe covor, lângă fotoliul ei, așezat pe... de fapt, observă Miruna mai bine, era așezat pe o porțiune de iarbă. Dar nu era Mikky, câtuși de puțin. Bărbatul de pe iarbă semăna cu Mihai, sau cu Mikky, avea aceeași statură, aceleași gesturi...

doar că era diferit. Părul era vopsit într-o culoare stridentă, tuns zero pe părți și lăsat să crească foarte lung pornind din centrul scalpului, cu cercei albi în urechi, în mod cert era extrem de diferit de Mihai, dar și de Mikky.

Lângă fotoliu era o măsuță din sticlă și aluminiu alb pe care se afla un pachet de țigări de o formă romboidală pe care scria cu litere stacojii „*Fire of the Moon*”.

„*Asemenea țigări chiar că n-am fumat vreodată*” – gândi ea. „*Ok, dar de fapt eu nu fumez deloc!*”, își dădu seama în cele din urmă și imediat se înecă cu fumul pe care tocmai îl inhalase. Întinse mâna și stinse țigara în scrumiera de abanos de pe măsuța de sticlă prinsă în câteva tije din aluminiu, aranjate după un model ce se dorea a fi unul futurist.

Privi în jur și nu putu să creadă că ce vedea în jurul ei era aievea. Camera în care se aflau era enormă, foarte înaltă, cu iarbă pe jos, peretele de cristale lichide era împărțit în mai multe ecrane pe care rula diferite programe, de la știri, reportaje ori muzică, la cele mai extravagante sporturi, iar imaginile nu se derulau pe ecrane, ci curgeau practic de la sine, miliardele de cristale erau într-o permanentă mișcare browniană și se aranjau de la sine, după cum primeau modificările transmise de fiecare ecran printr-un cod antecitit.

O lumină difuză provenită din mai multe rețele luminoase, așezate în formă de șerpi uriași în fiecare colț al încăperii, care imitau șerpilor verzui desprinși din cultura indiană, și care parcă se cățărau pe perete până în apropierea tavanului; plante înalte cu frunze verzi și late erau așezate

de-a dreptul în pământul prezent peste tot prin cameră și care înlocuia covoarele. Mike purta un costum din piele, foarte strâmt pe corp, bocanci grei în picioare, iar firele de păr lung și vopsite strident erau împletite pe care Mike le ținea legate cu un șiret din piele neagră se amestecau cu bi-luțele colorate, de sorginte africană, dându-i o înfățișare duală, un soi de stil *afrikaans* cu motive jamaicane, o combinație extrem de răspândită printre designerii de interior.

— Scumpa mea, du-te și îmbracă-te, că nu vreau să întârziem! Știi doar că T-Rex ne-a cerut să fim la el la ora 10, să ne alăturăm și noi la AI-clubul pe care și l-a deschis.

Miruna se ridică din fotoliu și privi dezorientată în jur. În cele din urmă zări o plăcuță luminoasă pe care stătea scris „**bedroom 3**” și porni în acea direcție. Îl auzi în spatele ei pe Mike pronunțând cuvântul „*muzică*”, și imediat începură să se audă acordurile unei melodii foarte ciudate pentru Miruna, dar pe care Mike o adora, deoarece începu să-i fredoneze ca în transă cuvintele, cu patos. Miruna păși într-un lift cu pereții din sticlă, iar o ușă, tot din sticlă, se închise în urma ei. Rosti cu voce tare „*bedroom 3*” și liftul porni silențios, urcând-o până la etajul trei, după care ușa culisă automat. Păși într-o cameră identică în mărime cu cea din care plecase, dar care avea pe jos nisip auriu, pe care Miruna îl simți fin sub tălpile-i goale.

În spatele camerei se zărea o mini-piscină, luminată difuz din interior, discret, și care era înconjurată, de asemenea, de plante mari cu frunze verzi enorme, care păreau tropi-

cale, oricum, specii de plante pe care Miruna nu le văzuse în viața ei. După ce privi câteva secunde piscina și plantele care o înconjurau, zări acvariul de pe peretele stâng. Era cât tot peretele de mare și în apa lui pluteau, printre plante marine, pești în diverse forme și culori.

După ce se jucă puțin urmărind cu degetul, prin apa acvariului, traiectoriile peștișorilor, se gândi la Mike, pe care nu știa de ce-l numise astfel și nu Mihai ori Mikky; toți arătau absolut la fel, se mișcau asemănător... doar că trăiau în spații total diferite, aveau pasiuni total opuse.

Pronunță cuvântul „*dulap*” și o trapă se deschise chiar lângă picioarele ei, lăsând să se vadă mai multe umerașe pe care se găseau haine, ale ei probabil, deoarece pe unul din ele se afla geaca ei din piele de culoare neagră, un pulover pe care mama ei tocmai i-l făcuse cadou și o pereche de jeans. Le îmbracă, dar observă că toate arătau foarte uzate. Încălță o pereche de bocanci pe care îi recunoscuse ai ei.

Echipată astfel, se întoarce la Mike pe același drum pe care ajunsese în dormitor, hotărâtă fiind să vorbească cu Mike. Acesta, când o zări ieșind din liftul interior, se ridică de pe iarbă, unde îl lăsase Miruna, rosti iarăși cuvântul „*muzică*” și aceasta încetă. O privi și spuse:

— Iar te-ai îmbrăcat în hainele astea de la antichități, Miry?

— Sunt ale mele și-mi plac! protestă ea cu glasul unui copil supărat.

Auzind-o, Mike începu să zâmbească, după care o luă în brațe și o sărută pe frunte.

— Bine, iubito, nu o să-ți mai zic nimic despre ele dacă ție îți plac atât de mult. Dar hai să mergem! Probabil se întreabă toți unde suntem! mai adăugă el și o luă de mână.

În drum spre ieșire, Mike apucă să ia de pe un raft de pe perete, dintre mai multe obiecte al căror rost Miruna nu îl înțelegea, un fel de cartelă cu câteva butoane plate.

Coborâra cu un alt lift două etaje și ajunseră într-un fel de garaj subteran. Aici se aflau mai multe mașini cu o caroserie foarte ciudată, iar Mike se opri, cu Miruna de mână, în dreptul uneia dintre ele, scoase din buzunar cartela, apăsă pe unul dintre butoane și sistemul de alarmă se deconectă, apoi mașina deschise larg ușile.

Urcară amândoi, Mike închise ușile cu ajutorul aceleiași cartele, care era de fapt o telecomandă, deschise ușa garajului, apăsă pe un buton verde fosforescent de pe bord și mașina porni. Trasă traiectoria pe care o aveau de străbătut pe o hartă care apăru pe un ecran din bord și care apoi se lăți pe întreaga dimensiune a parbrizului când Mike atinse cu degetul ecranul. După ce setă coordonatele deplasării, mașina porni singură, înscriindu-se liniștită pe banda de mers, iar Mike, acum liniștit și zâmbitor, își roti scaunul și se întoarse către ea.

Miruna privea totul uimită, dar nu cuteza să spună nimic. În cele din urmă rupse tăcerea, pentru că se simțea foarte confuză:

— Mike, vreau să vorbim despre ceva!

— Da, spune-mi, draga mea, ce s-a întâmplat?

— „Possible war, 23 street” răsună un glas computerizat și Mike spuse:

— Stop! Poate e și T-Rex pe-aici. Știi doar cât de mult îi place să participe la apărarea amicilor noștri!

Și scoase un pistol automat din torpedoul mașinii, deschise portiera și ieși afară. Era o adevărată urgie și Miruna simți un miros greu, ca și când un foc imens mistuise o grămadă de lucruri amestecate, de la lemn la plastic, ba prin aer plutea și mirosul specific al fierului încins și al corpurilor arse. Apucă să îi mai strige din urmă: „*Fii atent!*”, iar Mike întoarse capul spre ea și îi zâmbi larg, ca pentru a o liniști. În aceeași clipă zări lumina portocalie a unei arme laser ce se fixă în direcția lui și dădu să scoată un țipăt scurt, ca pentru a-l avertiza. Apoi totul fu cuprins de o lumină incandescentă, care putea fi o explozie mare sau răsăritul soarelui; o lumină care, după ce își consumă apogeul, se stinse încet-încet.

Miruna nu mai văzu în fața ochilor nimic altceva decât întuneric; așa că îi închise strâns, cu putere, până când totul se liniști în jurul ei.

Era în camera ei, îmbrăcată în jeans, pulover și geacă, cu hainele ei, cu care își amintea că se îmbrăcase când fusese în acel „*bedroom 3*” și se afla lângă fereastră, în picioare, iar în față avea luna.

„*Doamne, ce tâmpenie am putut să visez!*” gândi. „*Doar că totul a părut atât de real... pădurea, focul, casa aceea ca desprinsă din albumele bunicii, cămașa de noapte și meda-*

lionul, acvariul cu pești în culori vii, lifturile de sticlă... A fost oare vis?"

Totul i se părea că depășește puterea ei de înțelegere, că fusese o simplă iluzie, un vis. Voia să se întindă din nou în pat, să revină în visul în care-i întâlnise pe Mihai, sau pe Mikky, ori pe Mike, sau cum îl va fi chemat pe Acela Care Îi Fusese Hărăzit de Destin. Voia să readoarmă și să viseze iarăși și iarăși același lucru, același vis; dorea să simtă acele emoții încă o dată, însă, realist vorbind, își dădea seama că gândurile n-o vor lăsa să lipească geană de geană.

Se strecură cu mare grijă afară din casă, până la urmă nu voia să fie auzită de maică-sa, care dormea în camera alăturată, și începu să se plimbe cu pași mari prin răcoroasa seară de primăvară, îmbibată cu mirosul tare al ploii căzute în decursul după-amiezii. Acum cerul era senin, stelele străluceau mai puternic ca niciodată și din întunericul unei alei străjuite de copacii care mângâiau caldarâmul cu umbre ireale, apărău o siluetă care veni înspre ea; era familiară, știa că o mai văzuse pe undeva; dar unde și când? În visurile ei? Da. Dar... așa ceva era imposibil!...

Când ajunseră unul în dreptul celuilalt, apucară să se privească, fugar, preț de o clipă. Era chiar El; și Miruna avu o tresărire scurtă și pasul îi șovăi.

Apoi trecu mai departe.

CUPRINS

Insula Marei	5
O poveste de toamnă	17
Primăvara brutarului	26
Tolea Cioboată	82
Înecătorul	97
Sacrifice	107
Parcul cu bănci de marmură	110
Despre caznele ghinionistului domn Marcel	115
Drumuri prin timp	128

Povestirile fantastice, SF și de ficțiune religioasă din acest volum te vor purta în lumile fabuloase ale imaginației unuia dintre cei mai apreciați autori români ai genului, recompensat de altfel pentru talentul său cu premiul pentru cea mai bună nuvelă religious-fiction la RomCon.

O fetiță își trăiește visul aievea și ajunge pe o insulă fermecată alături de un prieten nevăzut; un călugăr de la o mănăstire află secretul creării Universului de la unul dintre sfinții din ceruri; un jefuitor de morminte din zona Olteniei este crucificat de chiar morții pe care i-a prădat; un jucător împătimit la loto câștigă potul cel mare, fără să știe însă că soarta lui face obiectul altui joc, care se joacă în alte sfere; o tânără este îndrăgostită de idealul ei bărbătesc și îl regăsește, prin puterea iubirii, de-a lungul erelor... - toate poveștile acestea îți vor dărui trăiri pline de emoție.

ISBN 978-606-9625-83-5

9 786069 625835 >

www.pavcon.ro

Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

și

CN Pluto (București)

2025

